

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 62. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2019 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 62. posiedzeniu Senatu:

senatora Bogdana Borusewicza	7
senatora Jerzego Czerwińskiego	10
senatora Roberta Dowhana	13
senatora Roberta Dowhana	15
senatora Jana Hamerskiego	17
senatora Jana Marii Jackowskiego	19
senatora Jana Marii Jackowskiego	21
senatora Andrzeja Kamińskiego	22
senatora Kazimierza Kleiny	26
senatora Kazimierza Kleiny	29
senatora Władysława Komarnickiego	32
senatora Jana Filipa Libickiego	35
senatora Macieja Łuczaka	37
senatora Józefa Łyczaka	40
senatora Andrzeja Mioduszeńskiego	42
senatora Andrzeja Misiolka oraz senatora Leszka Piechoty	44
senatora Andrzeja Misiolka	48
senatora Grzegorza Napieralskiego	50
senatora Grzegorza Napieralskiego	54
senatora Grzegorza Napieralskiego	60
senatora Grzegorza Napieralskiego	61
senatora Grzegorza Napieralskiego	66
senatora Jarosława Obremskiego	69
senatora Grzegorza Peczkisa	71
senatora Mariana Poślednika	74
senatora Mariana Poślednika	78
senatora Sławomira Rybickiego	81
senatora Czesława Ryszki oraz senatora Michała Potocznego	84
senatora Czesława Ryszki	86
senatora Waldemara Sługockiego	89
senatora Waldemara Sługockiego	91
senatora Waldemara Sługockiego	93
senatora Waldemara Sługockiego	96
senatora Antoniego Szymańskiego	102
senatora Rafała Ślusarza	105
senatorów Jerzego Wcisły, Tomasza Grodzkiego, Grażyny Sztark, Piotra Zientarskiego, Leszka Czarnobaja, Piotra Wacha, Piotra Florka, Marka Borowskiego, Mieczysława Augustyna oraz Jana Filipa Libickiego	107

senatora Jerzego Wcisły	115
senatora Andrzeja Wojtyły	124
senatora Andrzeja Wojtyły	127
senatora Andrzeja Wojtyły	130

62. POSIEDZENIE SENATU

(29 czerwca 2018 r.)

Oświadczenie senatora Bogdana Borusewicza

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Ponieważ odpowiedź, którą otrzymałem, odpowiedź na moje oświadczenie z dnia 16 maja 2018 r., dotyczyła ekshumacji Arkadiusza Rybickiego, a nie niedopuszczania mnie na grób mojej żony Aliny Pierńkowskiej, ponawiam moje zapytanie i proszę o odpowiedź na moje oświadczenie.

1. Dlaczego podczas wygradzania terenu nie zapewniono możliwości dojścia do innych grobów osobom bliskim?

2. Kto personalnie ze strony prokuratora oraz Policji nadzorował zabezpieczenie terenu?

3. Czy minister sprawiedliwości, prokurator generalny planuje podjęcie czynności w kierunku art. 231 kodeksu karnego, tj. ustalenia, czy Policja – lub inne instytucje zlecające Policji określone działania – nie przekroczyła w tym przypadku swoich uprawnień?

4. Czy minister spraw wewnętrznych i administracji planuje kontrolę stanu wyszkolenia policjantów Komendy Wojewódzkiej Policji w Gdańsku lub – ponieważ sprawa braku elementarnej wiedzy wydaje się oczywista – podejmie działania zmierzające do poprawy tego stanu rzeczy?

Poruszam sprawę związaną z bulwersującą i bolesną dla mnie sytuacją, która miała miejsce 14 maja o godzinie 15.30 na cmentarzu Srebrzysko w Gdańsku. Jak co tydzień chciałem zapalić znicze na grobie mojej żony Aliny Pierńkowskiej, a wiedziałem, że dopiero o godzinie 19.00 ma się odbyć ekshumacja Arkadiusza Rybickiego. W tej części cmentarza stał już kordon Policji i Żandarmerii Wojskowej. Dojście do grobu żony zablokował mi policjant, przedstawiający się jako aspirant Chmielewski, który stwierdził, że ma rozkaz nikogo nie przepuszczać. Na pytanie osób postronnych, czy jak będzie rozkaz strzelać, to też to zrobi, stwierdził że tak. Nie dopuszczał mnie do przejścia nawet wtedy, kiedy wylegitymowałem się i wskazałem grób żony, który znajdował się ok. 100 metrów od miejsca ekshumacji. Wzywany dowódca operacji odmówił przybycia i rozmowy ze mną.

Bogdan Borusewicz

**Stanowisko
DYREKTORA BIURA MINISTRA
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 18 lipca 2018 r.

Pan
Tomasz Szafrński
Dyrektor Biura Prezydialnego
Prokuratura Krajowa

Szanowny Panie Dyrektorze,

w załączeniu przekazuję według właściwości pismo Pana Grzegorza Schreiberza – Sekretarza Stanu w KPRM, z dnia 13 lipca 2018 r. nr DSP.INI'.4813.34.2018, przesyłające oświadczenie złożone przez senatora Bogdana Borusewicza podczas 62. posiedzenia Senaru RP w sprawie uniemożliwienia osobom bliskim dojścia do grobów na cmentarzu Srebrzysko w Gdańsku w dniu 14 maja 2018 r. w związku z prowadzoną ekshumacją.

Uprzejmie proszę o udzielenie, w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Administracji, odpowiedzi Marszałkowi Senatu RP w terminie do dnia 6 sierpnia

2018 r. oraz skierowanie kopii odpowiedzi do Departamentu Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Z poważaniem

Marek Łukaszewicz

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 25 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 3 lipca 2018 roku, skierowane do Prezesa Rady Ministrów Pana Mateusza Morawieckiego, dotyczące oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Bogdana Borusewicza na 62. posiedzeniu Senatu w dniu 29 czerwca 2018 roku, a dotyczącego czynności procesowej ekshumacji śp. Arkadiusza Rybickiego, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko, które obejmuje działania Prokuratury Krajowej w toku prowadzonego śledztwa, w sprawie katastrofy samolotu TU 154 M pod Smoleńskiem, w dniu 10 kwietnia 2010 roku.

Rozpoczęcie czynności wyjęcia zwłok z grobu, w toku śledztwa PK III 1 Ds 1.2016, zostało zaplanowane przez prokuratorów na dzień 14 maja 2018 roku, na godzinę 19.00. Przygotowanie techniczno-organizacyjne oraz zabezpieczenie wewnętrzne cmentarza w Gdańsku, zostało powierzone Komendzie Głównej Żandarmerii Wojskowej, natomiast zabezpieczenie zewnętrzne i prewencyjne, Komendzie Wojewódzkiej Policji w Gdańsku. W tym zakresie, w dniu 13 kwietnia 2018 roku, prokurator wydał stosowne zarządzenie o powierzeniu dokonania poszczególnych czynności śledztwa i wytyczne.

Zabezpieczenie miejsca czynności pozostawało w gestii Żandarmerii Wojskowej oraz Policji i miało być realizowane w taki sposób, aby między innymi uniemożliwić dostęp osób postronnych do miejsca samej czynności na kilka godzin przed jej rozpoczęciem oraz w trakcie jej trwania, zabezpieczyć miejsce przed ewentualną ingerencją ze strony osób postronnych w celu jej przerwania, a także uniemożliwić ewentualne rejestrowanie czynności ekshumacyjnych na cmentarzu, za pomocą urządzeń rejestrujących obraz lub dźwięk przez osoby nieuprawnione.

W tygodniu poprzedzającym czynność, Policja otrzymała informację od zarządu cmentarza w Gdańsku, że odmawia on jego zamknięcia na czas przygotowania i przeprowadzenia czynności. W związku z tym Policja i Żandarmeria, skupiły się na zabezpieczeniu przygotowania i przeprowadzenia czynności w wewnętrznej jego części. Związane to było z wyznaczeniem odpowiedniej strefy wokół miejsca ekshumacji, w tym uniemożliwiającej między innymi nagrywanie obrazu i dźwięku. Jednocześnie w dniach 11 i 14 maja 2018 roku otrzymano informacje, iż zgłoszono trzy zgromadzenia organizowane przez organizacje polityczne, mające na celu poparcie dla rodzin ofiar katastrofy. Zostały one zaplanowane w dniu czynności przed cmentarzem i na jego terenie. Zgromadzenia te miały się odbyć w godzinach 15-17, 17-19 oraz 19-22.

Na marginesie można dodać, iż jest rzeczą dziwną, że władze miasta wiedząc o zaplanowanej czynności procesowej, wydały zgodę na zorganizowanie zgromadzeń na terenie cmentarza oraz pod jego bramami, a następnie przedstawiciele władz sami w tych zgromadzeniach uczestniczyli.

Realizując czynności zabezpieczające, „służby” brały pod uwagę czas trwania zgromadzeń, zapowiadaną liczbę osób protestujących, a także okoliczność, iż protesty mają odbywać się na samym terenie cmentarza. Celem działań było zabezpieczenie samej czynności procesowej przed ewentualnym wpływem osób trzecich, uniemożliwienie jej przerwania, a tym samym zapobieżenie utracie dowodów w sprawie.

Pan Senator Bogdan Borusewicz, jak wynika z treści oświadczenia, przybył na cmentarz w godzinach trwania zaplanowanego zgromadzenia. Rolą wszystkich „służb” działających na miejscu czynności było uniemożliwienie dostępu osobom nieuprawnionym na teren wyznaczonej strefy wokół miejsca czynności. W tym bowiem czasie na miejscu ekshumacji trwały czynności przygotowawcze do jej przeprowadzenia. Z uwagi na charakter takich czynności, wymogi sanitarne i techniczne, czynności przygotowawcze zawsze trwają kilka godzin.

Trudno jest zgodzić się z argumentacją Pana Senatora, iż w trakcie czynności powinien być zapewniony dostęp do grobów znajdujących się w pobliżu. Jest to bowiem miejsce czynności, a rolą organów procesowych jest właściwe jego zabezpieczenie. Taki obowiązek nakładają przepisy kodeksu postępowania karnego. Ta ewentualna niedogodność trwała jedynie kilka godzin i była spowodowana koniecznością prawidłowego zrealizowania czynności procesowej oraz przepisami sanitarnymi. Dostęp do miejsca czynności miały jedynie służby i strony postępowania.

W trakcie trwania czynności prokuratorzy, którzy na miejsce przyjechali o godzinie 18.00, nie byli informowani, że osoby trzecie zgłaszają żądania dostępu do innych grobów swoich bliskich.

Podkreślić należy, iż mimo prób zakłócenia samej czynności, negatywnego zachowania członków zgromadzeń, została ona przeprowadzona sprawnie, z poszanowaniem dla czci osoby zmarłej. Policja i Żandarmeria działając na polecenie prokuratorów prowadzących czynności procesowe, zachowały się profesjonalnie i nie podejmowały żadnych poważniejszych interwencji.

Łączę wyrazy szacunku

ZASTĘPCA PROKURATORA GENERALNEGO
Marek Pasionek

Oświadczenie senatora Jerzego Czerwińskiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra kultury
i dziedzictwa narodowego Piotra Glińskiego

Szanowny Panie Premierze!

W ostatnim półroczu obserwujemy wzmożony atak międzynarodowych, zagranicznych sił na Polskę oraz Polaków w aspekcie sprawstwa i odpowiedzialności za Holocaust Żydów w czasie II wojny światowej. Aby ten atak odeprzeć, władze Polski powinny działać zarówno na zewnątrz kraju, jak i wobec obojętnych czy też antypatriotycznych środowisk w Polsce metodami bardziej ofensywnymi. Jeśli chodzi o politykę historyczną naszego państwa, to mamy ten komfort, że jak żaden z innych narodów nie musimy się wstydić za działania naszych przodków w czasie II wojny światowej. Wystarczy więc tylko obiektywnie opisać zdarzenia, historię II wojny światowej i przekazać tę wiedzę naszym rodakom i zagranicą za pomocą różnych środków, także ze sfery kultury. Wyjątkowa odpowiedzialność spoczywa w tym zakresie na trzech członkach rządu: ministrze spraw zagranicznych, ministrze edukacji narodowej oraz ministrze kultury i dziedzictwa narodowego. Pana pozycja w rządzie, pozycja wicepremiera, oraz różnorodność metod, którymi Pana resort dysponuje, powodują, że to na Panu spoczywa największa odpowiedzialność za prowadzenie skutecznej polskiej polityki historycznej.

Nie będę oczywiście pouczał Pana, jak ją realizować, chciałbym jednak zwrócić uwagę na jeden aspekt, który do tej pory nie jest obecny w szerokiej dyskusji politycznej i publicznej. Otóż uważam, że zasadniczą winę za przypisywanie Polsce i Polakom współsprawstwa Holocaustu – oczywiście obok złej woli i nienawiści do nas – ponosi daleko idąca niewiedza, wręcz ignorancja co do wojennych losów Polski i Polaków, w szczególności ogromu strat, jakie poniósł nasz naród i państwo wskutek agresji III Rzeszy i Związku Sowieckiego, wskutek okupacji, zmiany granic i skutków odłożonych następstw pośrednich II wojny światowej.

W zmniejszaniu obszaru tej niewiedzy pomocne mogą być różne środki, którymi Pan już obecnie dysponuje, ale według mnie celowe i bardzo pomocne mogłoby być utworzenie w Warszawie, w miejscu symbolicznym przez swoją własną historię, w stolicy Polski, muzeum polskich strat wojennych. Dokumentowałoby ono, opisywało i eksponowało martyrologię narodu polskiego, straty poniesione przez polskie państwo – i te najważniejsze, ludzkie, i te materialne. Siedzibą muzeum powinna być stolica państwa, miejsce reprezentacyjne, które najczęściej odwiedzają delegacje zagraniczne. W programie każdej wizyty takiej delegacji powinny się znaleźć odwiedziny w tym muzeum. Warszawa jest też miastem turystycznym, celem wycieczek zagranicznych, a także wycieczek polskich dzieci i młodzieży, co ułatwia realizację celów edukacyjnych muzeum.

Obecnie nie istnieje w Polsce muzeum o takim charakterze, centralnie położone i łatwo dostępne. Rozproszone na terytorium Polski liczne pomniki historii, muzea w miejscach zagłady, ze względów oczywistych nie mogą w całości obrazować sumarycznych strat wojennych Polski. Nie pełni tej funkcji również Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku, prezentujące szerszą geograficznie i przedmiotowo tematykę. Decyzja o powołaniu muzeum polskich strat wojennych – nazwa jest oczywiście kwestią wtórną, chodzi o problematykę ekspozycji – miałaby szczególnie symboliczne znaczenie w roku 2018, roku stulecia odzyskania przez Polskę niepodległości. Z tych 100 lat równo połowę, od 1939 r. do 1989 r., przeżyliśmy, będąc przedmiotem agresji, pod okupacją albo jako państwo niesuwerenne. Ekspozycja muzealna prezentująca nasze wojenne straty i ich skutek, tj. utracone korzyści z tego półwiecza, tłumaczyłaby naszą rolę w czasie II wojny światowej, ale też obecne położenie geopolityczne, gospodarcze i demograficzne Polski.

Szanowny Panie Premierze, sugestię, że konieczne jest powołanie muzeum polskich strat wojennych, sformułowałem już we wrześniu 2017 r.

w oświadczeniu skierowanym do prezesa Rady Ministrów. Niestety, lakoniczna odpowiedź na to oświadczenie otrzymana od ministra spraw zagranicznych nie odnosiła się do tego tematu. Tym bardziej proszę o jednoznaczny i konkretny odpowiedź od Pana Premiera.

Z wyrazami szacunku
Jerzy Czerwiński

Odpowiedź

Warszawa, 14 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Jerzego Czerwińskiego na 62. posiedzeniu Senatu w dniu 29 czerwca 2018 r., uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Restytucja dóbr kultury utraconych w wyniku II wojny światowej jest jednym z priorytetowych zadań Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Za polskie straty wojenne uznaje się ruchome dobra kultury utracone w wyniku II wojny światowej z terenu Polski po 1945 r., pochodzące zarówno ze zbiorów publicznych, prywatnych, jak i kościelnych. Rozmiar tych strat jest niemożliwy do precyzyjnego oszacowania, przyjmuje się, że Polska utraciła blisko 70% materialnego dziedzictwa kulturowego. Straty wojenne od początku lat 90. rejestrowane są w bazie danych prowadzonej przez Wydział ds. Restytucji Dóbr Kultury w MKiDN. Do chwili obecnej utworzono ponad 63000 rekordów. Od zakończenia II wojny światowej minęło przeszło 70 lat. Znaczna część dokumentacji uległa nie tylko rozproszeniu, ale przede wszystkim zniszczeniu, a wiedza w niej zawarta została bezpowrotnie utracona. Nigdy nie stworzymy pełnej listy strat wojennych bez względu na środki i nakład sił przeznaczony na ten cel.

Restytucja dzieł sztuki prowadzona jest przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego na rzecz Skarbu Państwa w oparciu o zasady prawa międzynarodowego publicznego. Niejednokrotnie zastosowanie mają również przepisy prawa krajowego państwa, na terenie którego obiekt został odnaleziony, np. w przypadkach, gdy zabytek odnajdywany jest w zbiorach prywatnych. Sposób działania mający na celu odzyskanie straty wojennej uzależniony jest od miejsca odnalezienia zabytku oraz jego aktualnej sytuacji prawnej.

Obecnie MKiDN prowadzi kilkadziesiąt spraw restytucyjnych zarówno w kraju, jak i za granicą. Poza granicami kraju sprawy toczą się w Wielkiej Brytanii, USA, Niemczech, Francji, Ukrainie, Austrii, Turkmenistanie i Rosji. W ciągu ostatnich pięciu lat dzięki staraniom ministerstwa odzyskano 479 cennych obiektów, które powróciły z Niemiec, Austrii, Stanów Zjednoczonych, Wielkiej Brytanii oraz zostały odnalezione na terenie kraju.

Są wśród nich m.in. obrazy: „Portret mężczyzny w renesansowym stroju” (1882) Aleksandra Gierymskiego, „Św. Filip chrzci sługę królowej Kandaki” (XVIII w.) Johanna Conrada Seekatza, „Schody pałacowe” (XVIII w.) Francesco Guardiego, „Św. Iwo wspomaga biednych” (1645) Jacoba Jordaensa, „Dziewczynka z kanarkiem” (ok. 1878) Leopolda Löfflera, „Portret młodego mężczyzny” (1728) Krzysztofa Lubienieckiego,

„Wzburzone morze z okrętami” (1630) Simona de Vliegera, „Zesłanie Ducha Świętego” (ok. 1610) Izaaka van den Blocke, a także rzeźba „Diana” (ok. 1780) Jeana Antoine’a Houdona, stół do gry w karty z kolekcji króla Stanisława Augusta, kabinet chiński i biurko z XVIII w. ze zbiorów Muzeum Pałacu Króla Jana III w Wilanowie oraz kolekcja 461 zabytków etnograficznych z Muzeum Archeologicznego i Etnograficznego w Łodzi.

Od 2010 r. Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego wraz z Fundacją Sztuki SAR Ad Artis realizuje projekt filmowy „Muzeum Utracone”, którego założeniem jest poszukiwanie nowych sposobów popularyzowania wiedzy o polskich stratach wojennych w dziedzinie dóbr kultury. Projekt „Muzeum Utracone” jest unikatowy na skalę światową i prezentowany jest podczas Nocy Muzeów w kilku polskich miastach. Głównym sposobem realizacji projektu „Muzeum Utracone” jest widowiskowy, multimedialny pokaz, prezentowany w przestrzeni miejskiej, któremu towarzyszą wielkoformatowe wizualizacje wyświetlane na murach otaczających budynków. Co roku wybierany jest temat przewodni pokazu, a prezentowane w nim dzieła sztuki wybierane są przez Wydział ds. Restytucji Dóbr Kultury MKiDN spośród obiektów zarejestrowanych w bazie strat wojennych MKiDN. Dotychczas prezentowane były m.in. następujące zabytki: arras, obiekty odzyskane z zamku Fischhorn w Austrii, kolekcja z Muzeum w Łazienkach.

Dodatkowo, by umożliwić dostęp do filmu większej publiczności, co roku produkowana jest płyta DVD z filmem i rozsyłana do muzeów i placówek kultury w całym kraju.

Mając powyższe na uwadze, w opinii Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego powołanie muzeum polskich strat wojennych dublowałoby działania prowadzone obecnie przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego i istniejące placówki muzealne. Ponadto w budowanym obecnie Muzeum Historii Polski tematyka podniesiona w oświadczeniu pana senatora z pewnością będzie uwzględniona.

Z poważaniem

Piotr Gliński

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej proszę o przedstawienie zasadności występowania odcinkowego pomiaru prędkości na trasie Zielona Góra – Poznań, droga nr 32, miejsce: Sulechów (województwo lubuskie).

Wspomniana trasa przebiega przez tereny zalesione i nie stwarza żadnego zagrożenia dla uczestników ruchu drogowego, brak tam skrzyżowań i wyjazdów. Odcinkowy pomiar prędkości znajduje się jednak przed skretem do miejscowości Babimost, gdzie znajduje się port lotniczy. Być może umiejscowienie radarów związane jest z tym, że osoby uczęszczające tą drogą spieszą się na samolot, który startuje o wczesnej porze (godzina 5.45). Nie ma racjonalnego wytłumaczenia dla obecności systemu w tym miejscu. Istnieje wiele innych lokalizacji – przy szkołach, skrzyżowaniach itp. – w których odcinkowy pomiar prędkości byłby niezwykle przydatny. Proszę też o informację, czy system funkcjonuje, z doniesień medialnych wynika bowiem, że przy drodze nr 32 nie ma przyłącza elektroenergetycznego.

W związku z przedstawionymi kwestiami proszę o wyjaśnienia w tej sprawie i odpowiedzi na zadane pytania.

*Z poważaniem
Robert Dowhan*

Odpowiedź

Warszawa, 23 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z pismem nr BPS/043-62-1767/18, przy którym przesłano oświadczenie złożone przez senatora Roberta Dowhana podczas 62. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 czerwca 2018 r., dotyczące kwestii odcinkowego pomiaru prędkości na drodze krajowej nr 32 w miejscowości Sulechów, poniżej przedstawiam następujące stanowisko.

Należy zwrócić uwagę, że Główny Inspektorat Transportu Drogowego realizując projekt pn. „Budowa centralnego systemu automatycznego nadzoru nad ruchem drogowym” w celu obiektywnego wyboru najbardziej niebezpiecznych lokalizacji, w których powinny zostać zainstalowane urządzenia rejestrujące, zlecił Politechnice Gdańskiej opracowanie „Analizy wieloczynnikowej prowadzącej do wytypowania listy miejsc szczególnie niebezpiecznych, w których wskazana jest instalacja stacjonarnych urządzeń rejestrujących, urządzeń służących do kontroli wjazdu na czerwonym świetle oraz urządzeń do odcinkowego pomiaru prędkości”. Wykonana analiza zawierała listę najbardziej zagrożonych miejsc na drogach krajowych, w tym odcinek drogi krajowej nr 32 km 71+500 do 77+000 w miejscowości Sulechów, gdzie w latach 2009-2011 miało miejsce 10 wypadków, w których 3 osoby poniosły śmierć, a 14 zostało rannych.

Ze względów technicznych oraz wynikających z obowiązujących przepisów prawa, urządzenie zlokalizowano w km 71+980 do 75+000. Przedmiotowa lokalizacja

uzyskała pozytywną opinię Komendanta Wojewódzkiego Policji w Gorzowie Wielkopolskim.

Ponadto informuję, że zainstalowane urządzenie rejestrujące jest sprawne, posiada ważną legalizację ponowną oraz zasilanie elektroenergetyczne i sprawuje nadzór nad ruchem drogowym przez całą dobę.

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Marek Chodkiewicz
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wyrażam swoją dezaprobatę w związku z notorycznymi opóźnieniami lotów na trasach Szczecin (Goleniów) – Warszawa oraz Warszawa – Zielona Góra (Babimost). W związku z obowiązkami służbowymi często przemieszczam się na trasach ze Szczecina (Goleniowa) do Warszawy, lot o godzinie 21.05, oraz z Warszawy do Zielonej Góry (Babimostu), wieczorny lot o godzinie 22.35. Loty nie są łączone, jednak w wyniku opóźnień lotu ze Szczecina uzyskanie połączenia do Zielonej Góry graniczy z cudem. Lot o godzinie 22.35 na trasie Warszawa – Zielona Góra (Babimost) również bardzo często jest opóźniony lub całkowicie odwoływany. W większości przypadków warunki atmosferyczne nie przeszkadzają w starcie samolotu, tymczasem taki komunikat jest niestety przekazywany pasażerom. Loty krajowe są szczególnie ważne ze względu na rozwój gospodarczy, ale także turystykę, szczególnie w okresie wakacyjnym.

W związku z przedstawioną sytuacją proszę o interwencję w wymienionej sprawie i okazanie szczególnej uwagi lotom krajowym, które są wizytówką infrastruktury powietrznej i winny być obsługiwane i planowane z najwyższą starannością.

*Z poważaniem
Robert Dowhan*

**Stanowisko
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE INFRASTRUKTURY**

Warszawa, 20 lipca 2018 r.

Pan
Mateusz Morawiecki
Prezes Rady Ministrów

Szanowny Panie Premierze,

w związku z realizowanym przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów nadzorem właścicielskim nad Polskimi Liniami Lotniczymi „LOT” SA w załączeniu przekazuję, zgodnie z właściwością merytoryczną, oświadczenie w sprawie opóźnień lotów na trasach Szczecin – Zielona Góra – Warszawa, realizowanych przez Polskie Linie Lotnicze „LOT” SA, złożone przez senatora Pana Roberta Dowhana podczas 62. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 czerwca 2018 roku.

Z wyrazami szacunku
Mikołaj Wild

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
SEKRETARZA
do spraw PARLAMENTARNYCH
w KANCELARII PREZESA
RADY MINISTRÓW**

Warszawa, 22 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając, z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów, na oświadczenie senatorów Roberta Dowhana i Waldemara Sługockiego złożone podczas 53. posiedzenia Senatu RP w dniu 21 stycznia 2018 r. w sprawie połączenia lotniczego na trasie Zielona Góra (Babimost) – Warszawa (Okęcie) oraz oświadczenie senatora Roberta Dowhana złożone podczas 62. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 czerwca 2018 r. w sprawie opóźnień lotów krajowych na trasach Szczecin – Warszawa oraz Warszawa – Zielona Góra poniżej przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

Zgodnie z informacją uzyskaną od spółki punktualność lotów realizowanych przez PLL LOT SA osiąga poziom większości regularnych przewoźników europejskich i wynosi około 61%. Według globalnych danych FlightStats LOT wypada lepiej niż np. Lufthansa i TAP. Natomiast regularność rejsów PLL LOT SA w ostatnich miesiącach wynosi około 98% i jest to wynik powyżej europejskiej średniej. Część opóźnień rejsów wynika z niezależnych od spółki czynników, takich jak: wyczerpująca się przepustowość infrastruktury lotniczej, w tym Lotniska Chopina w Warszawie, a także ograniczeń przepustowości przestrzeni powietrznej. W 2017 roku regularność połączeń między Warszawą a Zieloną Górą osiągnęła poziom nieodbiegający od regularności innych połączeń w siatce rozkładowej PLL LOT SA. Prawie 94% rejsów nie zanotowało opóźnień. Tylko 11 planowanych w minionym roku lotów zostało odwołanych. Wszystkie zakłócenia rejsów regularnych, jakie miały miejsce od momentu uruchomienia połączenia były wynikiem zdarzeń niezależnych od spółki i zostały wyszczególnione w piśmie Pana Michała Fijoła Członka Zarządu ds. Handlowych PLL LOT SA do Pani Marii Koc Wicemarszałka Senatu z dnia 22 stycznia 2018 r., znak D4/W/006/2018.

Jednocześnie należy podkreślić, że PLL LOT SA z największym priorytetem traktuje zapewnienie bezpieczeństwa wykonywanych operacji, a także dokłada starań o najwyższy poziom usług oferowanych wszystkim podróżującym.

Z poważaniem

Grzegorz Schreiber

Oświadczenie senatora Jana Hamerskiego

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej
Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

Uprzejmie zwracam się z zapytaniem senatorskim – i proszę o udzielenie mi odpowiedzi na to pytanie – czy w najbliższym czasie jest planowane zwiększenie finansowania warsztatów terapii zajęciowej dla osób niepełnosprawnych intelektualnie.

Uzasadnienie.

Do prowadzonego przeze mnie biura senatorskiego wpłynęło pismo z dnia 6 kwietnia 2018 r., w którym Polskie Stowarzyszenie na rzecz Osób z Niepełnosprawnością Intelektualną „Kolo” w Szczawnicy zwraca się z prośbą o podjęcie interwencji w sprawie zwiększenia finansowania warsztatów terapii zajęciowej.

Stowarzyszenie to w ww. piśmie wskazuje, że środowisko skupione wokół warsztatów terapii zajęciowej pomimo tego, że prowadzi ważną społecznie misję, jest pokrzywdzone, gdyż nie dysponuje odpowiednimi środkami finansowymi, aby w pełni realizować statutowe zadania polegające na niesieniu pomocy osobom z niepełnosprawnością intelektualną. Stowarzyszenie podkreśla, że środki finansowe, jakie otrzymują placówki prowadzące warsztaty z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, są na tak niskim poziomie, że trudno im sfinansować warsztaty. Ponadto stowarzyszenie zwraca uwagę, że od 2009 r. nastąpił wzrost finansowania pobytu uczestnika na terapii w WTZ tylko o 8%, podczas gdy w tym samym okresie nastąpił 65-procentowy wzrost płacy minimalnej.

Nie da się opisać, jak ważną rolę pełnią warsztaty terapii zajęciowej. Obowiązkiem państwa polskiego jest niesienie pomocy potrzebującym, a w szczególności osobom niepełnosprawnym. Z tego powodu powinno nastąpić urealnienie obecnego poziomu finansowania warsztatów. W związku z tym proszę o podjęcie działań zmierzających do tego celu.

Z wyrazami szacunku
Jan Hamerski

Odpowiedź

Warszawa, 18 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 3 lipca 2018 r., znak: BPS/043-62-1770/18, oświadczenie senatorskie Pana Senatora Jana Hamerskiego, złożone podczas 62. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 czerwca 2018 r., w sprawie zwiększenia finansowania terapii zajęciowej dla osób niepełnosprawnych intelektualnie, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Wszelkie opinie, postulaty wpływające do Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej od osób niepełnosprawnych, jak również środowisk prowadzących

działalność na rzecz tych osób stanowią cenne źródło informacji o oczekiwanych kierunkach zmian. Wszystkie zgłaszane propozycje są brane pod uwagę przy prowadzonych pracach legislacyjnych.

Pragnę podkreślić, że doceniamy ważną rolę warsztatów terapii zajęciowej w systemie wsparcia osób niepełnosprawnych, czego dowodem jest ich uwzględnienie w *Pakiecie społecznej odpowiedzialności* – drugim filarze budowy ww. systemu.

Kwestia ta była przedmiotem spotkania Pani Elżbiety Rafalskiej, Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej oraz Pana Krzysztofa Michałkiewicza, Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych, z przedstawicielami warsztatów terapii zajęciowej, które w dniu 7 czerwca 2018 r. odbyło się w Centrum Partnerstwa Społecznego „Dialog”. Na spotkaniu zaprezentowano mapę drogową budowy systemu wsparcia osób niepełnosprawnych i ich rodzin – II filar *Pakiet społecznej odpowiedzialności*, w ramach którego właśnie została uwzględniona propozycja zwiększenia dofinansowania warsztatów terapii zajęciowej.

Pragnę podkreślić, że w związku z potrzebą podwyższenia kwoty dofinansowania kosztów rocznego pobytu jednego uczestnika warsztatu terapii zajęciowej rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 2018 r. *zmieniającym rozporządzenie w sprawie algorytmu przekazywania środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych samorządom wojewódzkim i powiatowym* (Dz. U. poz. 1266) zmieniono rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 maja 2003 r. *w sprawie algorytmu przekazywania środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych samorządom wojewódzkim i powiatowym* (Dz. U. z 2017 r. poz. 538, z późn. zm.). Należy zauważyć, że kwota na dofinansowanie kosztów rocznego pobytu jednego uczestnika warsztatu ze środków PFRON uległa zwiększeniu z kwoty 15 996 zł do kwoty:

- w 2018 r. – 16 596 zł;
- w 2019 r. – 17 796 zł;
- w 2020 r. i w latach następnych – 18 996 zł.

Wyrażam przekonanie, że zmiany te korzystnie wpłyną na dalszy rozwój działalności warsztatów terapii zajęciowej oraz ich sprawniejsze funkcjonowanie.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Krzysztof Michałkiewicz
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi
Jana Krzysztofa Ardanowskiego

W ostatnich tygodniach doświadczyliśmy suszy na dużym obszarze naszego kraju. Szczególnie dokuczliwe skutki tego odczuwają rolnicy, których uprawy w znacznym stopniu zostaną zniszczone.

Rząd zareagował szybko, przygotowując wsparcie dla rolników ze względu na straty suszowe. Jednak aby było ono skuteczne, gminy muszą składać wnioski o powołanie komisji ds. szacowania strat. Niestety, jak informują wojewodowie, gminy zwlekają ze składaniem takich wniosków, a co za tym idzie – rolnicy pozostają bez pomocy państwa. Jakie działania zamierza podjąć ministerstwo w zaistniałej sytuacji?

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 3 sierpnia 2018 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo z dnia 03.07.2018 r. (znak sprawy: BPS/043-62-1771/18) dotyczące oświadczenia złożonego przez senatora Jana Marię Jackowskiego podczas 62. posiedzenia Senatu RP w dniu 29.06.2018 r., w sprawie podjęcia działań w dziedzinie szacowania strat w rolnictwie, uprzejmie informuję, że przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobów realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. 2015 poz. 187, z późn. zm.), regulują kwestie powoływania komisji do spraw szacowania zakresu i wysokości szkód spowodowanych przez niekorzystne zjawiska pogodowe.

§5 ust. 5 ww. rozporządzenia stanowi, iż warunkiem udzielenia pomocy, o której mowa w §2 ust. 1 pkt 3, jest dołączenie przez wnioskodawcę do wniosku o udzielenie kredytu bankowego protokołu oszacowania szkód zawierającego określenie zakresu i wysokości szkód oszacowanych przez komisję powołaną przez wojewodę właściwego ze względu na miejsce wystąpienia szkód, o których mowa w §2 ust. 1 pkt 3, przy czym w przypadku pomocy udzielanej zgodnie z ust. 2 pkt 2, wojewoda potwierdza wystąpienie szkód, sporządzając adnotację na tym protokole.

Pomoc w tym przypadku jest udzielana w oparciu o przepisy rozporządzenia Komisji (UE) Nr 702/2014 z dnia 25 czerwca 2014 r. uznające niektóre kategorie pomocy w sektorach rolnym i leśnym oraz na obszarach za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. L 193 z 1.7.2014).

Zgodnie z art. 2 pkt 16 rozporządzenia Komisji (UE) Nr 702/2014 „niekorzystne zjawisko klimatyczne porównywalne do klęski żywiołowej” oznacza niekorzystne warunki pogodowe, takie jak: mróz, burza i grad, lód, ulewny lub długotrwały deszcz lub poważna susza, które niszczą ponad 30% średniej produkcji wyliczonej na podstawie:

- a) produkcji z ubiegłych trzech lat; lub
- b) średniej z trzech lat opartej na okresie pięciu ubiegłych lat, z wyłączeniem wartości najwyższej i najniższej.

Należy podkreślić, że ani przepisy ustawy z dnia 9 maja 2008 r. o Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz.U z 2017 r., poz. 2137) ani rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobów realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa nie regulują trybu powoływania komisji do oszacowania szkód powstałych w wyniku niekorzystnych zjawisk atmosferycznych takich jak susza, grad, deszcz nawalny, ujemne skutki przezimowania, przymrozki wiosenne, powódź, huragan, piorun, obsunięcie się ziemi lub lawinę w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich.

Mając powyższe na uwadze zgodnie z obowiązującym stanem prawnym nie ma przepisów, które uzależniałyby działania wojewody w tym zakresie od formalnego złożenia wniosku przez jednostki samorządu terytorialnego.

Nie znaczy to jednak, że jednostki samorządu terytorialnego nie mogą wnioskować do wojewody o powołanie takiej komisji.

Jednocześnie informuję, że Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi przeprowadziło dwie wideokonferencje (w dniach 16 kwietnia i 21 czerwca br.) z Wojewodami w przedmiotowej tematyce, tj. powoływania komisji do spraw szacowania zakresu i wysokości szkód spowodowanych przez niekorzystne zjawiska pogodowe.

Ponadto MRiRW zaproponowało¹ Ministerstwu Spraw Wewnętrznych i Administracji w ramach kolejnej narady prowadzonej (przez MSWiA) z udziałem Wojewodów, poruszenie m.in. tematu *pilnej potrzeby powoływania przez Wojewodów ww. komisji.*

Z poważaniem
w z. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Podsekretarz Stanu
Rafał Romanowski

¹ Pismo MRiRW z dnia 10.07.2018 r. (znak sprawy: ZON.zk.270.122.2018) związane z wystąpieniem MSWiA z dnia 4.07.2018 r. (znak sprawy: DAP-WAR-720-6-11/2018).

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do komendanta głównego
Państwowej Straży Pożarnej Leszka Suskiego

Do mojego biura senatorskiego zwrócili się przedstawiciele samorządu i druhowie OSP z gminy Siemiątkowo w powiecie żuromińskim. Moi rozmówcy wskazali na problem, jakim jest brak wozu strażackiego w OSP Krzeczanowo. Ta jednostka istniejąca od 1928 r. już dwukrotnie zabiegała o dofinansowanie pojazdu pożarniczego, ale bezskutecznie.

Obecnie gmina Siemiątkowo pozyskała dofinansowanie z Mazowieckiego Urzędu Marszałkowskiego w wysokości 130 tysięcy zł, gmina ze swej strony zabezpieczyła na ten cel 150 tysięcy zł, ale brakuje jeszcze ok. 500 tysięcy zł. Zabieganie o zakup samochodu pożarniczego jest tym bardziej zasadne, że w ostatnim czasie został wycofany z eksploatacji ponadtrzydziestoletni samochód gaśniczy i druhowie podążają do pożarów swoim autami osobowymi. Jest to sytuacja groźna dla bezpieczeństwa lokalnej społeczności i podróżujących drogą Mława – Radzanów – Krzeczanowo – Raciąż – Płońsk, która w wyniku przebudowy odcinka drogi krajowej E7 zostanie dodatkowo obciążona.

W związku z tym proszę o informację, czy jest możliwość finansowego wsparcia zakupu wozu gaśniczego dla OSP Krzeczanowo.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 10 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na Pańskie pismo BPS/043-62-1772/18 z dnia 3 lipca 2018 r. informuję, iż w dniu 22.02.2018 r. do Komendanta Głównego PSP wpłynął wniosek OSP w Krzeczanowie o dofinansowanie ze środków finansowych przekazywanych przez zakłady ubezpieczeń. Jednostka wnioskowała o kwotę 100 000 zł. Na dzień składania wniosku jednostka posiadała zabezpieczone środki finansowe w wysokości 120 000 zł na zadanie o wartości 800 000 zł. We wniosku została zawarta informacja, iż jednostka będzie wnioskować również o dofinansowania z innych źródeł na łączną kwotę 430 000 zł. Na początku bieżącego roku jednostka OSP w Krzeczanowie została również wskazana w zestawieniu jednostek planujących zakup pojazdów w 2018 r. Także w tym przypadku montaż finansowy nie był pełny, nawet w przypadku uzyskania przez jednostkę wszystkich środków finansowych o które wnioskowała. W przypadku zatwierdzonego zestawienia sprzętu przewidzianego do dofinansowania ze środków NFOŚiGW w 2018 r. średni udział gminy w zakupie pojazdu wynosił 285 000 zł, Gmina Siemiątkowo przeznaczyła na ten cel 168 tys. zł. Przydzielenie środków finansowych na zadanie, które nie posiada pełnego montażu finansowego mogłoby skutkować niepożądanym ich "zamrożeniem" co w efekcie ograniczyłoby możliwości wykorzystania ich na potrzeby innych jednostek, które posiadają możliwość realizacji zadania, a tym samym poprawy stanu ochrony przeciwpożarowej.

Ponadto Wójt Gminy Siemiatkowo w swoim piśmie z dnia 3 lipca 2018 r. adresowanym do Mazowieckiego Komendanta Wojewódzkiego PSP, przesłanym do wiadomości Komendanta Głównego PSP informuje, iż posiada zabezpieczone środki finansowe z różnych źródeł w wysokości 298 000 zł na zakup samochodu i brakująca kwota wynosi „około 400 000 złotych”. W dniu 31.07.2018 r. Mazowiecki Komendant Wojewódzki PSP poinformował Wójta Gminy Siemiatkowo, iż środki zgromadzone w wysokości 298 000 zł przez jednostkę OSP w Krzeczanowie. w ocenie Komendy Wojewódzkiej Państwowej Straży Pożarnej w Warszawie są zbyt niskie na realizację zakupu średniego samochodu ratowniczo-gaśniczego. Będące w dyspozycji środki z dotacji na zapewnienie gotowości bojowej jednostki ochrony przeciwpożarowej włączonej do krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego nie pozwalają na przyznanie dotacji w wysokości rzędu 450 000 zł. Komenda Wojewódzka PSP podejmie starania mające na celu otrzymanie środków przez jednostkę OSP w Krzeczanowie.

W momencie rezygnacji z realizacji zakupu samochodu przez którąkolwiek jednostkę OSP, Komenda Wojewódzka PSP w Warszawie podejmie starania mające na celu otrzymanie środków przez jednostkę OSP w Krzeczanowie.

Z poważaniem

gen. brygadier Leszek Suski

Oświadczenie senatora Andrzeja Kamińskiego

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Szanowna Pani Minister!

W oparciu o regulację z dnia 27 października 2017 roku o finansowaniu zadań oświatowych w 2018 roku nastąpiła zmiana zasad dotowania, między innymi w odniesieniu do niepublicznych szkół, w których nie jest realizowany obowiązek szkolny lub obowiązek nauki. Zgodnie z brzmieniem art. 26 ust. 2 wymienionej ustawy (dalej jako „ustawa”): „Niepubliczne szkoły, w których nie jest realizowany obowiązek szkolny lub obowiązek nauki, otrzymują na każdego ucznia uczestniczącego w co najmniej 50% obowiązkowych zajęć edukacyjnych w danym miesiącu dotację z budżetu jednostki samorządu terytorialnego będącej dla tych szkół organem rejestrującym, w wysokości równej kwocie przewidzianej na takiego ucznia w części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostki samorządu terytorialnego”.

W art. 45 ustawy zapisano z kolei: „Jeżeli ustawa budżetowa na rok budżetowy została ogłoszona po dniu 1 grudnia roku bazowego, wysokość dotacji, o której mowa w art. 15–21, art. 25 ust. 1–4 i 8, art. 26 ust. 1, 2 i 8 oraz art. 28–30, w zakresie kwoty przewidzianej w części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostki samorządu terytorialnego, ustala się:

1) w okresie do ostatniego dnia miesiąca pierwszej aktualizacji – z uwzględnieniem kwoty przewidzianej w części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostki samorządu terytorialnego w roku bazowym;

2) w okresie od pierwszego dnia następującego po miesiącu pierwszej aktualizacji – z uwzględnieniem kwoty przewidzianej w części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostki samorządu terytorialnego w roku budżetowym”.

Interpretując przywołane zapisy i naliczając od stycznia 2018 r. wysokość dotacji na 1 ucznia, samorządy brały pod uwagę kwotę przewidzianą w subwencji z 2017 roku na tegoż ucznia. Ustawodawca nie wskazał bowiem konieczności brania pod uwagę ustalonych na 2018 rok wag opisujących poszczególne zadania oświatowe. Wobec tego fakt samorządy brały pod uwagę kwotę subwencyjną z 2017 roku, bez przeliczania jej wag z 2018 roku. 1 marca 2018 roku na stronach internetowych MEN (w nagłówku pisma widnieje data 27 lutego 2018 roku) pojawiło się wyjaśnienie, jak naliczać dotację od stycznia 2018 roku: „Biorąc pod uwagę, że został już opublikowany algorytm podziału części oświatowej subwencji ogólnej na 2018 rok, jednym z możliwych rozwiązań jest ustalenie części dotacji za okres styczeń – marzec w wysokości wynikającej z kwoty przewidzianej na ucznia w części oświatowej subwencji ogólnej na 2018 rok (którą można już dość dokładnie oszacować) lub do oszacowania wysokości kwoty dotacji za okres styczeń – marzec wykorzystać finansowy standard «A» i wskaźnik korygujący «Di» z roku 2017 oraz wartości wag i współczynniki przy statystycznej liczbie uczniów «Uri» ustalone w algorytmie podziału subwencji na rok 2018. W takich przypadkach zagwarantowane będzie udzielenie dotacji w kwocie określonej lub bliskiej tej opisanej w art. 26 ust. 2, z jednoczesną gwarancją możliwie małej zmiany części dotacji z miesiąca na miesiąc, co jest celem przepisu art. 43 ust. 5 i nie stoi w sprzeczności z zapisami art. 34 ust. 1”.

Wracając do dalszych procedur naliczania i wyrównywania dotacji na 2018 rok, ustawodawca nakazał w art. 43 ust. 5: „W przypadku wyrównania kwoty dotacji, o której mowa w art. 15–21, art. 25 ust. 1–4 i 8, art. 26 ust. 1, 2 i 8, art. 28–30, art. 40 i art. 41, zgodnie z ust. 4, średnia arytmetyczna kolejnych przekazywanych części dotacji odpowiednio na dziecko objęte wczesnym wspomaganie rozwoju, ucznia, wychowanka lub uczestnika zajęć rewalidacyjno-wychowawczych, począwszy od pierwszego dnia obowiązywania zaktualizowanej kwoty dotacji, może zwiększyć się maksymalnie

o 50% albo zmniejszyć się maksymalnie o 25% średniej arytmetycznej części dotacji przekazanych odpowiednio na dziecko objęte wczesnym wspomaganie rozwoju, ucznia, wychowanka lub uczestnika zajęć rewalidacyjno-wychowawczych od początku roku budżetowego do dnia poprzedzającego pierwszy dzień obowiązywania zaktualizowanej kwoty dotacji”.

W praktyce niemożliwe jest zastosowanie przeliczeń dotacji z wyrównaniem od stycznia 2018 roku z zachowaniem wymienionych wskaźników procentowych, gdyż kwota na 1 ucznia ustalona w metryczce MEN na 2018 rok różni się od tej naliczonej już w styczniu, lutym i marcu dla niepublicznych placówek przez jednostki samorządu terytorialnego. Żaden samorząd nie czeka do marca, by wypłacić dotację za styczeń! Różnice sięgają kwot wyższych niż te wymienione w art. 43 ust. 5.

Być może wolą ustawodawcy było to, co wskazano w piśmie: „Ustawodawca zapewnia wypłatę rocznej wysokości kwoty dotacji w 12 częściach oraz ogranicza wahania wysokości miesięcznej kwoty dotacji z miesiąca na miesiąc, co ma na celu zabezpieczenie płynności finansowej szkoły w ciągu roku”. Jednakże w praktyce zapis ten jest, jak się zdaje, nierealny.

Być może są samorządy, które naliczały dotacje równe albo bardzo zbliżone do kwot ustalonych na rok 2018 w metryczce, jednakże przepis ustawowy winien być przejrzysty i możliwy do zrealizowania w każdych warunkach.

W tym kontekście powstaje kolejne pytanie: według jakich zasad wypłacać dotację na 1 ucznia w 2018 roku (ucznia niepublicznej szkoły), skoro art. 26 wskazuje: „w wysokości równej kwocie przewidzianej na takiego ucznia w części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostki samorządu terytorialnego”, podczas gdy art. 43 ust. 5 wskazuje, że średnia arytmetyczna kolejnych części dotacji przy jej wyrównaniu może zwiększyć się maksymalnie o 50% albo zmniejszyć się maksymalnie o 25% średniej arytmetycznej części dotacji przekazanych na dziecko od początku roku do czasu aktualizacji?

Pod rozważę poddaje się tu usunięcie zapisów art. 43 ust. 5: „może zwiększyć się maksymalnie o 50% albo zmniejszyć się maksymalnie o 25% średniej arytmetycznej części dotacji przekazanych”...

Pozostawienie tego problemu bez odpowiednich korekt naraża samorządy na procesy ze strony szkół niepublicznych. W niektórych przypadkach, a dotyczy to np. szkół policealnych kształcących w zawodach medycznych, kwota na 1 ucznia według metryczki znacznie wzrasta w porównaniu z tą naliczoną, np. 1.01.2018 przez j.s.t. – często o ponad 50%. Co w takiej sytuacji należy uczynić, skoro np. powiat, ograniczony wskaźnikami z art. 43 ust. 5, nie może ustalić dotacji na 1 ucznia na poziomie ustalonym w metryczce na 2018 rok? Żadnego uzasadnienia nie znajduje tu wytłumaczenie, iż rada powiatu może podwyższyć wartość kwoty przypadającej na 1 ucznia. Takie praktyki nie muszą być stosowane, rada nie jest ustawowo zobligowana do podjęcia takich rozwiązań.

Wnoszę zatem o rozważenie podjęcia prac nad szybkim wprowadzeniem zmian i jednocześnie proszę o zamieszczenie przez Ministerstwo Edukacji Narodowej na stronach internetowych pisma informującego, jak przeliczyć dotacje na ucznia w sytuacji, gdy naliczone i już wypłacone kwoty różnią się od tych zawartych w metryczce na 2018 rok.

Andrzej Kamiński

Odpowiedź

Warszawa, 30 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiedź na oświadczenie senatorskie nr BPS/043-62-1773/18

Szanowny Panie Marszałku,

składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie Senatora RP Pana Andrzeja Kamińskiego złożone 29 czerwca 2018 r. na 62. posiedzeniu Senatu RP, dotyczące dotowania niepublicznych szkół, w których nie jest realizowany obowiązek szkolny lub obowiązek nauki.

Szanowny Panie Senatorze,

odpowiadając na zawarte w oświadczeniu pytania uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

W dniu 1 stycznia 2018 r. zaczęły obowiązywać przepisy ustawy z dnia 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych. Przepisy te zmieniły wcześniejsze zasady naliczania dotacji dla szkół policealnych. Do 31 grudnia 2017 r. wysokość dotacji była obliczana na podstawie wydatków bieżących, które dany powiat poniósł w odniesieniu do prowadzonych przez siebie szkół policealnych. Obecnie dotacja na ucznia szkoły policealnej jest równa kwocie przewidzianej na takiego ucznia w części oświatowej subwencji ogólnej dla danego powiatu.

Ustawodawca zapewnił szkołom wypłatę rocznej kwoty dotacji w 12 częściach, jednocześnie ograniczając, zgodnie z art. 43 ust. 5 ww. ustawy, możliwość zbyt znaczącego wahania wysokości poszczególnych części dotacji w ujęciu z miesiąca na miesiąc (celem tego przepisu jest zagwarantowanie płynności finansowej danej szkoły).

W związku z ww. przepisem art. 43 ust. 5 oraz zmianą sposobu naliczania dotacji, w przypadku szkół policealnych kształcących uczniów w zawodzie technik administracji oraz technik bezpieczeństwa i higieny pracy, suma wysokości poszczególnych części dotacji w pierwszych miesiącach bieżącego roku wskazywała na ustalenie rocznej kwoty dotacji wyższej niż kwota przewidziana na tych uczniów w części oświatowej subwencji ogólnej dla danego powiatu. W opinii Ministerstwa Edukacji Narodowej, powiaty, które nie zdecydowały się na wypłacenie dotacji w wysokości wyższej niż kwota przewidziana na ww. uczniów w części oświatowej subwencji ogólnej, mogły i nadal mogą zastosować przepisy art. 43 ust. 1 pkt 4 ustawy o finansowaniu zadań oświatowych (aktualizacja kwoty dotacji w szczególnie uzasadnionych przypadkach z uwzględnieniem art. 43 ust. 5).

Reasumując, przewidując ewentualność dokonania aktualizacji dotacji w szczególnie uzasadnionych przypadkach, ustawodawca stworzył powiatom możliwość udzielenia ww. niepublicznym szkołom policealnym, dotacji w wysokości opisanej w art. 26 ust. 2 ustawy o finansowaniu zadań oświatowych, przy jednoczesnym zastosowaniu art. 43 ust. 5 tej ustawy.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA EDUKACJI NARODOWEJ
Maciej Kopeć
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej
Marka Gróbarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Z zaniepokojeniem obserwuję reorganizację gospodarki wodnej w Polsce. Z docierających do mnie sygnałów wynika, że Państwowe Gospodarstwo Wodne „Wody Polskie”, które na mocy ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (DzU 2017, poz. 1566) przejęło dotychczasowe należności, zobowiązania, prawa i obowiązki Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz regionalnych zarządów gospodarki wodnej, ma poważne kłopoty organizacyjne.

Największe problemy dostrzegam w strukturach terenowych nowego podmiotu – nadzorach wodnych. Za przykład niewłaściwej organizacji niech posłuży sytuacja w obszarze zarządu zlewni w Gdańsku. Z mojej korespondencji z dyrektorem Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gdańsku wynika, że łączna długość kanałów, rowów melioracyjnych oraz wałów przeciwpowodziowych poszczególnych nadzorów wodnych w obszarze zlewni jest nierównomierna do liczebności kadry tych jednostek potrzebnej do jej sprawnego funkcjonowania (załącznik nr 1). Przykładowo 4 pracowników nadzoru wodnego w Lęborku obsługuje łącznie 3 494 385 metrów urządzeń melioracyjnych, a 6 pracowników nadzoru wodnego w Bytowie obsługuje 314 163 metrów urządzeń melioracyjnych. Ponadto w planie robót na 2018 rok potrzeby nadzoru wodnego w Lęborku wg szacunków pracowników wyniosły ok. 3 mln złotych, z czego po kolejnych skreśleniach w budżecie zostało ok. 200 tys. złotych, nawet z pominięciem wydatku związanego z obkaszaniem wałów przeciwpowodziowych, czyli zadania niezbędnego do utrzymania stanu technicznego wałów.

W związku z powyższym proszę o szczegółowe udzielenie odpowiedzi na niepokojące mnie kwestie.

Według jakiego klucza nastąpił podział terytorialny, od czego uzależniono liczebność pracowników poszczególnych nadzorów wodnych?

Czy ministerstwo jest świadome problemów kadrowych oraz niesprawiedliwego podziału hydrograficznego kraju w stosunku do liczby pracowników poszczególnych nadzorów wodnych?

Jakie działania i kroki naprawcze poczyniło ministerstwo od momentu wejścia w życie ustawy, aby rozwiązać wyżej wymienione problemy?

Kiedy przewiduje się skierowanie właściwych środków na utrzymanie urządzeń melioracyjnych na przyzwoitym poziomie?

Wielu rolników oraz właścicieli posesji zagrożonych okresowymi podtopieniami alarmuje o pogarszającym się stanie wspomnianych urządzeń melioracyjnych i apeluje o niezwłoczne wykonanie prac regulujących koryta rzek, kanałów i skarp. Oczyszczenie z roślin uniemożliwiających właściwy przepływ wody, pogłębienie koryt i dokonanie konserwacji rowów melioracyjnych w wielu przypadkach nie wymaga dużych nakładów finansowych. Nie powinno być ono odkładane w czasie. Obecnie służy temu niski poziom wód gruntowych, jednak ze względu na paraliż organizacyjny w strukturach PGW „Wody Polskie” jest to niemożliwe. Proszę o wyjaśnienie powyższych wątpliwości oraz apeluję o jak najszybsze rozwiązanie tej sytuacji.

Z wyrazami szacunku
Kazimierz Kleina

Odpowiedź

Warszawa, 1 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Kazimierza Kleinę podczas 62. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 czerwca 2018 r., w sprawie problemów organizacyjnych w strukturach terenowych Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, udzielam stosownych informacji.

Ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, która weszła w życie w styczniu 2018 r. zmieniła zasadniczo sposób organizacji zarządzania gospodarką wodną. Powstało Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie (PGW WP), które połączyło kompetencje z zakresu gospodarki wodnej rozproszone dotąd pomiędzy jednostki administracji rządowej i samorządowej, które do końca ubiegłego roku pracowały w różnych miejscach. Struktura organizacyjna PGW WP odzwierciedla podział hydrograficzny kraju i została przystosowana do struktur opartych na zarządzaniu zlewniowym, przy założeniu niepodejmowania zwolnień doświadczonej kadry specjalistów.

Różnice w wielkości nadzorów wodnych, zarówno pod względem powierzchni jak i liczby obsługiwanych cieków oraz urządzeń wodnych wynikają w szczególności z wielkości poszczególnych konkretnych zlewni rzek i gęstości sieci wodnomelioracyjnej. Od tego jest również uwarunkowana wielkość zatrudnienia. Na liczebność pracowników w poszczególnych nadzorach wodnych wpływ miała również liczba wcześniej pracujących w strukturach Zarządów Melioracji i Urządzeń Wodnych (ZMiUW) pracowników.

Według zarządzenia Prezesa PGW WP, każdy nadzór wodny powinien zatrudniać min. 3 pracowników. Liczba pracowników może być większa, jeżeli wymaga tego obsługa urządzeń wodnych. Prezes PGW WP podjął w styczniu 2018 r. decyzję o braku zwolnień w przypadku nierównomiernego rozłożenia terytorialnego pracowników przejmowanych od Regionalnych Zarządów Gospodarki Wodnej (RZGW), samorządu wojewódzkiego, samorządu powiatowego i Wojewódzkich Zarządów Melioracji i Urządzeń Wodnych (WZMIUW). Docelowo obsady Nadzorów wodnych, zatrudniające obecnie więcej pracowników niż wynika to z potrzeb wypełnianych funkcji powinny ulec zmniejszeniu poprzez oddelegowanie pracowników do nowych zadań w ramach struktur PGW Wody Polskie. Delegowanie pracowników – głównie byłych starostw powiatowych – ma miejsce w przypadku realizacji zadań na rzecz Działów Zgód Wodnoprawnych w Zarządach Zlewni.

W odpowiedzi na dwa kolejne pytania, uprzejmie informuję, iż obecnie trwają rozmowy z PGW WP, w tym z poszczególnymi Regionalnymi Zarządami Gospodarki Wodnej dotyczące funkcjonowania i organizacji Nadzorów Wodnych. Podjęto wspólnie decyzję o dokonaniu analizy granic nadzorów wodnych i zatrudnienia. Ustalono już wstępnie pierwsze zmiany granic poszczególnych nadzorów.

Odpowiadając na ostatnie pytanie uprzejmie informuję, że sprawa zapewnienia środków na utrzymanie urządzeń melioracyjnych jest przedmiotem rozmów między Ministerstwem, PGW WP a Ministerstwem Finansów. Podjęto działania, aby zidentyfikować najpilniejsze inwestycje w tym zakresie, które powinny zostać zrealizowane w bieżącym roku. Ministerstwo rozpoczęło prace nad uchwałą Rady Ministrów w sprawie przyznania w 2018 r. Ministrowi Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej, z ogólnej rezerwy budżetowej, środków finansowych z przeznaczeniem na realizację zadań inwestycyjnych w gospodarce wodnej oraz zadań

związanych z utrzymywaniem wód oraz pozostałego mienia Skarbu Państwa związanego z gospodarką wodną z przeznaczeniem dla PGW WP. Ponadto w Ministerstwie toczą się intensywne prace nad budżetem Wód Polskich na 2019 r.

Z poważaniem

z upoważnienia

MINISTRA

Anna Moskwa

Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W oświadczeniu do ministra inwestycji i rozwoju, które złożyłem na sześćdziesiątym posiedzeniu Senatu RP w dniu 16 maja 2018 r., zwróciłem uwagę na wypowiedź pana Jerzego Kwiecińskiego w lokalnych mediach o budowie całej Trasy Kaszubskiej, od obwodnicy Trójmiasta do Szczecina (droga ekspresowa nr 6), do końca 2023 r. W swojej odpowiedzi pan minister potwierdził deklarację o zakończeniu budowy do 2023 r. Równocześnie stwierdził, że właściwym do udzielenia pełnej i szczegółowej informacji jest minister infrastruktury. W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z następującymi kwestiami.

Proszę o przedstawienie harmonogramu prac związanych z budową Trasy Kaszubskiej na odcinku od obwodnicy Trójmiasta do granicy województwa pomorskiego.

Proszę o przedstawienie harmonogramu prac związanych z budową drogi S6 w granicach województwa zachodniopomorskiego.

Na jakie odcinki inwestycyjne zostanie podzielona środkowopomorska i wschodnia część drogi ekspresowej S6?

Jakie są terminy przetargów poszczególnych odcinków trasy na obszarze województwa pomorskiego?

Na jakich zasadach planowane jest partnerstwo publiczno-prywatne przy budowie środkowopomorskiej części drogi S6? Czy brane są pod uwagę różne warianty PPP? Jeżeli tak, to zwracam się z prośbą o szczegółowe informacje w tej sprawie.

Czy w związku z zapowiadającym partnerstwem publiczno-prywatnym przewiduje się dodatkowe opłaty, bramki lub inne utrudnienia dla kierowców na wspomnianych odcinkach? Jeżeli tak, to jakie?

Pragnę podkreślić, że w dalszym ciągu wspólnie z zainteresowanymi samorządami oraz mieszkańcami Pomorza będę zabiegał, aby ta kluczowa dla naszego regionu inwestycja została zrealizowana. Nowa droga ekspresowa nr 6 to strategiczna inwestycja dla całego Pomorza, która wraz z autostradą A1, realizowaną drogą ekspresową S7 oraz drogą ekspresową S3 stanowić będzie ramę transportową Polski Północnej. Jej brak, w szczególności w obrębie Pomorza Środkowego, pogłębia wykluczenie komunikacyjne naszego regionu.

Proszę Pana Ministra o odniesienie się do poruszonych przeze mnie kwestii.

*Z wyrazami szacunku
Kazimierz Kleina*

Odpowiedź

Warszawa, 19 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z pismem z dnia 3 lipca 2018 r., znak: BPS/043-62-1775/18 dotyczącym oświadczenia złożonego przez senatora Kazimierza Kleinę na 62. posiedzeniu Senatu w dniu 29 czerwca 2018 r. przedstawiam następujące informacje.

Obecnie realizowany jest „Program Budowy Dróg Krajowych na lata 2014-2023 (z perspektywą do 2025 r.)”, określający priorytety inwestycyjne w zakresie rozbudowy infrastruktury dróg krajowych, które miałyby zostać zrealizowane do 2025 r. Pierwotny limit finansowy Programu był dalece niewystarczający na wywiązanie się ze wszystkich przyjętych zobowiązań zapisanych w przedmiotowym dokumencie. W związku z powyższym ówczesne Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa podjęło starania o zwiększenie limitu środków na realizację przedsięwzięć uznanych za pilne. W wyniku tych starań, w czerwcu 2017 r. Rada Ministrów zwiększyła środki finansowe na realizację Programu z 107 mld zł do 135 mld zł. W dniu 12 lipca 2017 r. Rada Ministrów przyjęła zmianę Programu uwzględniającą zwiększony zakres.

W tym miejscu należy wyjaśnić, że nawet zwiększony limit finansowy na realizację zakresu rzeczowego Programu, w kwocie 135 mld zł nie jest wystarczający do realizacji wszystkich zadań inwestycyjnych w nim ujętych, których wartość przekracza 200 mld zł.

Droga ekspresowa S6 w województwie zachodniopomorskim budowana jest na 7 odcinkach od Goleniowa (połączenie z S3) do Koszalina, wraz z obwodnicą Koszalina i Sianowa. W 2019 r. powinny zakończyć się prace budowlane na odcinkach od Goleniowa do Koszalina. Zakończenie wszystkich prac na obwodnicy Koszalina i Sianowa przewidywane jest w 2020 r.

Pod koniec marca 2018 r. została podpisana umowa na projekt budowlany i wykonawczy oraz budowę odcinka drogi ekspresowej S6 między Szemudem a Gdynią.

W dniu 11 czerwca 2018 r. zostały podpisane umowy na realizację pozostałych dwóch odcinków drogi ekspresowej S6: Bożepole Wielkie – Luzino oraz Luzino – Szemud. Realizacja pierwszego odcinka nastąpi w ciągu 31 miesięcy od podpisania umowy (z wyłączeniem okresów zimowych od 15 grudnia do 15 marca). Natomiast na realizację drugiego odcinka przewidziano 34 miesiące, również z wyłączeniem okresów zimowych. Tym samym, odcinek Trasy Kaszubskiej pomiędzy Bożympołem Wielkim a Gdynią znajduje się w fazie realizacji.

Jednocześnie informuję, że w dniu 5 czerwca 2018 r. Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów podjął decyzję, że cztery odcinki dróg ekspresowych będą budowane w modelu partnerstwa publiczno-prywatnego, w tym odcinki drogi ekspresowej S6, obejmującej obwodnicę Metropolii Trójmiejskiej, Koszalin – Bożepole Wielkie oraz zachodnią obwodnicę Szczecina.

Dalsze prace polegać będą, m.in. na opracowaniu projektów umów oraz materiałów koniecznych do przeprowadzenia postępowań przetargowych. Ważność każdej umowy w ww. modelu ma wynieść 30 lat i zastosowany będzie mechanizm opłaty za dostępność, co oznacza, że partnerowi prywatnemu będzie wypłacane wynagrodzenie pokrywające ponoszone przez niego koszty wraz z marżą.

Nie zostaną również wprowadzone opłaty dla kierowców samochodów osobowych.

Rolą partnera prywatnego, w modelu partnerstwa publiczno-prywatnego, a także przy realizacji inwestycji będzie zaprojektowanie, uzyskanie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej (ZRID), wybudowanie, utrzymywanie i eksploataowanie powierzono odcinka drogi, zapewnienie finansowania w okresie budowy i eksploatacji oraz przekazanie drogi w uzgodnionym stanie po zakończeniu umowy. Będzie on miał rok

na zaprojektowanie i zdobycie decyzji ZRID, a następnie 2,5 roku na wybudowanie i oddanie do eksploatacji realizowanego odcinka drogi.

Jednocześnie podkreślenia wymaga, że pierwszy przetarg na opracowanie projektu inwestycji w modelu partnerstwa publiczno-prywatnego może zostać ogłoszony w pierwszej połowie 2019 r. Kolejne przetargi będą uruchamiane mając na uwadze absorbcję projektów w czasie przez rynki finansowe.

Niemniej jednak warunkiem realizacji inwestycji jest zakończenie prac przygotowawczych oraz podział ryzyk na takich zasadach, aby możliwe było zakwalifikowanie ich przez Europejski Urząd Statystyczny (EUROSTAT) poza deficytem instytucji rządowych i samorządowych. Uzyskanie pozytywnej opinii EUROSTAT w zakresie długu publicznego jest warunkiem umożliwiającym wybór partnera i zawarcie umowy w modelu partnerstwa publiczno-prywatnego.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Marek Chodkiewicz
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego*skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego**Szanowny Panie Ministrze!*

Prawie 3,5 miesiąca – tyle średnio trzeba czekać na wizytę u lekarza specjalisty, jak wynika z najnowszego badania Barometru Fundacji Watch Health Care. Fundacja prowadzi badanie od 2012 r. Wówczas na wizytę u lekarza specjalisty czekaliśmy 2,4 miesiąca. Dopiero 5 lat później, w 2017 r., czas ten przekroczył 3 miesiące. Tegoroczna edycja badania jest nie tylko rekordowa ze względu na długość kolejek, ale również ze względu na to, że po raz pierwszy różnica między kolejnymi edycjami badania w zakresie oczekiwania na pojedyncze świadczenia gwarantowane wyniosła aż 6 miesięcy.

W porównaniu z ostatnią edycją badania w aż 13 dziedzinach medycyny kolejki do lekarzy specjalistów uległy wydłużeniu. Najbardziej sytuacja pogorszyła się w przypadku endokrynologii (wydłużenie kolejek o 5,6 miesiąca) oraz otolaryngologii (wydłużenie kolejek o 5,1 miesiąca). Sytuację udało się poprawić w przypadku 7 dziedzin, najbardziej w przypadku okulistyki (skrócenie kolejek o 2,2 miesiąca) oraz ortopedii i traumatologii ruchu (skrócenie kolejek o 1,9 miesiąca).

W efekcie do 8 rodzajów specjalistów trzeba czekać na wizytę dłużej niż pół roku. Są to: endokrynologia, stomatologia, chirurgia plastyczna, ortopedia i traumatologia ruchu, otolaryngologia, angiologia, geriatryka i immunologia. W przypadku endokrynologii czas oczekiwania na wizytę u lekarza zbliża się do roku i wynosi obecnie 11 miesięcy.

W związku z powyższym bardzo proszę o informację, co ministerstwo zamierza zrobić we wspomnianej sprawie.

*Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki*

Odpowiedź

Warszawa, 23 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Władysława Komarnickiego, Senatora Rzeczypospolitej Polskiej, podczas 62. posiedzenia Senatu w dniu 29 czerwca 2018 r., przesłane przy piśmie z dnia 3 lipca 2018 r. (znak: BPS/043-62-1776/18), uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Przede wszystkim należy podkreślić, że zacytowane w oświadczeniu dane raportu Fundacji Watch Health Care należy interpretować z dużą ostrożnością, gdyż przyjęta metodologia budzi zastrzeżenia, w szczególności odnośnie do wielkości przyjętej próby losowej, która nie pozwala na analizy statystyczne i wyciąganie wniosków dla całego kraju (dla tzw. świadczenia wskaźnikowego przyjmuje się dane od 6 świadczeniodawców, a świadczenia z danej dziedziny – 30). Ponadto dane raportu Watch Health Care nie uwzględniają rozróżnienia na przyjęcia w trybie pilnym i stabilnym, a dla oceny czasów oczekiwania istotne jest czy czas dotyczył przypadku stabilnego czy też pilnego,

w którym istnieje konieczność pilnego udzielenia świadczenia ze względu na dynamikę procesu chorobowego i możliwość szybkiego pogorszenia stanu zdrowia. Ponadto wątpliwości budzi wyliczanie wskaźnika „zbiorczo dla wszystkich świadczeń w Polsce”. Uwzględniając powyższe należy przyjąć, że raport ten nie może być narzędziem monitorowania zmian czasu oczekiwania na świadczenia gwarantowane w Polsce.

Odnosząc się do pytania dotyczącego prowadzenia w Ministerstwie Zdrowia badań nad zjawiskiem wydłużania się czasów oczekiwania i udostępnienia pełnych analiz na ten temat uprzejmie informuję, że dane dotyczące list oczekujących, którymi dysponuje Narodowy Fundusz Zdrowia oraz Minister Zdrowia, dotyczą rzeczywistych czasów oczekiwania, tj. czasów ustalanych na podstawie informacji o dacie wpisu na listę oczekujących i dacie wykonania świadczenia opieki zdrowotnej. Z dotychczasowych doświadczeń wynika, że czasy rzeczywiste są na ogół krótsze od czasów przewidywanych tj. takich, w których świadczeniodawca określa termin wykonania świadczenia danemu pacjentowi w przyszłości.

Narodowy Fundusz Zdrowia przekazuje Ministrowi Zdrowia kwartalne sprawozdania z działalności Narodowego Funduszu Zdrowia, w których m.in. zawarte są informacje dotyczące czasów oczekiwania do wszystkich rodzajów poradni ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (127) oraz rodzajów oddziałów szpitalnych (126). Sprawozdania publikowane są na stronie internetowej Narodowego Funduszu Zdrowia (sprawozdanie za I kwartał 2018 r. można znaleźć pod adresem: <http://www.nfz.gov.pl/zarządzenia-prezesa/uchwały-rady-nfz/uchwała-nr-162018iii,6459.html>).

Odnosząc się do zacytowanej w interpelacji informacji, że średni czas oczekiwania na wizytę u lekarza przekroczył 3,5 miesiąca, należy wskazać, że według stanu na koniec I kwartału 2018 r., na 127 rodzajów komórek organizacyjnych udzielających świadczeń w ambulatoryjnej opiece specjalistycznej objętych sprawozdawczością, mediana średniego rzeczywistego czasu oczekiwania przekroczyła 3 miesiące tylko w przypadku 14 rodzajów komórek organizacyjnych w odniesieniu do osób zakwalifikowanych jako przypadki stabilne i dwóch rodzajów komórek dla osób przyjmowanych w trybie pilnym. Przy czym do 26 rodzajów komórek pacjenci przyjmowani w trybie pilnym czekają powyżej 7 dni, a do 47 rodzajów komórek czas oczekiwania pacjentów stabilnych jest dłuższy niż 30 dni.

Odnosząc się do pytania o zamierzenia Ministra w sprawie poprawy dostępności do świadczeń opieki zdrowotnej uprzejmie informuję, że jednym z najważniejszych priorytetów Rządu jest poprawa funkcjonowania ochrony zdrowia, co wynika z exposé Pana Premiera Mateusza Morawieckiego.

W celu zwiększenia dostępności do świadczeń specjalistycznych publiczne wydatki na ochronę zdrowia w kolejnych latach będą stopniowo wzrastały do 6% produktu krajowego brutto w roku 2024. Rozwiązanie to przyjęto w ustawie z dnia 24 listopada 2017 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. poz. 2434). Zwiększenie środków na ochronę zdrowia umożliwi wykorzystanie w coraz większym stopniu istniejącego w kraju potencjału dotyczącego wykonywania świadczeń zdrowotnych.

Jednak samo zwiększanie środków finansowych nie zawsze wystarczy do poprawy dostępności do świadczeń, dlatego proces skracania czasów oczekiwania wymaga przede wszystkim podejmowania działań o charakterze systemowym. Przykładem takiego właśnie działania jest stworzenie *systemu podstawowego szpitalnego zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej* (PSZ). Szczegółowe zasady kalkulacji ryczałtu PSZ, mają promować udzielanie świadczeń m.in. na poziomie ambulatoryjnym (przy wyliczeniu kwoty ryczałtu na kolejny okres rozliczeniowy będzie brany pod uwagę wzrost udziału świadczeń ambulatoryjnych w sprawozdanych świadczeniach za dany okres rozliczeniowy w porównaniu z wcześniejszym okresem).

Również zmiany w systemie szkolenia kadry medycznej mają zwiększyć dostępność do świadczeń zdrowotnych. Obecnie lekarz, który w ramach szkolenia specjalistycznego zrealizuje i zaliczy jeden z modułów podstawowych, nie jest zobowiązany do ponownego odbywania tego modułu w przypadku przystąpienia do kolejnej specjalizacji w innej dziedzinie medycyny. Ponadto obecnie szkolenie specjalizacyjne w większości szczegółowych dziedzin medycyny mogą podejmować lekarze bezpośrednio po

stażu podyplomowym, co spowodowało skrócenie okresu wymaganego do uzyskania tytułu specjalisty o około 2- 3 lata.

Innym rozwiązaniem ograniczającym czas oczekiwania jest projekt pt.: „*Przygotowanie, przetestowanie i wdrożenie do systemu opieki zdrowotnej organizacji opieki koordynowanej (OOK) Etap II Faza pilotażowa – model POZ PLUS*”. Projekt ten jest realizowany przez Narodowy Fundusz Zdrowia na podstawie umowy zawartej z Ministerstwem Zdrowia pod koniec listopada 2017 r.

Celem projektu jest pilotażowe wdrożenie modelu opieki koordynowanej na poziomie podstawowej opieki zdrowotnej dotyczącej 11 chorób przewlekłych, w tym:

- o poprawa jakości świadczeń zdrowotnych i zwiększenie ich liczby,
- o poprawa koordynacji świadczeń medycznych wykonywanych w ramach podstawowej opieki zdrowotnej.

Pilotażowe wdrożenie modelu opieki koordynowanej w POZ ma na celu stopniowe tworzenie systemu lepiej zaspokajającego potrzeby zdrowotne pacjenta. Pilotaż, poza świadczeniami opieki zdrowotnej, kładzie duży nacisk na stosowanie narzędzi profilaktyki i promocji zdrowia. Dzięki temu podstawowa opieka zdrowotna będzie lepiej dostosowana do obecnej sytuacji w ochronie zdrowia i do procesów demograficznych.

Kolejnym przedsięwzięciem mającym wpływ na poprawę dostępności do świadczeń opieki zdrowotnej jest opracowywanie map potrzeb zdrowotnych. Mapy te stanowią jedno z ważnych narzędzi służących lepszemu zaspokojeniu potrzeb zdrowotnych ludności zamieszkującej w poszczególnych województwach.

Również pakiet onkologiczny jest doskonalony w celu wcześniejszego wykrywania chorób onkologicznych oraz skracania czasów oczekiwania na to leczenie.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Maciej Miłkowski
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Filipa Libickiego

Oświadczenie skierowane do marszałka Sejmu Marka Kuchcińskiego

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałbym prosić Pana Marszałka o wyjaśnienie pewnego incydentu, którego byłem świadkiem w dniu 7 czerwca. Otóż odbywała się wtedy w Sejmie debata nad kolejnym rocznym sprawozdaniem Krajowej Rady Sądownictwa. Kiedy przeprowadzałem wycieczkę uczniów, która była wtedy ze mną, przez wejście dla wycieczek, spotkałem przy tym wejściu pana sędziego Arkadiusza Tomczaka, sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie i członka zarządu Stowarzyszenia Sędziów Polskich „Iustitia”. Trwała tam jakaś dyskusja ze strażnikiem. Okazało się, że pan sędzia jako członek zarządu tego stowarzyszenia chciał sprawozdania KRS wysłuchać. Zwykle jest tak – i zawsze tak było – że przedstawiciele organizacji społecznych, którzy chcieli się przysłuchiwać debacie, są wpuszczani głównym wejściem. W tym przypadku pana sędziego Tomczaka skierowano do wejścia dla wycieczek i przepuszczono przed nim wszystkie wycieczki, niejako wbrew odpowiedniej kolejności. Poddano go niezwykle długiej procedurze sprawdzającej, jakimś dziwnym, wcześniej nieznanym procedurom. Skończyło się to tak, że w momencie, w którym pan sędzia Tomczak ze współpracownikami przeszedł już przez wszystkie procedury, okazało się, że zakończyło się rozpatrywanie punktu, na które miał przyjść.

Będąc świadkiem tego wszystkiego, obiecałem, że zwrócę się do Pana Marszałka Kuchcińskiego z prośbą o wyjaśnienie sprawy. Miałem nieodparte przekonanie, że cała sytuacja, której byłem świadkiem, miała znamiona sztykan wobec pana sędziego Arkadiusza Tomczaka jako przedstawiciela zarządu Stowarzyszenia Sędziów Polskich „Iustitia”.

W związku z tym zwracam się do Pana Marszałka Kuchcińskiego z prośbą o wyjaśnienie tego incydentu, bo do tego się zobowiązałem.

Jan Filip Libicki

**Stanowisko
Szefa Kancelarii Sejmu**

Warszawa, 30 sierpnia 2018 r.

Pan
Jakub Kowalski
Szef Kancelarii Senatu

Szanowny Panie Ministrze,

w odpowiedzi na pismo nr BPS/043-62-1777/18 Marszałka Senatu Pana Stanisława Karczewskiego do Marszałka Sejmu Pana Marka Kuchcińskiego dotyczące oświadczenia złożonego przez senatora Jana Filipa Libickiego podczas 62. posiedzenia Senatu przedstawiam następujące wyjaśnienia:

1. Pan Arkadiusz Tomczak został zgłoszony do wejścia na galerię sali posiedzeń Sejmu przez Panią poseł Kamilę Gasiuk-Pihowicz, jako jedna z dwóch osób wymienionych w piśmie z dnia 7 czerwca br. W piśmie, poza imieniem, nazwiskiem i numerem PESEL, nie było żadnych informacji dotyczących osoby Pana Arkadiusza Tomczaka ani dodatkowych próśb związanych z jego pobytem w Sejmie. W tej sytuacji został on standardowo skierowany na galerię sali posiedzeń przez wejście „S”, przeznaczone dla wycieczek i osób indywidualnych chcących przysłuchać się obradom Sejmu.

2. Wszystkie osoby wchodzące na galerię sali posiedzeń Sejmu poddawane są jednolitym procedurom określonym w *zarządzeniu nr 1 Marszałka Sejmu z dnia 9 stycznia 2008 r. w sprawie wstępu do budynków pozostających w zarządzie Kancelarii Sejmu oraz wstępu i wjazdu na tereny pozostające w zarządzie Kancelarii Sejmu (z późn. zmianami)* m.in. poddawane są kontroli pirotechniczno-radiologicznej oraz pozostawiają w szatni okrycia wierzchnie i bagaż podręczny. Zabronione jest również (zgodnie z §64 ww. zarządzenia) wnoszenie na galerię przedmiotów, które mogą być wykorzystane do zakłócenia spokoju lub naruszenia porządku albo powagi Sejmu.
3. Zgodnie z posiadaną przez Straż Marszałkowską wiedzą, Pan Arkadiusz Tomczak zgłosił się do wejścia „S” już w trakcie trwania debaty, która była przedmiotem jego zainteresowania. Ze względu na wchodzące grupy wycieczkowe procedura sprawdzenia oraz odprowadzenia na galerię sali posiedzeń trwała kilkanaście minut. Niezależnie od tego Pan Arkadiusz Tomczak miał możliwość przysłuchiwania się 35. punktowi porządku obrad przez ok. 50 minut.

Z poważaniem

Agnieszka Kaczmarska

Oświadczenie senatora Macieja Łuczaka

skierowane do ministra sprawiedliwości,
prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Panie Ministrze! Panie Prokuratorze!

Do mojego biura senatorskiego zgłosili się panowie M.B. oraz J.S., prowadzący działalność gospodarczą (...) s.c.

Na przełomie lat 2015 i 2016 w ramach prowadzonej działalności gospodarczej panowie nawiązali współpracę z panami Ł.M. i T.M., którzy prowadzili działalność gospodarczą (...) s.c. Wobec faktu, że wspomniani kontrahenci nie wywiązali się z umowy łączącej ich z panami M.B. oraz J.S. i nie uiścili na ich rzecz kwoty 12 371,34 zł, Sąd Rejonowy (...), XII Wydział Gospodarczy w dniu 22 lipca 2016 r. wydał w tej sprawie (sygn. akt XII GNC 1666/16) nakaz zapłaty i tym samym zobowiązał panów T.M. i Ł.M., aby zapłacili solidarnie powodom M.B. i J.S. kwotę 12 371,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami. W niniejszej sprawie komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w P., M.J., prowadził postępowanie egzekucyjne (sygn. Km 271/17), które doprowadziło do wyegzekwowania należnych kwot i umorzenia postępowania egzekucyjnego. Jednakże, jak się okazało w toku prowadzonego postępowania karnego, bracia T. i Ł.M. oszukali w ten sposób nie tylko panów M.B. i J.S., lecz także szereg innych podmiotów. W związku z tym panowie M.B. i J.S. w sierpniu 2017 r. wytoczyli powództwo o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną.

Nie ulega wątpliwości, że dłużnicy działali ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Co więcej, zauważyć należy, że bracia M. regularnie dokonują rejestracji coraz to nowych spółek, które jak się zdaje, zawiązywane są przez dłużników wyłącznie w celu przenoszenia składników majątku, aby tym samym uniknąć odpowiedzialności za zaciągnięte przez nich zobowiązania. Zauważyć należy, że w zarejestrowanych spółkach pełnią funkcję wspólników lub zasiadają w organach zarządu albo bracia M., albo członkowie ich rodzin czy znajomi. Jak udało się ustalić panom M.B. i J.S., procedury te dokonywane są także z udziałem byłego burmistrza N. – W.S. Sprawa wydaje się oczywista, jednakże postawa sędzi A.B. w procesie, o którym tu mowa, pozwala braciom M. na zakładanie dalej kolejnych spółek i bezkarne oszukiwanie kolejnych podmiotów.

Sędzia zdaje się nie zauważać istoty zawistego sporu. Od dnia wytoczenia powództwa, tj. od sierpnia 2017 r., zdążyły się odbyć 2 posiedzenia sądu (18 stycznia br. oraz 24 maja br.), które zostały odroczone – kolejny termin rozprawy został wyznaczony na dzień 6 września br. Pierwsza rozprawa trwała 7 minut i została odroczone ze względu na fakt, że sąd dokonał błędnego zawiadomienia pozwanego Banku Spółdzielczego w P. W dniu 22 marca br. posiedzenie zostało kolejny raz odwołane, tym razem sąd nie zawiadomił pozwanych o terminie rozprawy. W dniu 24 maja sąd poinformował panów M.B. i J.S. o włączeniu akt rejestrowych pozwanego do prowadzonego postępowania. Na tym zakończyło się posiedzenie sądu.

Ponadto na tym samym posiedzeniu wobec cofnięcia pozwu w stosunku do Banku Spółdzielczego w P. sąd wydał postanowienie o umorzeniu postępowania w stosunku do pozwanego Banku Spółdzielczego i zasądził na rzecz pozwanego solidarnie od panów M.B. i J.S. kwotę 3617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Niezrozumiałe jest dla panów, dlaczego została przyznana tak wysoka kwota, skoro pozwany nie uczestniczył w posiedzeniach sądu, jego aktywność sprowadziła się jedynie do przesłania 3 krótkich pism, co więcej, pełnomocnik pozwanego nie stawiał się na żadnym posiedzeniu. Panowie M.B. i J.S. pochodzą spod Ł. i ponosili większe koszty, tym bardziej że na rozprawę jeździli z pełnomocnikiem.

Zwracam się z uprzejmą prośbą o przyjrzenie się opisanej sprawie w ramach posiadanych kompetencji z uwagi na obawę, że podczas prowadzonego postępowania mogły zostać naruszone przepisy obowiązującego prawa.

Z poważaniem
Maciej Łuczak

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
W MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 1 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Macieja Łuczaka złożone podczas 62. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 czerwca 2018 r., dotyczące postępowania sądowego zainicjowanego przez Panów M.B. oraz J.S., prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą (...), o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną, uprzejmie wskazuję na wstępie, że kwestie poruszone w oświadczeniu były również przedmiotem interwencji Pana Senatora z dnia 25 czerwca 2018 r. skierowanej do Ministra Sprawiedliwości Prokuratora Generalnego, w której sprecyzowano, że podnoszone zastrzeżenia dotyczą działań sędziego Sądu Rejonowego w Zielonej Górze w postępowaniu toczącym się przed tym sądem w V Wydziale Gospodarczym za sygn. akt V GC 1101/17 i na którą to interwencję została udzielona odrębna odpowiedź (znak sprawy DNA-III-0521-18/18).

Odnosząc się do poruszonych w oświadczeniu zagadnień wymaga wyjaśnienia, że stosownie do brzmienia przepisu art. 9 oraz 9a §2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 23 ze zm.), Minister Sprawiedliwości sprawuje wyłącznie zewnętrzny nadzór administracyjny nad działalnością administracyjną sądów powszechnych. Na podstawie art. 37g §1 przytoczonej ustawy, w ramach tego nadzoru Minister Sprawiedliwości dokonuje oceny informacji rocznych o działalności sądów, ustala ogólne kierunki wewnętrznego nadzoru administracyjnego, wykonywanego przez prezesów sądów apelacyjnych oraz kontroluje wykonywanie obowiązków nadzorczych przez prezesów sądów apelacyjnych i wydaje zarządzenia w tym zakresie.

Trzeba przy tym zaznaczyć, że czynności z zakresu nadzoru administracyjnego nad działalnością administracyjną sądów powszechnych sprawowanego zarówno w formie nadzoru zewnętrznego przez Ministra Sprawiedliwości, jak i w formie nadzoru wewnętrznego przez prezesów sądów, nie mogą wkraczać w dziedzinę, w której sędziowie są niezawisli, a zatem w sferę orzeczniczą, co wynika z treści art. 9b ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych. W trybie nadzoru możliwe jest zbadanie jedynie administracyjnych aspektów postępowania takich, jak jego sprawność, czy też prawidłowość innych czynności niezwiązanych z orzekaniem. Czynności judykacyjne sądów podlegają zaś wyłącznie kontroli instancyjnej w ramach przysługujących środków zaskarżenia. Poza zakresem nadzoru Ministra Sprawiedliwości pozostaje badanie toku postępowania w poszczególnych sprawach, która to kompetencja przynależy do wewnętrznego nadzoru administracyjnego nad działalnością administracyjną sądów powszechnych sprawowanego przez prezesów sądów.

Z powyższych względów, działając w ramach sprawowanego przez Ministra Sprawiedliwości zewnętrznego nadzoru nad działalnością administracyjną sądów powszechnych zwrócono się do Prezesa Sądu Apelacyjnego w Poznaniu o udzielenie informacji na temat sprawności wskazanego postępowania.

Z przekazanej przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Poznaniu informacji z dnia 23 lipca 2018 r. wynika, że po zbadaniu podniesionych zarzutów przez Prezesa Sądu Okręgowego w Zielonej Górze nie stwierdzono uchybień w tym postępowaniu i nie były podejmowane działania nadzorcze.

W załączeniu przekazana została odpowiedź Prezesa Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 20 lipca 2018 r. na skargę Panów M.B. i J.S. z dnia 7 czerwca 2018 r. udzielona bezpośrednio skarżącym, w której przedstawiono przebieg postępowania z informacjami o przeszkodach w jego przebiegu i ich przyczynach.

Wskazano między innymi, że powodem odroczenia rozprawy w dniu 18 stycznia 2018 r. był brak elektronicznego potwierdzenia odbioru przesyłki z zawiadomieniem o terminie rozprawy dla strony pozwanej. Mimo zgłoszenia reklamacji tej przesyłki nie została ona rozpatrzona do dnia rozprawy. Wbrew twierdzeniom skarżących sąd poinformował stronę powodową o przeszkodzie w przeprowadzeniu posiedzenia. Jak wynika z wyjaśnień, sąd nie odwołał rozprawy, albowiem strona mogła stawić się na wyznaczony termin, mimo braku elektronicznego potwierdzenia odbioru. Istotnie natomiast, na skutek przeoczenia w wydawaniu zarządzeń związanych z wnioskami dowodowymi strony powodowej, nie zostało wystosowane zawiadomienie dla strony pozwanej o następnym terminie rozprawy w dniu 22 marca 2018 r. i w konsekwencji konieczne było zniesienie tego terminu i wyznaczenie nowego na dzień 24 maja 2018 r., o czym jednak pełnomocnik skarżących był zawiadomiony. Z kolei na rozprawie w dniu 24 maja 2018 r. nie doszło do wysłuchania strony pozwanej, która nie stawiła się na posiedzenie, co znacznie skróciło czas trwania tego posiedzenia. Zrealizowano jedynie wnioski dowodowe skarżących odnośnie do dokumentów, dołączono akta rejestrowe spółek, a także podjęto dodatkowe czynności związane z wnioskami dowodowymi skarżących.

W odniesieniu do wątpliwości związanej z umorzeniem postępowania wobec pozwanego banku i zasądzeniem na jego rzecz od skarżących zwrotu kosztów postępowania trzeba podkreślić, że decyzja sądu w przedmiocie kosztów postępowania ma charakter judykacyjny i może być, jak wyżej wskazano, kwestionowana wyłącznie w ramach dostępnych środków zaskarżenia.

Uwzględniając powyższe informacje należy stwierdzić, że w obecnym stanie rzeczy nie zachodzą w przedstawionej sprawie podstawy do podjęcia ze strony Ministra Sprawiedliwości dalszych czynności z zakresu nadzoru administracyjnego nad działalnością administracyjną sądów powszechnych.

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Łukasz Piebiak

Oświadczenie senatora Józefa Łyczaka

skierowane do ministra sprawiedliwości,
prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Postanowieniem dnia 22 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy (...) w G., VI Wydział Gospodarczy ogłosił upadłość (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, (...) Z., wpisana do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...), REGON (...). Głównym przedmiotem działalności spółki był ubój drobiu pozyskiwanego od licznej grupy hodowców drobiu. Spółka zawierała wiele umów na dostawę drobiu rzeźnego.

Prokuratura Okręgowa w G. prowadzi śledztwo w sprawie upadłości ubojni drobiu. W sprawę wyłudzenia dostaw kurcząt do ubojni drobiu włączył się Departament ds. Przystępności Gospodarczej Prokuratury Krajowej. Według hodowców, którzy zostali pokrzywdzeni, majątek spółki został z niej wyprowadzony, a pieniądze należne wierzycielom zostały rozdysponowane na rzecz innych spółek oraz posłużyły do zakupu licznych nieruchomości położonych zarówno w Polsce, jak i za granicą. Nawet dokonane przez sąd zabezpieczenie majątku spółki z urzędu na skutek złożonego wniosku o ogłoszenie upadłości nie będzie skuteczne, albowiem ze względu na przypuszczalne wyprowadzenie majątku w postaci środków pieniężnych w spółce pozostanie jedynie majątek trwały, który z całą pewnością nie wystarczy na zaspokojenie wierzycieli.

Prowadzone postępowanie przygotowawcze przez Prokuraturę Okręgową w G. – pomimo uzyskania w grudniu 2017 r. opinii biegłego, z której wynika, że władze spółki nie miały możliwości zapłaty za dostawy drobiu od hodowców – do dnia złożenia niniejszego oświadczenia nie zostało zakończone. Z relacji pokrzywdzonych hodowców wynika, że zebrany materiał dowodowy jest wystarczający do skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Ze względu na szczególne okoliczności, w jakich doszło do ogłoszenia upadłości spółki, oraz długość prowadzonego postępowania przygotowawczego oczekuję od Pana Ministra podjęcia stosownych działań, które w maksymalny przewidziany prawem sposób mogą przyczynić się do usprawnienia działania organów postępowania przygotowawczego w niniejszej sprawie.

W świetle reformy sądownictwa, której jednym z celów jest przyspieszenie pracy organów wymiaru sprawiedliwości, analogiczne działania powinny zostać nakierowane na organy postępowania przygotowawczego. Pozwoliłoby to organom na wnikliwe i szybkie działanie, co ma szczególne znaczenie w sprawach związanych z przestępczością gospodarczą.

Stąd też tak istotne jest zaangażowanie się Pana Ministra w szczególności zbadanie sprawy i uzyskanie informacji o przebiegu czynności podejmowanych przez organy postępowania przygotowawczego.

Z poważaniem
Józef Łyczak

Stanowisko
DYREKTORA BIURA MINISTRA
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, 10 lipca 2018 r.

Pan
Tomasz Szafrński
Dyrektor Biura Prezydialnego
Prokuratura Krajowa

Szanowny Panie Dyrektorze,

w załączeniu przekazuję według właściwości pismo Marszałka Senatu RP, Pana Stanisława Karczewskiego, z dnia 29 czerwca 2018 r. nr BPS/043/62-1779/18, przesyłające tekst oświadczenia złożonego przez senatora Józefa Łyczaka podczas 62. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 czerwca 2018 r.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi Marszałkowi Senatu RP w terminie do dnia 6 sierpnia 2018 r. oraz skierowanie kopii odpowiedzi do Departamentu Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Z poważaniem
Marek Łukaszewicz

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 27.07.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Józefa Łyczaka podczas 62. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 czerwca 2018 r. uprzejmie informuję, że postępowanie Prokuratury Okręgowej w G., w sprawie doprowadzenia hodowców drobiu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 8 411 958 złotych przez przedstawicieli (...) Sp. z o.o. poprzez wprowadzenie ich w błąd co do zamiaru wywiązania się przez spółkę z przyjętych, w związku z dostawami zobowiązań, znajduje się w końcowej fazie.

W toku postępowania zarzuty z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przedstawiono trzem podejrzanym.

W celu zabezpieczenia naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonym ustanowiono hipoteki przymusowe na dziewięciu nieruchomościach stanowiących własność podejrzanych.

Postępowanie w tej sprawie powinno zakończyć się w pierwszej połowie września br., skierowaniem do sądu aktu oskarżenia.

ZASTĘPCA PROKURATORA GENERALNEGO
Krzysztof Sierak

Oświadczenie senatora Andrzeja Mioduszeńskiego

skierowane do ministra obrony narodowej Mariusza Błaszczaka

Szanowny Panie Ministrze!

Z wojskowego dokumentu „Proposal for a U.S. Permanent Presence in Poland” („Propozycja stałej obecności USA w Polsce”) oraz z informacji Ministerstwa Obrony Narodowej dowiadujemy się o możliwości stałego rozmieszczenia amerykańskiej dywizji pancernej na terenie naszego kraju, w okolicach województwa kujawsko-pomorskiego. O wzmocnieniu wschodniej flanki NATO dyskutuje się nie tylko w Polsce, ale także w Stanach Zjednoczonych. Rząd polski zadeklarował zabezpieczenie 2 miliardów zł na ten cel.

Jak wspominałem, w grę wchodzi województwo kujawsko-pomorskie, a konkretnie obszar między Bydgoszczą a Toruniem. Ja ze swej strony chciałbym zaproponować Grudziądz, miasto z tradycjami wojskowymi i rozbudowaną infrastrukturą wojskową, jako miejsce dla amerykańskiej bazy. Za wyborem Grudziądza przemawia nie tylko historia miasta, związana bardzo mocno z wojskiem, ale także jego współczesność. To tutaj w Centrum Szkolenia Logistyki kształcimy żołnierzy i pracowników wojska w specjalnościach logistycznych przy wykorzystaniu najnowocześniejszych metod wsparcia procesu dydaktycznego. To tutaj ulokowana jest Wojskowa Komenda Uzupełnień, której komendant jest terenowym organem wykonawczym ministra obrony narodowej w sprawach operacyjno-obronnych i rządowej administracji niezespolonej. To tutaj mieści się 8 Batalion Walki Radioelektronicznej im. gen. bryg. Zygmunta Podhorskiego oraz 13 Wojskowy Oddział Gospodarczy, który jest stacjonarną jednostką specjalistyczną będącą dysponentem środków budżetu państwa III stopnia, utworzoną w celu realizacji zadań finansowo-gospodarczych na rzecz jednostek wojskowych stacjonujących na jej obszarze. Oddział realizuje również zadania mobilizacyjne jako jednostka mobilizująca. To w Grudziądzu ulokowano placówkę Żandarmerii Wojskowej, która podobnie jak inne jednostki ŻW wykonuje czynności w 3 podstawowych obszarach: dochodzeniowo-śledczym, prewencyjnym i operacyjno-rozpoznawczym.

W Grudziądzu znajdują się również Wojskowe Zakłady Uzbrojenia nr 2, Wojskowa Komenda Uzupełnień i placówka Żandarmerii Wojskowej. Miasto dysponuje nowoczesnym, doskonale wyposażonym Regionalnym Szpitalem Specjalistycznym im. dra Władysława Biegańskiego o pełnym profilu specjalności medycznych. Doskonałe położenie naszego miasta, przy autostradzie A1, najkrótsze i najszybsze połączenia drogowe z miejscami stacjonowania rozlokowanych już w Polsce wojsk amerykańskich, najkrótsze połączenia z krajami bałtyckimi, doskonale połączenia drogowe z 3 lotniskami (Bydgoszcz – 75 km; Gdańsk – 115 km; Szymany – 140 km) – to dodatkowe atuty przemawiające za ulokowaniem amerykańskiej bazy w naszym mieście.

Szanowny Panie Ministrze, proszę o informację, czy możliwość rozlokowania amerykańskiej dywizji w Grudziądzu i okolicach analizowana jest przez Ministerstwo Obrony Narodowej.

Z poważaniem
Andrzej Mioduszeński

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
OBRONY NARODOWEJ**

Warszawa, 2018.09.06

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając, z upoważnienia Ministra Obrony Narodowej, na oświadczenie Pana Senatora Andrzeja Mioduszewskiego złożone podczas 62. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 czerwca br. dotyczące ulokowania amerykańskiej dywizji w Grudziądzu (nr BPS/043-62-1780/18) proszę przyjąć następujące informacje.

Stany Zjednoczone są naszym strategicznym partnerem, odgrywającym bardzo ważną rolę w polityce bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej. Siły Zbrojne USA są obecne w Polsce m.in. w ramach operacji *Atlantic Resolve*, sojuszniczej inicjatywy wzmocnionej wysuniętej obecności, tworząc trzon grupy bojowej w Orzyszu, programu obrony przeciwrakietowej *European Phased Adaptive Approach*, budując bazę tego systemu w Redzikowie.

Pogłębienie współpracy wojskowej z USA leży w naszym interesie narodowym, dlatego dążymy do dalszego zwiększania liczebności sił amerykańskich w Polsce – docelowo chcielibyśmy, aby była to stała obecność pododdziałów Sił Zbrojnych USA.

Stany Zjednoczone doceniają warunki, jakie oferujemy żołnierzom amerykańskim i uważają Polskę za swojego kluczowego, solidnego i zaufanego sojusznika w regionie. Należy mieć na uwadze, że w odniesieniu do lokalizacji potencjalnej zwiększonej obecności wojsk USA w naszym kraju, rozważane są różne warianty.

Jednocześnie informuję, że partycypacja w kosztach obecności sił sojuszniczych państwa-gospodarza jest rozwiązaniem typowym i powszechnie stosowanym przez inne państwa goszczące wojska amerykańskie. Wsparcie państwa-gospodarza obejmuje m.in. udział w zapewnieniu niezbędnej infrastruktury koszarowej i poligonowej oraz transportowej czy też zabezpieczenie logistyczne. Warto podkreślić, że inwestycje te w przyszłości będą mogły służyć także naszym wojskom.

Z poważaniem

Wojciech Skurkiewicz

**Oświadczenie senatora Andrzeja Misiółka
oraz senatora Leszka Piechoty**

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

W ostatnich tygodniach dochodzi w wielu miejscach w Polsce do niebezpiecznych pożarów na składowiskach lub w miejscach magazynowania odpadów. Kierując się troską o bezpieczeństwo ekologiczne naszej Ojczyzny i mając na uwadze przygotowywane zmiany ustaw dotyczących gospodarki odpadami, pozwalamy sobie zwrócić się do Pana Premiera z oświadczeniem, w którym proponujemy uwzględnienie, naszym zdaniem, niezbędnych koncepcji rozwiązań.

Problem palących się na składowiskach lub magazynowanych odpadów wynika z wprowadzonego 3 lata wcześniej rozporządzenia. Od 1 stycznia 2016 r. zaczęły obowiązywać przepisy rozporządzenia ministra gospodarki z 16 lipca 2015 r. w sprawie dopuszczania odpadów do składowania na składowiskach (DzU z 2015 r. poz. 1277). Wysokokaloryczne odpady (powyżej 6 MJ/kg) o kodach: 19 08 05, 19 08 12, 19 08 14 i 19 12 12 oraz z grupy 20, których nie wolno składować, to właśnie te, których pożary obecnie obserwujemy. Do tego dochodzą odpady, również palne, sprowadzane z zagranicy. Z ustawy o odpadach wynika, że maksymalny czas ich magazynowania wynosi 3 lata. Te odpady, które do końca 2018 r. nie zostaną zagospodarowane, stanowią obecnie problem niemożliwy do rozwiązania zgodnie z prawem, więc jest on rozwiązywany przez nieuczciwych przedsiębiorców niezgodnie z prawem i ze szkodą dla ludzi i środowiska.

Dlaczego rozporządzenia w sprawie postępowania z niektórymi odpadami przygotowują ministrowie właściwi do spraw gospodarki lub rozwoju, skoro materia tych rozporządzeń – badania składu odpadów i ich wpływu na środowisko – należy do kompetencji ministra właściwego do spraw środowiska?

Czy w ramach nowelizacji prawa o odpadach nie należałoby przekazać tych uprawnień ministrowi środowiska, skoro to jemu podlegają właściwe do tych spraw organy inspekcji środowiska?

Czy podlegli jednocześnie wojewodom i głównemu inspektorowi ochrony środowiska wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska przekazują marszałkom województw informacje wystarczające do wymierzania opłat podwyższonych za składowanie odpadów w miejscu do tego nieprzeznaczonym oraz niezgodnie z pozwoleniami?

Kary nakładane przez organy inspekcji środowiska są nieproporcjonalnie małe w stosunku do zysków nieuczciwych przedsiębiorców i nie rokiują nadziei na poprawę sytuacji. Z załączonej do projektu zmiany ustawy o inspekcji środowiska tabeli „szara strefa” wynika, że w grę wchodzi około 7,8 miliona Mg odpadów o wartości 2,7 miliardów zł.

Czy w tej sytuacji nie należałoby wprowadzić rozwiązań, opisanych w petycjach do ministra środowiska z 25 października 2017 r. (A.B.) i 1 czerwca 2018 r. [Stowarzyszenie (...)], przewidujących mechanizm deponowania opłat za odbiór odpadów na osobnym subkoncie i wypłacania ich dopiero po zagospodarowaniu odpadów? Taki system jest dużo prostszy w egzekwowaniu i stwarza o wiele mniej możliwości korupcji niż obecnie projektowany.

Andrzej Misiółek
Leszek Piechota

**Stanowisko
MINISTERA ŚRODOWISKA**

Warszawa, 02.08.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
w związku z przekazanym przy piśmie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 lipca br. znak: DSP.INT.4813.35,2018 (załączonym do Pana pisma z dnia 3 lipca br. znak: BPS/043-62-1781/18) oświadczeniem senatorów Andrzeja Misiółka oraz Leszka Piechoty, złożonym podczas 62. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 czerwca 2018 r., w sprawie uwzględniania proponowanych rozwiązań w zmianach ustaw dotyczących gospodarki odpadami zwracam się z uprzejmą prośbą o prolongatę terminu udzielenia odpowiedzi.

Odpowiedź zostanie udzielona w możliwie najkrótszym terminie,

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Sławomir Mazurek
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Środowiska**Odpowiedź
MINISTRA ŚRODOWISKA**

Warszawa, 15.09.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na przekazane przy piśmie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 lipca br., znak: DSP.INT.48\3.35.2018 (załączone do Pana pisma z dnia 3 lipca br., znak: BPS/043-62-1781/18) oświadczenie Senatorów Andrzeja Misiółka oraz Leszka Piechoty, złożonym podczas 62. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 czerwca 2018 r. w sprawie uwzględniania proponowanych rozwiązań w zmianach ustaw dotyczących gospodarki odpadami, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Pyt. I

Dlaczego rozporządzenia w sprawie postępowania z niektórymi odpadami przygotowują ministrowie właściwi do spraw gospodarki lub rozwoju, skoro materia tych rozporządzeń – badania składu odpadów i ich wpływu na środowisko – należy do kompetencji ministra właściwego do spraw środowiska?

Ochrona środowiska, w tym gospodarka odpadami to zagadnienia przekrojowe, które w praktyce dotyczą każdej gałęzi gospodarki. Odpady wytwarzane są w każdej branży gospodarki. Dlatego też minister odpowiedzialny za dany dział, np. minister

właściwy do spraw rolnictwa, minister właściwy do spraw zdrowia, jest właściwy do wydania aktów wykonawczych dotyczących gospodarki odpadami pochodzącymi z danej działalności. Przykładowo, określenie szczegółowego sposobu postępowania z odpadami medycznymi powstałymi w miejscu ich wytwarzania należy do zadań ministra właściwego do spraw zdrowia.

Dlatego w przypadkach inwestycji czy działań wywierających duży wpływ na przemysł, czy gospodarki odpadami przemysłowymi, gospodarzem aktów wykonawczych jest minister właściwy do spraw gospodarki.

Podkreślenia wymaga fakt, że projekty rozporządzeń podlegają uzgodnieniom, w tym międzyresortowym. Mając to na uwadze, ostateczna treść rozporządzenia jest uzgodniona z ministrem właściwym do spraw środowiska.

Pyt. 2

Czy w ramach nowelizacji prawa o odpadach nie należałoby przekazać tych uprawnień ministrowi środowiska, skoro to jemu podlegają właściwe do tych spraw organy inspekcji środowiska?

Należy zaznaczyć, że dotychczas nie było propozycji zmiany upoważnienia wynikającego z art. 118 ustawy o odpadach w sugerowanym zakresie. Co więcej, istniejące upoważnienie do wydania rozporządzenia w sprawie dopuszczania odpadów do składowania na składowiskach, wyraźnie wskazuje konieczność działania w porozumieniu dwóch ministrów (właściwego do spraw gospodarki z ministrem właściwym do spraw środowiska). W tej sytuacji nie dostrzegam zasadności zmiany ww. przepisu.

Pyt. 3

Czy podlegli jednocześnie wojewodom i głównemu inspektorowi ochrony środowiska wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska przekazują marszałkom województw informacje wystarczające do wymierzania opłat podwyższonych za składowanie odpadów w miejscu do tego nieprzeznaczonym oraz niezgodnie z pozwoleniami?

Wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska co do zasady informują marszałków województw o przypadkach składowania odpadów w miejscu na ten cel nieprzeznaczonym lub niezgodnie z pozwoleniem. Współpraca z marszałkiem województwa w zakresie naliczania opłaty podwyższonej opiera się głównie na przekazaniu informacji o dokonanych w trakcie kontroli ustaleniach wraz ze stosowną dokumentacją stanowiącą materiał dowodowy.

Ponadto wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska przekazują marszałkom województw kopie zarządzeń pokontrolnych zobowiązujących kontrolowane podmioty do wniesienia opłat podwyższonych za składowanie/magazynowanie odpadów w miejscu na ten cel nieprzeznaczonym oraz kopie pism przekazywanych do wójta, burmistrza lub prezydenta miasta z wnioskiem o sprawdzenie czy nie zachodzą przesłanki do wszczęcia postępowania administracyjnego w trybie art. 26 ustawy o odpadach w celu nakazania posiadaczowi odpadów, ich usunięcie z miejsc nieprzeznaczonych do ich składowania lub magazynowania.

Natomiast w przypadku, gdy nie jest możliwe naliczenie przez marszałka opłaty podwyższonej za magazynowanie odpadów bez wymaganej decyzji określającej sposób i miejsce magazynowania odpadów, sprawa przekazywana jest do wojewódzkiego inspektora w celu podjęcia działań w ramach posiadanych kompetencji w trybie art. 194 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, tj. wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej.

Podsumowując współpraca między wojewódzkimi inspektorami ochrony środowiska oraz z marszałkami województw w zakresie wymierzania opłaty podwyższonej przebiega prawidłowo, a podstawą do jej nałożenia jest ustalenie podmiotu odpowiedzialnego za naruszenie oraz rodzaju i ilości odpadów.

Pyt. 4

Czy nie należałoby wprowadzić rozwiązań przewidujących mechanizm deponowania opłat za odbiór odpadów na osobnym subkoncie i wypłacania ich dopiero po zagospodarowaniu odpadów?

W dniu 20 lipca 2018 r. uchwalone zostały przepisy w zakresie zabezpieczenia roszczeń. Dla podmiotów prowadzących działalność wymagającą uzyskania zezwolenia na przetwarzanie lub zezwolenia na zbieranie odpadów, ustawa z dnia 20 lipca

2018 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1592) wprowadza obowiązek posiadania zabezpieczenia roszczeń w wysokości umożliwiającej pokrycie kosztów ewentualnego usunięcia odpadów, także skutków ich magazynowania. Wydanie decyzji na zbieranie czy przetwarzanie odpadów będzie uzależnione od wcześniejszego ustanowienia ww. zabezpieczenia roszczeń, które będzie mogło mieć formę polisy ubezpieczeniowej, gwarancji bankowej, gwarancji ubezpieczeniowej lub depozytu. Ww. nowelizacja objęła również podwyższenie dolnej granicy administracyjnej kary pieniężnej ustalonej na podstawie zmienionego art. 194 (z I 000 zł do 10 000 zł) za zbieranie odpadów lub przetwarzanie odpadów bez wymaganego zezwolenia. Wysokość kary obliczana będzie z uwzględnieniem ilości i właściwości odpadów, możliwości wystąpienia zagrożeń dla ludzi lub środowiska oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy o odpadach. Ponadto zastosowano zwiększenie kar dla podmiotów wielokrotnie łamiących prawo (wobec których kary wymierza się po raz drugi lub kolejny).

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Sławomir Mazurek
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Środowiska

Oświadczenie senatora Andrzeja Misiółka

*Iskierowane do ministra sprawiedliwości,
prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry*

Szanowny Panie Ministrze!

W obowiązującym kodeksie karnym funkcjonują przestępstwa pobicia ze skutkiem śmiertelnym (art. 158 §3 k.k.) oraz zabójstwa (art. 148 k.k.).

Często w praktyce zdarza się tak, iż przestępstwo pobicia ze skutkiem śmiertelnym jest o wiele bardziej brutalne aniżeli przestępstwo zabójstwa, a sprawca w momencie dokonania takiego czynu dostarcza o wiele więcej cierpień i upokorzeń aniżeli przy czynie kwalifikowanym z art. 148 k.k.

Ponadto nader często problemem jest przypisanie konkretnego czynu sprawcy ze względu na trudność w określeniu jego zamiaru. Sprawca bijący ofiarę niejednokrotnie powoduje jej zgon, godząc się na to i chcąc tego, a organ procesowy nie jest w stanie tego udowodnić. Z kolei sprawca, który w kłótni użył niebezpiecznego narzędzia i ugodził nim ofiarę, jest oskarżany o zabójstwo.

Jaka jest różnica pomiędzy użyciem dowolnego narzędzia, a użyciem rąk i nóg, które, jak wiadomo, są równie groźne i niebezpieczne?

Rodzi się pytanie, czy nie należałoby uchylić art. 158 §3 k.k. i wszystkich spraw kwalifikowanych do tej pory jako pobicia ze skutkiem śmiertelnym kwalifikować jako zabójstwa, co niewątpliwie będzie zgodne z elementarnym poczuciem sprawiedliwości.

Andrzej Misiółek

Odpowiedź

Warszawa, 29 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Misiółka podczas 62. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 czerwca 2018 r., dotyczące problematyki związanej z kwalifikacją prawnokarną czynu zabronionego w kontekście art. 148 oraz 158 §3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2017 r. poz. 2204, z późno zm., dalej: k.k.), uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z art. 49 uchwały Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 23 listopada 1990 r. – Regulamin Senatu (M.P. z 2017 r., poz. 827, z późn. zm.), na końcu posiedzenia, po wyczerpaniu porządku obrad senator ma prawo wygłoszenia lub złożenia na piśmie oświadczenia, którego przedmiotem mogą być tylko sprawy związane z wykonywaniem mandatu i które zarazem nie były przedmiotem porządku obrad danego posiedzenia. W sytuacji, gdy oświadczenie takie zawiera wnioski lub uwagi kierowane do członków Rady Ministrów, przedstawicieli organów i instytucji państwowych lub samorządowych, przekazywane jest niezwłocznie przez Marszałka Senatu wskazanym adresatom w celu zajęcia stanowiska.

Przesłane przy powołanym na wstępie piśmie oświadczenie Pana Senatora wprowadzie nie zawiera sformułowanego wprost wniosku czy uwagi, jednakże na podstawie

jego treści domniemywać można, że jego autor poddaje krytyce przyjętą w polskim prawie karnym konstrukcję przestępstwa pobicia ze skutkiem śmiertelnym i wnosi o rozważenie uchylenia tego przepisu oraz o wprowadzenie zasady uznawania za zabójstwa wszystkich pobic skutkujących śmiercią pokrzywdzonego.

Mając jednak na względzie z jednej strony różnice w zakresie dobra chronionego przez przepisy art. 148 §1 k.k. i art. 158 §1-3 k.k., a z drugiej – znamiona strony podmiotowej obydwu będących przedmiotem rozważań czynów zabronionych, tj. zabójstwa i pobicia ze skutkiem śmiertelnym, oraz obecnie wyznaczone normatywne granice umyślności i nieumyślności, do wniosku tego nie sposób się przychylić. Zauważyć bowiem należy, że o ile czyn z art. 148 §1 k.k. po stronie podmiotowej wymaga umyślności, o tyle kwalifikowany przez następstwo czyn z art. 158 §3 k.k. jest klasycznym przykładem funkcjonującej w polskim prawie karnym już od dziesięcioleci konstrukcji przestępstwa z tzw. winy kombinowanej. Oznacza to, że w przypadku tych przestępstw umyślnością objęta jest realizacja znamion typu podstawowego, ujętych w art. 158 §1 k.k., zaś dalej idący skutek tego czynu, wskazany właśnie w art. 158 §3 k.k. ma charakter nieumyślny.

Ustalenia w zakresie wyczerpania przez określonego sprawcę znamion tego czy innego czynu zabronionego, w tym także tych odnoszących się do strony podmiotowej, dokonywane być powinny każdorazowo na gruncie konkretnej sprawy i przy uwzględnieniu wszelkich jej okoliczności, w tym zwłaszcza tych odnoszących się do sposobu działania sprawcy (sprawców). W rezultacie może się więc okazać, że czyn, który z pozoru wyglądał na pobicie ze skutkiem śmiertelnym, po dokonaniu prawidłowych ustaleń faktycznych i właściwej ich prawnej oceny, w rezultacie zakwalifikowany zostanie jako przestępstwo zabójstwa.

Reasumując stwierdzić należy, że wyrażony przez senatora Andrzeja Misiółka w powoływanym oświadczeniu pogląd o zbędności utrzymywania w polskim porządku prawnym typu czynu zabronionego opisanego w art. 158 §3 k.k., jest nazbyt radykalny i prawdopodobnie wynika z niewłaściwego rozumienia czynników, którymi ustawodawca kierował się wyszczególniając – z uwagi na inny charakter dobra chronionego – przestępstwo zabójstwa od przestępstwa pobicia, i to nawet tego ze skutkiem śmiertelnym. Co więcej, nie uwzględnia on zasady indywidualizacji winy, zgodnie z którą sprawca przestępstwa odpowiada jedynie w granicach zawinienia, zaś po stronie organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości leży obowiązek wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności każdej sprawy, w tym także tych odnoszących się do strony podmiotowej czynu, co w konsekwencji warunkuje możliwość przypisania przez sąd winy i wymierzenia kary. Prowadzenie postępowań o tego typu przestępstwa nie nastęrcza natomiast obecnie większych trudności zważywszy chociażby na to, że na kanwie konkretnych spraw, w których główną osią sporu była ocena działania sprawcy w aspekcie zamiaru determinującego przyjęcie właściwej kwalifikacji czynu z art. 158 §3 k.k. czy z art. 148 §1 k.k., wyrosło bogate orzecznictwo, niewątpliwie kształtujące jednolitą linię orzeczniczą (zob. np.: Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2017 r., IV KK 285/16, LEX nr 2254801; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 2010 r., II KK 27/10, LEX nr 619606; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2015 r., III KK 276/14, LEX nr 1665738; Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 czerwca 1996 r., II AKa 152/96, LEX nr 31523; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2002 r., II KKN 221/01, OSN „Prokuratura i Prawo” 2002, nr 10, poz. 5).

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Patrik Jaki
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Na początku maja 2018 r. doszło do wypadku kolejowego na stacji Wronki na szlaku Szczecin – Stargard – Choszczno – Poznań. Według informacji medialnych to kolejny wypadek w tym miejscu, jednak ten zablokował trasę na kilka dni.

W związku ze zdarzeniem proszę o informację, jak wyglądają procedury jednostek odpowiedzialnych za ratownictwo kolejowe i zarządzanie kryzysowe na wypadek takich sytuacji. Jak przebiegało ich wdrożenie w odniesieniu do skutków wykolejenia pociągu?

Podróżni i dziennikarze zwracali uwagę na wiele aspektów braku sprawnego działania ze strony jednostek odpowiedzialnych za obsługę podróżnych.

Najczęściej wskazywane uchybienia to:

- brak rzeczowej informacji na dworcach PKP wzdłuż trasy Szczecin – Poznań,*
- brak informacji o zasadach komunikacji zastępczej na trasie Krzyż – Wronki,*
- za małą liczbą autobusów i długi czas przejazdu z Krzyża do Wronek autobusem,*
- długi czas oczekiwania pociągów na stacjach w Krzyżu i Wronkach na komunikację zastępczą,*
- brak pomocy dla podróżnych z wózkami dziecięcymi, wózkami dla osób niepełnosprawnych,*
- brak wody i posiłków dla podróżnych, których podróż znacząco się wydłużyła.*

Dodatkowo sytuację utrudniał wypadek kolejnego pociągu na trasie Szczecin – Rzepin, na szlaku, którym miał się odbywać ruch pociągów jadących objazdem ze Szczecina do Poznania. Tu też zawiodła informacja dla podróżnych.

Według informacji od podróżnych 11 maja 2018 r. podróżni jadący ze Szczecina do Kostrzyna nad Odrą nie byli informowani o utrudnieniach, nie była uruchomiona komunikacja zastępcza.

Proszę o informację, jakie prawo do reklamacji mają podróżni w takich sytuacjach. Czy PKP i Przewozy Regionalne korzystają z rozwiązań IT, by informować podróżnych, którzy kupili bilety przez internet, o problemach w wykonaniu usługi przewozu osób? Czy na wypadek prac torowych na trasie Szczecin – Poznań są już przygotowane zastępcze trasy kolejowe do przejazdu pociągów lub autobusowej komunikacji zastępczej?

*Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski*

**Odpowiedź
MINISTRA INFRASTRUKTURY**

Warszawa, 13 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na skierowane do Prezesa Rady Ministrów Pana Mateusza Morawieckiego oświadczenie złożone przez senatora Grzegorza Napieralskiego podczas 62. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 czerwca 2018 r. w sprawie uchybień jednostek odpowiedzialnych za obsługę podróżnych na linii kolejowej Szczecin – Poznań po wykolejeniu się w dniu 10 maja 2018 r. pociągu towarowego w miejscowości Wronki, uprzejmie informuję, co następuje.

Omawiane wykolejenie pociągu towarowego nr 484029 relacji Łaziska Średnie – Police Chemia miało miejsce w dniu 10 maja 2018 r. o godzinie 16.14, na torze nr 1, w km 52,474 linii kolejowej nr 351 i dotyczyło 12 wagonów ładownych miałem węglowym.

W wyniku zdarzenia uszkodzone zostało 200 metrów toru, zostały zamknięte tor nr 1 od dnia 10 do 16 maja 2018 r. oraz tor nr 2 od dnia 10 do 12 maja 2018 r.

Według informacji PKP Polskie Linie Kolejowe SA spółka niezwłocznie przystąpiła do mobilizacji zespołów ratownictwa technicznego. Zostały powiadomione odpowiednie służby, tj. Prokuratura, Policja, Straż Pożarna, Pogotowie Ratunkowe, a także przewoźnicy kolejni i PKP Energetyka SA.

O godzinie 17.00 został powołany Regionalny Zespół Zarządzania Kryzysowego w Poznaniu oraz Kolejowe Centrum Zarządzania Kryzysowego w Warszawie. Samo usuwanie skutków wykolejenia było możliwe po zakończeniu czynności przez Prokuratora i Policję.

Przed godziną 23.00 spółka otrzymała zgodę Prokuratora i Policji na rozpoczęcie prac w celu likwidacji skutków wykolejenia, m.in. usuwanie wagonów i naprawę torów nr 1 i 2. Rozdysponowane zostały specjalne pociągi ratownictwa technicznego, pociągi pogotowia sieciowego, samojezdny dźwig samochodowy o udźwigu 200 ton oraz zespoły usuwania usterek i awarii. Akcja usuwania wykolejonych wagonów z toru nr 1 zakończyła się w dniu 13 maja 2018 r.

W związku z ww. zdarzeniem uruchomiona została przez przewoźnika „PKP Intercity” SA zastępcza komunikacja autobusowa (zwana dalej: „ZKA”) na odcinku Szamotuły – Krzyż z obrotem składów na ww. stacjach, część pociągów przewoźnika została skierowana objazdem przez Rzepin. Przewozy Regionalne sp. z o.o. wprowadziła ZKA na odcinku Wronki – Miały. Wybrane pociągi pasażerskie skierowane zostały trasami okrężnymi przez Poznań – Rzepin – Szczecin i odwrotnie. Na bieżąco opracowywano zmienioną organizację ruchu pociągów.

Odpowiadając na zagadnienie utrudnień w ruchu na linii kolejowej nr 271 w dniu 10 i 11 maja 2018 r. na trasie Poznań – Rzepin, po której skierowano część pociągów po wyżej opisanym wykolejeniu, informujemy, że utrudnienia wynikały z usterki wagonu w pociągu towarowym przewożącym materiały niebezpieczne. Po oględzinach wagonu zdecydowano o wyłączeniu wagonu ze składu. W wyniku powyższego nastąpiło zamknięcie toru nr 1 przy zamkniętym z uwagi na prowadzone prace modernizacyjne torze nr 2.

Według informacji PKP PLK SA spółka niezwłocznie przystąpiła do działań mających na celu minimalizację skutków ww. usterki. Podjęto interwencje w głównej dyspozyturze PKP Cargo SA i centrali PKP Cargo SA Powiadomiono dyspozytury przewoźników pasażerskich PKP Intercity SA i Przewozy Regionalne sp. z o.o. oraz Centrum Wsparcia Klienta, a także Rządowe Centrum Bezpieczeństwa, Zespół Monitorowania

Zagrożenie Ministerstwa Infrastruktury i Wojewódzkie Centrum Zarządzania Kryzysowego Wojewody Lubuskiego.

Rozpoczęto rozdysponowanie służb ratunkowych i technicznych.

Z powodu odmowy podjęcia współpracy przez przewoźników autokarowych w dniu 10 maja 2018 r. zamówionych zostało tylko 7 autokarów, co w sytuacji dużej liczby podróżnych oraz długiego czasu przejazdu autokarów na trasie Szamotuły – Krzyż (około 1,5 godz. w jedną stronę) czas oczekiwania pasażerów na ww. stacjach znacznie się wydłużył. Przewoźnik PKP Intercity SA zarządził zamawianie taksówek dla podróżnych z pociągów relacji Warszawa Wschodnia – Szczecin Główny, relacji Kraków Główny – Szczecin Główny oraz relacji Świnoujście – Lublin. Przewoźnik Przewozy Regionalne sp. z o.o. odwołał pociąg relacji Kostrzyn – Szczecin na całej drodze przebiegu bez komunikacji zastępczej, a na pociągi relacji Kostrzyn – Szczecin oraz relacji Szczecin – Kostrzyn wprowadzona została ZKA na odcinku Godków – Szczecin.

Odpowiadając na pytanie dotyczące procedur związanych z ratownictwem kolejowym i zarządzaniem kryzysowym m.in. podczas zdarzeń takich, jak wykolejenie informujemy, że system zarządzania kryzysowego na kolei działa w oparciu o powoływane na odpowiednim szczeblu zespoły zarządzania kryzysowego, tj.: Kolejowy Zespół Zarządzania Kryzysowego, Kolejowe Centrum Zarządzania Kryzysowego, Regionalne Zespoły Zarządzania Kryzysowego (w oparciu o Ekspozytury Zarządzania Ruchem Kolejowym) oraz Zakładowe Zespoły Zarządzania Kryzysowego (w oparciu o Zakłady Linii Kolejowych).

W PKP PLK SA działa system zarządzania kryzysowego funkcjonujący zgodnie z:

- uchwałą Zarządu PKP PLK SA w sprawie organizacji kolejowego systemu zarządzania kryzysowego oraz monitorowania bieżącej pracy eksploatacyjno-przewozowej na liniach kolejowych zarządzanych przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA oraz w budynkach i budowlach przeznaczonych do obsługi osób i rzeczy;
- porozumieniem w sprawie organizacji kolejowego systemu zarządzania kryzysowego oraz monitorowania bieżącej pracy eksploatacyjno-przewozowej na liniach kolejowych zarządzanych przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA oraz w budynkach i budowlach przeznaczonych do obsługi osób i rzeczy, zawartego w dniu 30 października 2017 r. pomiędzy PKP PLK SA a PKP SA, PKP Informatyka sp. z o.o., TK Telekom sp. z o.o., PKP Telkol sp. z o.o. oraz PKP Energetyka SA.

Ponadto zasady zarządzania kryzysowego stanowią załącznik do Regulaminu sieci i obowiązują wszystkich przewoźników.

Na podstawie ww. dokumentów zostały opracowane w Spółce PKP PLK procedury reagowania kryzysowego na poszczególne zagrożenia (naturalne, społeczne, techniczne, związane z aktami terroru). Procedury reagowania kryzysowego są uruchamiane w przypadku wystąpienia określonych zdarzeń na sieci kolejowej, obejmują wszystkie podmioty ujęte w systemie zarządzania kryzysowego na kolei i zobowiązują do postępowania zgodnie ze wskazanym w procedurze scenariuszem.

Ponadto w PKP PLK SA obowiązuje Instrukcja o kolejowym ratownictwie technicznym Ir-15. Ustala ona rodzaje zespołów kolejowego ratownictwa technicznego, ich organizację, zadania oraz ogólne warunki techniczne wyposażenia i utrzymania. Instrukcja określa również sposób i tryb postępowania w akcjach usuwania skutków zdarzeń zaistniałych na liniach zarządzanych przez Spółkę.

Według informacji zarządu PKP PLK SA, działania w przypadku omawianych zdarzeń podejmowane były zgodnie z ww. procedurami. Jednocześnie, w sytuacji wystąpienia nagłego zdarzenia na sieci kolejowej, takiego jak wykolejenie pociągu spółka każdorazowo podejmuje działania w celu zapewnienia maksymalnej płynności ruchu kolejowego oraz złagodzenia negatywnych skutków zdarzenia w odniesieniu do pasażerów biorąc pod uwagę takie czynniki, jak: skala i miejsce zdarzenia, możliwości techniczno-eksploatacyjne danej linii kolejowej, rodzaj taboru oraz czas pracy drużyn pociagowych. Ponadto Spółka opracowuje dla potrzeb takich zdarzeń tzw. trasy wzorcowe, które w przypadku skierowania pociągu trasą zastępczą są przekazywane przewoźnikowi (maszyniście), aby przejazd trasą okrężną mógł odbywać się w sposób bezpieczny.

Na stronie internetowej Urzędu Transportu Kolejowego została opublikowana Karta Praw Pasażera.

Karta ta stanowi zbiór przepisów krajowych i międzynarodowych, dotyczących praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym.

I tak na przykład, w przypadku odwołania pociągu przewoźnik kolejowy obowiązany jest niezwłocznie zapewnić pasażerom bez dodatkowej opłaty przewóz do miejsca przeznaczenia przy użyciu własnych lub obcych środków transportu.

W razie przerwy w ruchu pociągów pasażerowi przysługuje zwrot należności za cały przerwany przejazd.

W przypadku odwołania pociągu pasażer ma prawo żądać odszkodowania od przewoźnika kolejowego, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1025).

Odnosząc się do kwestii przekazywania informacji pasażerskiej podczas omawianych wyżej zdarzeń informujemy, że pracownicy PKP PLK SA (dyżurni ruchu) wygłaszali w miarę możliwości komunikaty megafonowe o utrudnieniach w ruchu oraz o komunikacji zastępczej zgodnie z posiadaną na daną chwilę wiedzą przy współpracy z przewoźnikami kolejowymi oraz Centrum Wsparcia Klienta.

Według informacji PKP Intercity SA dotyczącej stosowania rozwiązań IT umożliwiających informowanie o utrudnieniach w podróży osób, które nabyły bilety przez Internet, w celu zapewnienia szybkiego bezpośredniego reagowania, obecnie stosowana przez spółkę dobra praktyka polega na zamieszczaniu tego typu informacji na stronie internetowej spółki. Narzędzie umożliwiające wyszukiwanie osób, które zakupiły bilety w systemie e-IC, a następnie wysyłanie do nich wiadomości e-mailem jest w opracowaniu.

Odpowiadając na pytanie dotyczące tras objazdowych na czas prac na linii kolejowej na odcinku Poznań – Szczecin informujemy, że linią objazdową dla zamknięć na linii kolejowej nr 351 jest linia nr 273, która w rozkładzie jazdy pociągów 2018/19 przejmie część pociągów pasażerskich, które nie zmieszczą się na odcinkach jednotorowych linii nr 351. Pozostałe pociągi będą kursowały linią nr 351. Na obecnym etapie prac Spółka nie przewiduje zastępczej komunikacji autobusowej.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do wiceprezes Rady Ministrów Beaty Szydło

Szanowna Pani Premier!

Zwracam się z pytaniem: jak przedstawia się wsparcie dla rodzin, w których jedna z osób potrzebuje stałej opieki (w tym medycznej) w związku z długotrwałymi schorzeniami, przewlekłymi chorobami lub niepełnosprawnością?

Proszę o informacje zarówno o wsparciu w przypadku osób dorosłych, jak i dzieci wymagających opieki zdrowotnej.

Czy w systemie opieki świadczonej przez państwo planowane są zmiany w tym obszarze?

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski

Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w KANCELARII PREZESA
RADY MINISTRÓW

Warszawa, 30 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Senatora Grzegorza Napieralskiego, złożone na 62. posiedzeniu Senatu w dniu 29 czerwca 2018 r., w imieniu Wiceprezesa Rady Ministrów Beaty Szydło, informuję.

Wsparcie osób z niepełnosprawnościami oraz ich opiekunów to jeden z priorytetów rządu Prawa i Sprawiedliwości. Stąd też rząd podejmuje szereg działań mających na celu poprawę sytuacji osób z niepełnosprawnościami.

Rada Ministrów – uznając konieczność szczególnej troski państwa o osoby nieposiadające zdolności do jakiegokolwiek pracy – skierowała do Sejmu rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o rencie socjalnej, a w dniu 9 maja 2018 r. Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy o rencie socjalnej, skutkującą podwyższeniem kwoty tego świadczenia do 100% kwoty najniższej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, która wynosi 1029,80 zł. Ustawa wejdzie w życie dnia 1 września br., z mocą od dnia 1 czerwca 2018 r.

Ponadto, osobom i rodzinom, które nie są w stanie przezwyciężyć trudnych sytuacji życiowych, wykorzystując własne uprawnienia, zasoby i możliwości, pomocy udzielają ośrodki pomocy społecznej w miejscu zamieszkania. W ramach systemu pomocy społecznej oferowane są różne świadczenia, także dla osób starszych i niepełnosprawnych. Kwestie zasad oraz trybu ich przyznawania regulują przepisy ustawy o pomocy społecznej.

Wśród oferowanych form pomocy wymienia się świadczenia pieniężne i niepieniężne. Na podstawie tej ustawy, prawo do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej ustala się przez porównanie dochodu osoby lub rodziny z odpowiednim kryterium dochodowym.

Dla osoby samotnie gospodarującej kryterium dochodowym jest dochód nieprzekraczający kwoty 634 zł, natomiast dla osoby w rodzinie kwoty 514 zł.

Rada Ministrów przyjęła propozycję weryfikacji kryteriów dochodowych uprawniających do świadczeń z pomocy społecznej, która zakłada, by od 1 października 2018 r. kryteria te zostały podwyższone i wynosiły: dla osoby samotnie gospodarującej 701 zł, a dla osoby w rodzinie 528 zł. Obok kryterium dochodowego powinien wystąpić co najmniej jeden z powodów wymienionych w art. 7 pkt. 2-15 ustawy o pomocy społecznej (np. niepełnosprawność, długotrwała lub ciężka choroba i inne).

Przepisy ustawy o pomocy społecznej przewidują kilka rodzajów świadczeń pieniężnych takich jak: zasiłek stały, okresowy, celowy, do otrzymania których trzeba spełniać określone warunki, w tym wymienione powyżej kryteria dochodowe.

Jednakże w szczególnie uzasadnionych przypadkach, osobom i rodzinom, których dochody przekraczają ustawowe kryteria, możliwe jest przyznanie pomocy finansowej w formie bezzwrotnego specjalnego zasiłku celowego lub zasiłku okresowego, celowego czy pomocy rzeczowej pod warunkiem zwrotu części lub całości kwoty zasiłku albo wydatków na pomoc rzeczową. Świadczenia te przyznawane są na zasadach specjalnych, w sytuacjach wyjątkowych.

Osoby, których sytuacja życiowa jest trudna, mogą również skorzystać z pomocy w ramach programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania”, ustanowionego Uchwałą Rady Ministrów Nr 221, którego realizacja przewidziana jest na lata 2014-2020. Stanowi on formę wspierania finansowego gmin w zakresie realizacji zadań własnych o charakterze obowiązkowym. Pomoc w formie bezpłatnego posiłku może być przyznana osobom i rodzinom, których miesięczny dochód „netto” nie przekracza 150% kwoty kryterium dochodowego, tj. kwoty 951 zł w przypadku osoby samotnie gospodarującej i kwoty 771 zł w przypadku osoby w rodzinie.

Po weryfikacji kryteriów od 1 października 2018 r. kwoty te będą wyższe (1051 zł dla osoby samotnie gospodarującej i 792 zł dla osoby w rodzinie). Ze środków z Programu udziela się wsparcia m.in. także osobom niepełnosprawnym – w formie posiłku, świadczenia pieniężnego na zakup posiłku lub żywności albo świadczenia rzeczowego w postaci produktów żywnościowych.

Dodatkowo w ramach Programu Operacyjnego Pomoc Żywnościowa 2014-2020, osoby i rodziny, których dochód nie przekracza 200% kryterium dochodowego uprawniającego do skorzystania z pomocy społecznej, tj. 1268 zł dla osoby samotnie gospodarującej i 1028 zł dla osoby w rodzinie – mogą zostać objęte pomocą żywnościową. Po weryfikacji kryteriów dochodowych od 1 października 2018 r. kwoty ww. kryteriów będą wyższe i wyniosą: 1402 zł dla osoby samotnie gospodarującej i 1056 zł dla osoby w rodzinie.

Ustawa o pomocy społecznej wskazuje też kilka świadczeń o charakterze niepieniężnym: np. w sytuacji, gdy osoba zdecyduje się na rezygnację z zatrudnienia w związku z koniecznością sprawowania bezpośredniej, osobistej opieki nad długotrwale lub ciężko chorym członkiem rodziny oraz wspólnie niezamieszkującymi matką, ojcem lub rodzeństwem, ośrodek pomocy społecznej opłaca za niego składkę na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Warunkiem jest, aby dochód na osobę w rodzinie osoby opiekującej się nie przekraczał 150% kwoty kryterium dochodowego na osobę w rodzinie, a ona sama nie podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z innych tytułów lub nie otrzymywała emerytury albo renty.

W obszarze pomocy i integracji społecznej pomoc wobec osób niesamodzielnych, wymagających stałej opieki nastawiona jest przede wszystkim na wsparcie w ich środowisku naturalnym. Osoby, które ze względu na wiek, choroby lub niepełnosprawność wymagają wsparcia mogą je uzyskać w formie usług opiekuńczych lub specjalistycznych usług opiekuńczych, kierowane przede wszystkim do samotnych, ale również do osób w rodzinie, którymi – z różnych przyczyn – najbliższa rodzina nie jest w stanie się zaopiekować. Usługi te są zadaniem własnym gminy.

Usługi opiekuńcze obejmują pomoc w zaspokajaniu codziennych potrzeb życiowych, opiekę higieniczną, zaleconą przez lekarza pielęgnację oraz – w miarę możliwości – zapewnienie kontaktów z otoczeniem. Natomiast specjalistyczne usługi opiekuńcze to usługi dostosowane do szczególnych potrzeb wynikających z rodzaju schorzenia

lub niepełnosprawności, świadczone przez osoby ze specjalistycznym przygotowaniem zawodowym, np. pielęgniarki, rehabilitantów, fizjoterapeutów.

Inną formą pomocy dla osób niepełnosprawnych są ośrodki wsparcia. Przy ośrodkach wsparcia mogą być prowadzone całodobowe miejsca okresowego pobytu. Ośrodkiem wsparcia dla osób z zaburzeniami psychicznymi jest środowiskowy dom samopomocy, w którym uczestnicy otrzymują opiekę i pomoc w zaspokajaniu niezbędnych potrzeb życiowych oraz posiłek. Środowiskowe domy samopomocy oferują indywidualne lub zespołowe treningi samoobsługi i treningi umiejętności społecznych, które służą nauce, rozwijaniu lub podtrzymywaniu umiejętności w zakresie czynności dnia codziennego i funkcjonowania w życiu społecznym.

W roku 2017 rozpoczęto realizację programu kompleksowego wsparcia dla rodzin „Za życiem” uchwalonego uchwałą nr 160 Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 2016 r. (M.P. poz. 1250). W ramach tego Programu realizowane jest m.in. działanie 3.2., którego celem jest ułatwienie dostępu do środowiskowych domów samopomocy większej grupie osób z zaburzeniami psychicznymi, w szczególności osobom z niepełnosprawnościami sprzężonymi i spektrum autyzmu. Przewiduje się także rozwój bazy całodobowej w tych jednostkach, umożliwiającej pobyt całodobowy z przyczyn losowych lub na czas odpoczynku opiekuna osoby niepełnosprawnej.

Warto dodać, że dla osób wymagających pomocy z powodu wieku lub niepełnosprawności, którym nie można zapewnić usług opiekuńczych w miejscu zamieszkania przeznaczone są rodzinne domy pomocy, które oferują pobyt stały lub okresowy. Tego rodzaju wsparcie zapewnia usługi bytowe i opiekuńcze i jest świadczone w mieszkaniu (budynku mieszkalnym) przez osoby fizyczne lub organizacje pożytku publicznego.

Miejscem, w którym osoby otrzymują okresowe (w wyjątkowych sytuacjach – stałe) wsparcie w funkcjonowaniu w codziennym życiu są mieszkania chronione, w których przygotowuje się je do prowadzenia samodzielnego życia w integracji ze społecznością lokalną. Utrzymanie mieszkań chronionych jest zadaniem własnym samorządu, jednak rząd pomaga samorządom w rozwoju sieci ww. placówek.

W związku z powyższym, działania pomocy społecznej mają charakter elastyczny, zależą od aktualnej sytuacji bytowej osób i rodzin, ale szereg świadczeń przyznawanych jest nie tylko z powodu niedostatków finansowych, lecz także po rozpoznaniu pojawienia się ryzyka socjalnego uzasadniającego udzielenie pomocy społecznej, a w szczególności m.in. niepełnosprawności, długotrwałej lub ciężkiej choroby i innych okoliczności.

W Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej trwają prace nad projektem uchwały zmieniającej uchwałę Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 2016 r. w sprawie programu kompleksowego wsparcia dla rodzin „Za życiem”. W projekcie uchwały przewiduje się wprowadzenie zmian do Programu, w tym m.in. w priorytecie III „Usługi Wspierające i Rehabilitacyjne”, działanie 3.1. – „Opieka wytchnieniowa dla rodziców lub opiekunów osób niepełnosprawnych”.

Niezależnie od powyższego należy dodać, że Ministerstwo Rodziny jest także inicjatorem projektu pt. „Profesjonalizacja usług asystenckich i opiekuńczych dla osób niesamodzielných – nowe standardy kształcenia i opieki” realizowanego w ramach Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój (PO WER). Projekt polega na wypracowaniu, przetestowaniu i wdrożeniu trzech standardów świadczenia usług opiekuńczych i asystenckich w lokalnej społeczności, z uwzględnieniem świadczenia tych usług przez osoby 50+, a także trzech standardów kształcenia osób świadczących usługi.

W ramach pilotażu, spośród 400 osób niesamodzielných, którym będą świadczone usługi asystenckie i opiekuńcze zgodnie z wypracowanymi standardami, 300 osób niesamodzielných o różnym stopniu niesamodzielnności zostanie objętych teleopieką uzupełnioną tradycyjnymi wizytami lekarza w miejscu zamieszkania osoby niesamodzielnnej.

Ponadto należy podkreślić, że osobom niepełnosprawnym, ich opiekunom i rodzinom, na podstawie przepisów ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1952) przysługują – po spełnieniu warunków ustawowych – w szczególności następujące świadczenia:

- 1) zasiłek rodzinny oraz dodatki do zasiłku rodzinnego,
- 2) świadczenia opiekuńcze: zasiłek pielęgnacyjny, świadczenie pielęgnacyjne, specjalny zasiłek opiekuńczy,
- 3) świadczenia na rzecz rodziny ustalane przez gminę i finansowane z budżetu gminy.

Warunkiem uzyskania prawa do pobierania zasiłku rodzinnego jest spełnienie kryterium dochodowego, które wynosi 674 złotych na osobę w rodzinie lub 764 złotych, jeśli członkiem rodziny jest niepełnosprawne dziecko. Zasiłek rodzinny przysługuje: rodzicom, jednemu z rodziców albo opiekunowi prawnemu dziecka, opiekunowi faktycznemu dziecka, osobie uczącej się.

Zasiłek rodzinny przysługuje do ukończenia przez dziecko: 18. roku życia lub nauki w szkole, jednak nie dłużej niż do ukończenia 21. roku życia, albo do 24. roku życia, jeżeli kontynuuje naukę w szkole lub w szkole wyższej i legitymuje się orzeczeniem o umiarkowanym albo znacznym stopniu niepełnosprawności.

Wysokość zasiłku rodzinnego wynosi miesięcznie:

- 95 zł na dziecko do ukończenia 5. roku życia;
- 124 zł na dziecko w wieku powyżej 5. roku życia do ukończenia 18. roku życia;
- 135 zł na dziecko w wieku powyżej 18. roku życia do ukończenia 24. roku życia.

Osoby, którym przyznano prawo do pobierania zasiłku rodzinnego, mogą ubiegać się także o dodatki do zasiłku rodzinnego z następujących tytułów:

- a) kształcenia i rehabilitacji dziecka niepełnosprawnego (90 zł na dziecko do 5. roku życia, 110 zł – na dziecko od 5. do 24. roku życia, warunkiem jest posiadanie odpowiedniego orzeczenia o niepełnosprawności lub o stopniu niepełnosprawności);
- b) rozpoczęcia roku szkolnego (100 zł wypłacane raz w roku, w związku z rozpoczęciem roku szkolnego albo rocznego przygotowania przedszkolnego);
- c) podjęcia przez dziecko nauki poza miejscem zamieszkania (113 zł miesięcznie w związku z zamieszkiwaniem w miejscowości, w której znajduje się siedziba szkoły lub 69 zł miesięcznie w związku z dojazdem z miejsca zamieszkania do miejscowości, w której znajduje się siedziba szkoły, dodatek przysługuje przez 10 miesięcy w roku w okresie pobierania nauki).

Poza zasiłkami rodzinnymi i przysługującymi do nich dodatkami, w ramach świadczeń rodzinnych, mogą przysługiwać trzy rodzaje świadczeń opiekuńczych:

- zasiłek pielęgnacyjny – w wysokości 153 zł miesięcznie, przysługuje niepełnosprawnemu dziecku, osobie niepełnosprawnej w wieku powyżej 16. roku życia, jeżeli legitymuje się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności oraz osobie, która ukończyła 75 lat. Zasiłek pielęgnacyjny przysługuje także osobie niepełnosprawnej w wieku powyżej 16. roku życia legitymującej się orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, jeżeli niepełnosprawność powstała w wieku do ukończenia 21. roku życia,
- świadczenie pielęgnacyjne – w wysokości 1477 zł miesięcznie – przysługuje matce albo ojcu, opiekunowi faktycznemu dziecka (opiekunem faktycznym dziecka jest osoba faktycznie opiekująca się dzieckiem, która wystąpiła z wnioskiem do sądu rodzinnego o przysposobienie dziecka), osobie będącej rodziną zastępczą spokrewnioną oraz innym osobom, na których, zgodnie z art. 128 Krio, ciąży obowiązek alimentacyjny względem osoby niepełnosprawnej, z tytułu rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, którzy sprawują opiekę nad osobą niepełnosprawną, jeżeli niepełnosprawność tej osoby powstała nie później niż do ukończenia 18. roku życia lub w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej, jednak nie później niż do ukończenia 25. roku życia),
- specjalny zasiłek opiekuńczy – w wysokości 520 zł miesięcznie – przysługuje osobom, które nie mają prawa do ww. świadczenia pielęgnacyjnego, sprawującym opiekę nad osobami niepełnosprawnymi, na których, zgodnie z art. 128 Krio, ciąży obowiązek alimentacyjny względem tych osób, a także małżonkom osób niepełnosprawnych, jeżeli nie podejmują zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej lub rezygnują z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej. Ponadto

należy spełnić warunek kryterium dochodowego w wynoszącego 764 zł netto miesięcznie na członka rodziny.

Warto dodać, że w ostatnim czasie rząd Prawa i Sprawiedliwości, mając na uwadze trudną bieżącą sytuację osób niepełnosprawnych, podjął działania poprawiające sytuację osób niepełnosprawnych oraz ich opiekunów poprzez podwyższenie wysokości zasiłku pielęgnacyjnego (obecnie 153 zł) poprzez jego docelowe podwyższenie do wysokości dodatku pielęgnacyjnego (obecnie 215,84 zł). Proces ten będzie dwuetapowy – od 1 listopada 2018 r. zasiłek pielęgnacyjny wyniesie 184,42 zł (wzrost o 31,42 zł), natomiast od 1 listopada 2019 r. – 215,84 zł (wzrost o 31,42 zł). W sumie wysokość zasiłku pielęgnacyjnego wzrośnie o 62,84 zł, tj. ok. 40%. Podwyższono również – od 1 listopada 2018 r. – wysokość specjalnego zasiłku opiekuńczego/zasiłku dla opiekuna (obecnie 520 zł miesięcznie) poprzez jego podwyższenie do kwoty 620 zł miesięcznie – wzrost o 100 zł, tj. ok. 20% (i tym samym także podstawy opłacania, ze środków budżetu państwa, składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i zdrowotne za opiekunów otrzymujących to świadczenie).

Powyższe propozycje są przedmiotem dalszej procedury weryfikacji kwot świadczeń rodzinnych, w tym specjalnego zasiłku opiekuńczego, zasiłku dla opiekuna oraz zasiłku pielęgnacyjnego, której ostateczny wynik zostanie przedstawiony w terminie do 15 sierpnia br. w rozporządzeniu Rady Ministrów.

Poza tym, do systemu świadczeń rodzinnych wprowadzono możliwość przyznania przez gminę dodatkowego świadczenia na rzecz rodziny. Gmina, biorąc pod uwagę lokalne potrzeby swoich mieszkańców w zakresie świadczeń na rzecz rodziny, może w drodze uchwały podjętej przez radę gminy, ustanowić świadczenia na rzecz rodziny. Decyzja o tym, czy oraz w jakiej wysokości wprowadzić takie dodatkowe świadczenie, należy do wyłącznej właściwości rady gminy. Świadczenie to finansowane jest ze środków własnych gminy.

Na podstawie ustawy *o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów* przysługuje zasiłek dla opiekuna – w wysokości 520 zł miesięcznie. Przysługuje on osobom, sprawującym opiekę nad osobami niepełnosprawnymi, na których ciąży obowiązek alimentacyjny, jeżeli nie podejmują zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej lub rezygnują z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej. *Ustawa o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów* realizuje wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 grudnia 2013 r., sygn. akt K 27/13, i dotyczy osób, których od dnia 1 lipca 2013 r., pozbawiono prawa nabytego, tj. świadczenia pielęgnacyjnego ustalonego decyzją administracyjną wydaną na podstawie przepisów ustawy o świadczeniach rodzinnych obowiązujących przed 1 stycznia 2013 r. na okres dłuższy niż do 30 czerwca 2013 r. Zasiłek dla opiekuna przysługuje, jeżeli osoba spełnia warunki do otrzymania świadczenia pielęgnacyjnego określone w ustawie o *świadczeniach rodzinnych* w brzmieniu obowiązującym w dniu 31 grudnia 2012 r. Świadczenie przysługuje bez warunku kryterium dochodowego.

Ponadto, z początkiem 2017 r. weszła w życie nowelizacja ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz ustawy o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów, która realizuje wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 18 listopada 2014 roku. W praktyce oznacza to, że jeśli w jednej rodzinie jest np. dwoje dzieci niepełnosprawnych, każdy z rodziców może otrzymywać świadczenie pielęgnacyjne z tytułu zakończenia aktywności zawodowej spowodowanej koniecznością sprawowania opieki nad niepełnosprawnym dzieckiem.

Poza tym, na podstawie ustawy *o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci* przysługuje świadczenie wychowawcze – w wysokości 500 złotych miesięcznie na dziecko w rodzinie. Przyznanie świadczenia wychowawczego na pierwsze dziecko, rozumiane jako jedyne lub najstarsze dziecko w wieku do ukończenia 18. roku życia, jest uzależnione od spełnienia kryterium dochodowego, które wynosi 800 zł miesięcznie na osobę w rodzinie lub 1200 zł w przypadku rodzin, w których wychowuje się dziecko niepełnosprawne. Na drugie i każde kolejne dziecko w rodzinie świadczenie wychowawcze przysługuje wszystkim rodzinom, bez względu na ich dochód.

Niezależnie od powyższego należy dodać, że na posiedzeniu w dniu 9 maja br. Sejm – na wniosek Premiera Mateusza Morawieckiego – przyjął ustawę o szczególnych rozwiązaniach wspierających osoby o znacznym stopniu niepełnosprawności zapewniającą bezlimitowość i bezkolejkowość świadczeń służby zdrowia, szczególnie

w zakresie dostępu do rehabilitacji, sprzętu rehabilitacyjnego i wyrobów medycznych finansowanych ze środków NFZ.

Dnia 1 lipca 2018 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 9 maja 2018 r. o szczególnych rozwiązaniach wspierających osoby o znacznym stopniu niepełnosprawności (Dz.U. poz. 932), które świadczeniobiorcom posiadającym orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności nadają prawo do wyrobów medycznych, na zasadach określonych w art. 47 ust. 1a ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1938 ze zm.).

Świadczeniobiorcom posiadającym orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności przysługuje prawo do wyrobów medycznych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 38 ust. 4 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1844 ze zm.) na zlecenie osoby uprawnionej, do wysokości limitu finansowania ze środków publicznych określonego w tych przepisach, według wskazań medycznych bez uwzględnienia okresów użytkowania. O ilości miesięcznego zaopatrzenia w te wyroby decyduje każdorazowo osoba uprawniona do wystawienia zlecenia. Realizacja ww. uprawnień jest możliwa u każdego świadczeniodawcy, który zawarł umowę z Narodowym Funduszem Zdrowia. W celu skorzystania z przysługujących uprawnień osoba niepełnosprawna powinna zgłosić się do rejestracji i okazać dokument potwierdzający posiadanie znacznego stopnia niepełnosprawności (oprócz dokumentu potwierdzającego tożsamość). W zależności od uprawnienia, z którego osoba będzie korzystała, oznaczać to będzie:

- w przypadku korzystania ze świadczeń *poza kolejnością* – uzyskanie świadczenia ambulatoryjnej opieki specjalistycznej albo świadczenia szpitalnego w dniu zgłoszenia, a jeżeli udzielenie świadczenia w dniu zgłoszenia nie będzie możliwe, powinno ono zostać zrealizowane w innym terminie, poza kolejnością przyjęć wynikającą z prowadzonej przez świadczeniodawcę listy oczekujących. W przypadku świadczeń ambulatoryjnej opieki zdrowotnej świadczenie powinno zostać udzielone nie później niż w ciągu 7 dni roboczych od dnia zgłoszenia (art. 47c ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Dz. U. z 2017 r. poz. 1938, z późn. zm, zwanej dalej ustawą o świadczeniach);
- w przypadku korzystania ze świadczeń bez konieczności uzyskania skierowania – możliwość zarejestrowania się w celu uzyskania świadczenia z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej bez przedstawienia skierowania, które jest wymagane w przypadku grup nieuprawnionych.

Rozwiązanie dotyczące „zniesienia limitów w dostępie do rehabilitacji”, wprowadzone w art. 136 ust. 2 ustawy o świadczeniach, dotyczy rozliczania świadczeń z zakresu rehabilitacji leczniczej udzielonych osobom o znacznym stopniu niepełnosprawności przez NFZ. Przepis ten zabezpiecza realizację nowych uprawnień osób o znacznym stopniu niepełnosprawności, gwarantując świadczeniodawcom rozliczenie tych świadczeń, nawet jeżeli zostanie przekroczona kwota zobowiązania określona w umowie. Poprawa dostępu do świadczeń rehabilitacyjnych dla osób niepełnosprawnych wynika z wprowadzonych uprawnień w zakresie korzystania z tych świadczeń poza kolejnością oraz bez konieczności uzyskiwania skierowania w przypadku świadczeń z zakresu ambulatoryjnej opieki zdrowotnej. Zakres świadczeń powinien odpowiadać potrzebom zdrowotnym pacjenta. Uprawnienia, które uzyskały osoby posiadające orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności, posiadają także inne grupy uprawnionych, stąd świadczeniodawcy znają i w praktyce stosują już te rozwiązania.

Z poważaniem

/-/ Paweł Szrot
SEKRETARZ STANU
Zastępca Szefa Kancelarii
Prezesa Rady Ministrów

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Miasto Suchań jest położone na trasie DK10 w powiecie stargardzkim. Proszę o informację dotyczącą podjętych przez ministerstwo i agencje mu podległe działań w zakresie poprawy bezpieczeństwa pieszych w tej miejscowości.

Władze miasta informują, że mogą wyasygnować własne środki na współudział w wykonaniu prac.

Z wyrazami szacunku

Grzegorz Napieralski

Odpowiedź

Warszawa, 16 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 3 lipca br. (sygn. BPS/043-62-1785/18) przekazujące zapytanie pana senatora Grzegorza Napieralskiego w sprawie poprawy bezpieczeństwa pieszych na drodze krajowej nr 10 w miejscowości Suchań, resort infrastruktury przedstawia następujące informacje.

Uprzejmie informuję, że w maju br. Ministerstwo Infrastruktury skierowało do realizacji zadanie pn. „Poprawa bezpieczeństwa ruchu drogowego w województwie zachodniopomorskim w ciągu drogi krajowej nr 10 w miejscowości Suchań”. W ramach ww. zadania powstaną dwie sygnalizacje świetlne na przejściach dla pieszych w obszarze zabudowanym w miejscowości Suchań.

Montaż akomodacyjnej sygnalizacji świetlnej poprawi w sposób istotny bezpieczeństwo ruchu pieszego w tym obszarze, w szczególności uczniów z pobliskiej szkoły.

Ponadto informuję, że zostały zabezpieczone środki na realizację przedmiotowej inwestycji w budżecie państwa w roku bieżącym a planowany termin zakończenia zadania to IV kw. 2018 r.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Marek Chodkiewicz
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się z prośbą o informacje, na jakim etapie są inwestycje w zakresie następujących prac:

- prace na torach Warszawa – Szczecin przez Poznań,
- prace na torach Szczecin – Świnoujście,
- plan budowy nowej trasy kolejowej Szczecin – Koszalin,
- prace przy budowie drogi S6 Goleniów – Koszalin – Gdańsk,
- prace nad budową zachodniej obwodnicy Szczecina z wyznaczeniem przebiegu do Goleniowa,
- budowa S3 Goleniów – Świnoujście,
- koncepcja budowy S10 Szczecin – Stargard – Wałcz – Warszawa.

Proszę o informację, czy prace są prowadzone w planie, czy występują opóźnienia.

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Napieralski

Odpowiedź

Warszawa, 3 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego, złożone na 62. posiedzeniu senatu RP w dniu 29 czerwca 2018 roku, w sprawie inwestycji kolejowych i drogowych w województwie zachodniopomorskim (sygn. BPS/043-62-1786/18), przedstawiam poniższe informacje.

Prace na torach Warszawa – Szczecin (przez Poznań)

Prace modernizacyjne na odcinku Warszawa – Poznań zaplanowane zostały w ramach dwóch projektów inwestycyjnych ujętych w Krajowym Programie Kolejowym do 2023 roku:

- „Poprawa przepustowości linii kolejowej E 20 na odcinku Warszawa – Kutno, etap I: Prace na linii kolejowej nr 3 na odcinku Warszawa – granica LCS Łowicz”,
- „Prace na linii kolejowej E 20 na odcinku Warszawa – Poznań – roboty pozostałe, odcinek Sochaczew – Swarzędz”.

Projekt pn. „Poprawa przepustowości linii kolejowej E 20 na odcinku Warszawa – Kutno, etap I: Prace na linii kolejowej nr 3 na odcinku Warszawa – granica LCS Łowicz” współfinansowany jest ze środków Unii Europejskiej w ramach Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko 2014-2020. Główny zakres projektu dotyczy m.in. rehabilitacji parametrów technicznych linii oraz przebudowy stacji Ożarów Mazowiecki poprzez zmianę układu torowego, wymiany urządzeń sterowania ruchem kolejowym i wymiany rozjazdów. W wyniku realizacji projektu zakładany jest wzrost efektywności wykorzystania linii. Obecnie projekt jest na etapie wykonania

prac projektowych (opracowanie projektu budowlanego). Roboty budowlane przewidziano w terminie marzec 2019 r. – maj 2020 r. Realizacja projektu przebiega zgodnie z założonym harmonogramem.

Trwają również prace budowlane w ramach projektu pn. „Prace na linii kolejowej E 20 na odcinku Warszawa – Poznań – roboty pozostałe, odcinek Sochaczew – Swarzędz”. Główne roboty realizowane są na trzech kontraktach (LCS Łowicz, LCS Kutno, LCS Konin). Realizacja projektu zaplanowana została na lata 2017-2020 i finansowana jest ze środków unijnych w ramach instrumentu „Łącząc Europę” (CEF).

W zakresie LCS Łowicz obecnie prace prowadzone są na stacji Łowicz Główny oraz na szlakach Jackowice – Żychlin (tor nr 1), Bednary – Łowicz (tor nr 1) i Łowicz Główny – Placencja – Bełchów na linii kolejowej nr 11. Prace w torze nr 1 na szlaku Jackowice – Żychlin są w końcowej fazie (odbioru techniczne zostały zaplanowane na przełom lipca i sierpnia br.).

Aktualnie na szlaku Bednary – Łowicz trwają zaawansowane prace w torze nr 1, wykonawca finalizuje przebudowę obiektów inżynierskich, w tym mostu na rzece Skierniewce, jak również na ukończeniu są prace związane z budową peronu na przystanku osobowym Mysłaków. Zakończenie robót przewidziano na początku września br.

Na stacji Łowicz Główny został wybudowany nowy peron nr 1, który obecnie został przygotowany do montażu wiaty peronowej oraz obiektów małej architektury. Wykonawca kończy roboty torowe po wschodniej stronie stacji. Trwają także zaawansowane prace przy budowie przejścia podziemnego z wyjściem na peron nr 1. Dodatkowo został zakończony pierwszy etap budowy Lokalnego Centrum Sterowania (stan surowy).

Zakończenie robót realizowanych w obecnej fazie przewidywane jest w grudniu br. Zgodnie z otrzymanymi od PKP Polskie Linie Kolejowe SA informacjami, pomimo utrudnień pojawiających się w trakcie wykonywanych prac, zastosowanie odpowiedniej technologii oraz zaangażowanie wykonawcy robót pozwoli na dotrzymanie kontraktowego terminu zakończenia robót.

Dla kontraktu LCS Kutno w dniu 19 stycznia br. został przeprowadzony odbiór eksploatacyjny prac wykonanych w torze nr 1 na szlaku Krzewie – Kłodawa w zakresie branży torowej, obiektów inżynierskich oraz sieci trakcyjnej. Prace w torze nr 2 w ww. zakresie zostały zakończone i odebrane 16 lipca br. Obowiązująca maksymalna prędkość pociągów na obu torach szlaku wynosi 160 km/h. Ponadto zmodernizowana została sieć trakcyjna w torach nr 2 i 4 stacji Krzewie oraz w torach nr 2 i 4 stacji Kłodawa.

W zakresie LCS Konin roboty realizowane są na odcinku Swarzędz – Podstolice w trybie jednotorowym. Odcinek Sokołowo Wrzesińskie – Konin został zgodnie z planem udostępniony dla ruchu pociągów z dniem 15 lipca br. Ponadto planowe zamknięcie dwutorowe, obejmujące odcinek Konin – Barłogi ma potrwać do czerwca 2019 r.

Odnośnie do odcinka Poznań – Szczecin informuję, że w Krajowym Programie Kolejowym na liście podstawowej projektów finansowanych z Funduszu Spójności ujęty jest projekt pn. „Prace na linii kolejowej E 59 na odcinku Poznań Główny – Szczecin Dąbie”. Projekt ten zakłada przygotowanie dokumentacji projektowej wraz z uzyskaniem niezbędnych decyzji administracyjnych dla całego odcinka Poznań Główny – Szczecin Dąbie oraz wykonanie robót budowlanych na odcinkach Poznań Główny – Wronki oraz Słonice – Szczecin Dąbie.

Dla odcinka Poznań Główny – Wronki PKP PLK SA uzyskała już decyzje lokalizacyjne. Obecnie Spółka oczekuje na wydanie pozwolenia na budowę. W ramach dwóch przetargów na roboty budowlane na odcinkach Poznań Główny – Rokietnica oraz Rokietnica – Wronki dokonano wyboru najkorzystniejszej oferty. Podpisanie umów zgodnie z harmonogramem bazowym planowane jest w listopadzie br. W postępowaniu przetargowym na wykonanie robót dotyczących sterowania ruchem kolejowym (srk) na odcinku Poznań Główny – Wronki wybrano najkorzystniejszą ofertę. Podpisanie umowy planowane jest w sierpniu br.

W zakresie odcinka Słonice – Szczecin Dąbie PKP PLK SA jest na etapie pozyskiwania decyzji administracyjnych. W Zachodniopomorskim oraz Wielkopolskim Urzędzie Wojewódzkim zostały złożone wnioski o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej. W sierpniu br. planowane jest ogłoszenie 3 przetargów na roboty torowe.

Przetarg na roboty związane z srk został ogłoszony 6 czerwca br. i obecnie PKP PLK SA oczekuje na złożenie ofert. Podpisanie umów zgodnie z harmonogramem powinno nastąpić w marcu 2019 r. dla przetargów torowych oraz w listopadzie 2018 r. w ramach przetargu srk.

Jednocześnie informuję, że na odcinku Wronki – Słonice roboty będą prowadzone w ramach projektu pn. „Prace na linii kolejowej E 59 na odcinku Poznań Główny – Szczecin Dąbie, odcinek Wronki – Słonice”, który otrzymał dofinansowanie w ramach konkursu CEF – Blending 2017 i zostanie przesunięty na listę podstawową KPK przy najbliższej aktualizacji Programu. Przewidywany termin rozpoczęcia robót budowlanych to II kwartał 2019 r.

Prace na torach Szczecin – Świnoujście

W Krajowym Programie Kolejowym na liście podstawowej projektów finansowanych ze środków UE w ramach Funduszu Spójności ujęty jest projekt pn. „Poprawa dostępu kolejowego do portów morskich w Szczecinie i Świnoujściu”. Obecnie projekt jest na etapie wykonania dokumentacji projektowej. 29 czerwca 2017 r. została zawarta umowa na „Opracowanie dokumentacji projektowej wraz z pełnieniem nadzoru autorskiego”. 22 listopada 2017 r. zgodnie z podpisaną umową został dokonany odbiór opracowanej koncepcji programowo-przestrzennej. Ponadto 14 lipca 2018 r. wykonawca przekazał do PKP PLK SA projekt budowlany, który obecnie jest w trakcie oceny.

Ogłoszenie przetargu na opracowanie projektów wykonawczych oraz realizację robót budowlanych planowane jest w grudniu 2018 roku, podpisanie umowy z wykonawcą w lipcu 2019 roku, natomiast zakończenie prac w grudniu 2020 roku.

Ponadto informuję, że 14 grudnia 2017 r. zawarty został Aneks nr 1 do umowy na „Opracowanie dokumentacji projektowej wraz z pełnieniem nadzoru autorskiego”, rozszerzający jej zakres o opracowanie dokumentacji projektowej dla wykonania robót wyprzedzających. 20 stycznia 2018 r. dokonano odbioru opracowania dokumentacji projektowej dla robót wyprzedzających. 7 marca 2018 r. uzyskano ostateczne decyzje o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. 30 maja 2018 r. podpisano umowę ze spółką ZRK DOM Poznań na wykonanie robót wyprzedzających. W ramach robót wyprzedzających zaplanowano wymianę nawierzchni torowej na linii kolejowej nr 996 oraz na wybranych torach na stacji Świnoujście, prace w zakresie sieci trakcyjnej wynikające z wymiany nawierzchni torów w Świnoujściu, częściowe prace rozbiórkowe torów i rozjazdów w Szczecinie oraz wykonanie robót wyprzedzających na wybranych obiektach inżynierskich linii kolejowej nr 990 na stacji Szczecin Port Centralny.

Plan budowy nowej trasy kolejowej Szczecin – Koszalin

PKP Polskie Linie Kolejowe SA realizuje studium wykonalności dla modernizacji korytarza kolejowego Szczecin – Koszalin – Trójmiasto na odcinku Szczecin – Słupsk, jako kontynuacja realizowanego w obecnej perspektywie finansowej projektu obejmującego odcinek Gdynia Chylonia – Słupsk. Dokumentacja przedprojektowa dla projektu pn. „Prace na ciągu transportowym Trójmiasto – Szczecin na odc. Słupsk – Szczecin Dąbie przez Koszalin – Stargard/Kołobrzeg – Goleniów obejmującym linie kolejowe nr 202, 351, 401 i 402” opracowywana jest w ramach projektu pn. „Prace przygotowawcze dla wybranych projektów” finansowanego ze środków krajowych. Umowa została podpisana 9 lutego 2018 r.

W ww. studium wykonalności przeanalizowana zostanie przebudowa/modernizacja dwóch tras, tj. Szczecin – Stargard – Runowo Pomorskie – Białogard – Koszalin oraz Szczecin – Goleniów – Kołobrzeg – Koszalin (w tym elektryfikacja na odcinku Kołobrzeg – Goleniów) z wyborem optymalnego wariantu przebudowy dla całego ciągu transportowego. Zakończenie umowy na opracowanie studium wykonalności zaplanowane zostało na II kwartał 2019 r.

Ponadto informuję, że projekty prac na odcinku Szczecin – Świnoujście oraz na istniejących liniach łączących Koszalin ze Szczecinem, zgłoszone przez Urząd Marszałkowski Województwa Zachodniopomorskiego są obecnie analizowane w ramach prowadzonych prac planistycznych, związanych z nową perspektywą finansową po

2020 roku. Zakładanym efektem ww. prac będzie lista projektów inwestycyjnych planowanych do realizacji w kolejnych latach. Po ich zakończeniu wskazane zostaną projekty, które na podstawie analiz najlepiej wpisują się będą w sieciowy charakter transportu kolejowego, a tym samym będą mogły istotnie przyczynić się do zwiększenia liczby pasażerów oraz przewożonych ładunków. Obecnie nie jest możliwe określenie potencjalnego rozwiązania technicznego modernizacji istniejących linii łączących Koszalin ze Szczecinem lub budowy nowych odcinków sieci kolejowej. Należy również mieć na uwadze, że ostateczna lista projektów będzie również uwarunkowana dostępnością środków finansowych.

Prace przy budowie drogi S6 Goleniów – Koszalin – Gdańsk oraz prace nad budową zachodniej obwodnicy Szczecina w wyznaczeniu przebiegu do Goleniowa

W zakresie realizacji inwestycji drogi ekspresowej S6 uprzejmie informuję, że poszczególne odcinki od Szczecina do Koszalina znajdują się obecnie na etapie robót budowlanych prowadzonych przez wykonawców. Zakończenie robót przewidywane jest na II i III kwartał 2019 r., z wyjątkiem obwodnicy Koszalina i Sianowa, których realizacja powinna się zakończyć w 2020 r.

Dla odcinków od Koszalina przez Lębork aż do przecięcia z drogą krajową nr 6 na wysokości miejscowości Bożepole Wielkie, obwodnicy Metropolii Trójmiejskiej oraz zachodniej obwodnicy Szczecina, inwestycje przewidywane są do realizacji w formule partnerstwa publiczno-prywatnego.

Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów w dniu 5 czerwca 2018 r. podjął decyzję, że cztery odcinki dróg ekspresowych będą budowane w modelu partnerstwa publiczno-prywatnego. Dalsze prace polegać będą, m.in. na opracowaniu projektów umów oraz materiałów koniecznych do przeprowadzenia postępowań przetargowych. Ważność każdej umowy w ww. modelu ma wynieść 30 lat i zastosowany będzie mechanizm opłaty za dostępność, co oznacza, że partnerowi prywatnemu będzie wypłacane wynagrodzenie pokrywające ponoszone przez niego koszty wraz z marżą. Nie zostaną również wprowadzone opłaty dla kierowców samochodów osobowych.

Rolą partnera prywatnego, w modelu partnerstwa publiczno-prywatnego, a także przy realizacji inwestycji będzie zaprojektowanie, uzyskanie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej, wybudowanie, utrzymywanie i eksploataowanie powierzonego odcinka drogi, zapewnienie finansowania w okresie budowy i eksploatacji oraz przekazanie drogi w uzgodnionym stanie po zakończeniu umowy.

Jednocześnie podkreślenia wymaga fakt, że pierwszy przetarg na opracowanie projektu inwestycji w modelu partnerstwa publiczno-prywatnego może zostać ogłoszony w pierwszej połowie 2019 r. Niemniej jednak warunkiem realizacji inwestycji jest zakończenie prac przygotowawczych oraz podział ryzyk na takich zasadach, aby możliwe było zakwalifikowanie ich przez Europejski Urząd Statystyczny (EUROSTAT) poza deficytem instytucji rządowych i samorządowych. Uzyskanie pozytywnej opinii EUROSTAT w zakresie długu publicznego jest warunkiem umożliwiającym wybór partnera i zawarcie umowy w modelu partnerstwa publiczno-prywatnego.

Odcinek od miejscowości Bożepole Wielkie do obwodnicy Trójmiasta znajduje się na etapie prac projektowych prowadzonych w ramach podpisanych w bieżącym roku umów na realizację w systemie „Projektuj i Buduj”. Rozpoczęcie prac budowlanych planowane jest w II/III kwartale 2019 r., a zakończenie realizacji całego odcinka w IV kwartale 2021 r.

Budowa S3 Goleniów – Świnoujście

Na odcinku drogi S3 Goleniów – Świnoujście przewidziane są dwa zadania inwestycyjne:

- Budowa drogi S3 Troszyn – Świnoujście – zadanie jest w trakcie przygotowywania. Złożony został wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Planowana data ogłoszenia przetargu na realizację zadania to maj 2019 r.;

- Budowa drogi S3 Miękowo – koniec obwodnicy Brzozowa wraz z rozbudową odcinka Miękowo – Rzęśnica. Zadanie podzielone jest na dwa odcinki, dla których wyłoniony został wykonawca. Aktualnie wykonawca jest w trakcie kompletowania dokumentacji niezbędnej do złożenia wniosku o decyzję zezwalającą na realizację inwestycji drogowej. Planowany termin rozpoczęcia robót to kwiecień 2019 r.

Nie stwierdzono by występowały opóźnienia względem przyjętych harmonogramów.

Koncepcja budowy S10 Szczecin – Stargard – Wałcz – Warszawa

Inwestycja polegające na budowie drogi ekspresowej S10 na całym jej przebiegu przez tereny województw zachodniopomorskiego, wielkopolskiego, kujawsko-pomorskiego, mazowieckiego została ujęta w „Programie Budowy Dróg Krajowych na lata 2014-2023 (z perspektywą do 2025 r.)”, jednakże znalazła się poza zwiększonym limitem środków Krajowego Funduszu Drogowego przeznaczonym na realizację ww. Programu, z wyjątkiem dobudowy II jezdni obwodnicy Morzyczyna, Kobylanki, Zieleniewa, obwodnicy Wałcza oraz planowego do realizacji, w formule partnerstwa publiczno-prywatnego, odcinka S10 Bydgoszcz- Toruń.

Przedmiotowe zadanie znajduje się na etapie prac przygotowawczych związanych z opracowaniem niezbędnej dokumentacji i uzyskaniem decyzji administracyjnych. Do chwili obecnej zrealizowano odcinki będące obwodnicami Stargardu, Wyrzysk oraz I jezdni obwodnicy Kobylanki, Morzyczyna i Zieleniewa, a także odcinek Stryszek – Białe Błota. W realizacji jest obwodnica Wałcza oraz II jezdni obwodnicy Kobylanki, Morzyczyna i Zieleniewa.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Napieralskiego

skierowane do ministra spraw wewnętrznych
i administracji Joachima Brudzińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się z pytaniem: czy ministerstwo analizuje sytuację jednostek Ochotniczej Straży Pożarnej działających w Krajowym Systemie Ratowniczo-Gaśniczym, które z powodu braków kadrowych muszą zawieszać swoją działalność?

Proszę również o odpowiedź na pytanie: na jakie ubezpieczenie lub wsparcie mogą liczyć strażacy w przypadku poniesienia uszczerbku na zdrowiu lub trwałej niepełnosprawności? Jest to istotny czynnik motywujący do podjęcia i kontynuowania ryzykownej służby strażackiej na rzecz bezpieczeństwa, zdrowia i życia obywateli.

Z poważaniem
Grzegorz Napieralski

Odpowiedź

Warszawa, 14 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Senatora RP Pana Grzegorza Napieralskiego, złożone podczas 62. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 czerwca 2018 roku, na wstępie należy podkreślić, że Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji kierujący działem administracji rządowej sprawy wewnętrzne, zgodnie z art. 29 ust. 4 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o *działach administracji rządowej* (Dz. U. z 2018 r. poz. 762), nie nadzoruje Związku Ochotniczych Straży Pożarnych Rzeczypospolitej Polskiej (ZOSP RP), ani jednostek ochotniczych straży pożarnych (OSP). Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o *ochronie przeciwpożarowej* (Dz. U. z 2018 r. poz. 620), ochotnicze straże pożarne, jak również ZOSP RP funkcjonują w oparciu o przepisy ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. *Prawo o stowarzyszeniach* (Dz.U. z 2017 r. poz. 210). Szczegółowe zadania i organizację jednostek OSP oraz ich związku określa statut. Zgodnie z art. 8 ust. 5 ww. ustawy nadzór nad działalnością stowarzyszeń należy do:

- wojewody właściwego ze względu na siedzibę stowarzyszenia – w zakresie nadzoru nad działalnością stowarzyszeń jednostek samorządu terytorialnego,
- starosty właściwego ze względu na siedzibę stowarzyszenia.

Jednocześnie w oparciu o stanowisko przekazane przez Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej, uprzejmie informuję, że w Komendzie Głównej Państwowej Straży Pożarnej jest regularnie analizowany potencjał jednostek ochotniczych straży pożarnych włączonych do krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego (ksrg). W tym celu został opracowany i zatwierdzony przez Komendanta Głównego PSP dokument „Metodyka budowy planu sieci jednostek OSP przewidzianych do włączenia do krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego”, którego strategicznym celem jest określenie akceptowalnego poziomu zabezpieczenia operacyjnego w gminie

oraz wskazanie kierunków rozwoju sieci jednostek ochotniczych straży pożarnych w ksrgr. Ponadto na podstawie ww. dokumentu został utworzony „Zbiorczy plan sieci jednostek ochotniczych straży pożarnych przewidzianych do włączenia do ksrgr w latach 2017–2020” (obecnie w planie znajduje się 477 jednostek). Według ww. planu jest realizowany proces włączania do ksrgr kolejnych jednostek, które muszą spełniać założone wymagania, w tym m.in. ilość odpowiednio przeszkolonych druhów OSP.

Ponadto komendy miejskie/powiatowe PSP na bieżąco monitorują stan wyposażenia i wykszolenia podległych sobie jednostek w ksrgr, wykorzystując do tego System Wspomagania Decyzji PSP. Corocznie Komenda Główna PSP zbiera ze wszystkich komend wojewódzkich PSP zestawienia zbiorcze, które zawierają informacje dotyczące potencjału wszystkich jednostek OSP znajdujących się w ksrgr. Na podstawie tych danych opracowywana jest „Analiza potencjału ratowniczo-gaśniczego”, w której są zawarte wnioski z zakresów: organizacji, szkolenia, logistyki, prawa i łączności, stanowiące podstawę zapotrzebowania m.in. na szkolenia i zakup sprzętu.

Ponadto zgodnie z art. 13 ust. 7 pkt 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1204, z późn. zm.) komendanci powiatowi/miejscy PSP przeprowadzają inspekcje gotowości operacyjnej ochotniczych straży pożarnych na obszarze powiatu, co umożliwia bieżącą analizę przygotowania jednostek OSP do prowadzenia działań ratowniczych. Wyniki inspekcji gotowości operacyjnej są uwzględniane podczas opracowywania powiatowych planów ratowniczych.

Należy jednocześnie podkreślić, że w bieżącym roku do Komendy Głównej PSP wpłynęło 6 wniosków z prośbą o wyłączenie jednostki OSP z ksrgr, z czego zaledwie jedna spowodowana była brakami kadrowymi. W tym samym okresie decyzjami Komendanta Głównego PSP do ksrgr zostały włączone 34 jednostki OSP w kraju.

Odnosząc się do kwestii ubezpieczenia lub wsparcia strażaków w przypadku poniesienia uszczerbku na zdrowiu lub trwałej niepełnosprawności, uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 26 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 620), zwanej dalej „ustawą”, strażakowi jednostki ochrony przeciwpożarowej, a także członkowi OSP, który w związku z udziałem w działaniach ratowniczych lub ćwiczeniach doznał uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie w razie doznania stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu bądź renta z tytułu całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy. Takie jednorazowe odszkodowania przysługują na zasadach określonych dla strażaków PSP, w wysokości kwot ustalanych na podstawie przepisów o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych i są wypłacane przez podmioty ponoszące koszty funkcjonowania jednostki ochrony przeciwpożarowej.

Stosownie do treści art. 26 ust. 8 ustawy osobie poszkodowanej, której świadczenia odszkodowawcze, o których mowa w ust. 1, przysługują także z tytułu stosunku pracy lub służby albo ubezpieczenia społecznego lub majątkowego, przyznaje się jedno świadczenie wybrane przez zainteresowanego.

Z kolei, zgodnie z art. 26a ust. 1 ustawy członkowi OSP, który w związku z udziałem w działaniach ratowniczych lub ćwiczeniach doznał uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku, za czas niezdolności do pracy, za który nie zachował prawa do wynagrodzenia albo nie otrzymał zasiłku chorobowego lub świadczenia rehabilitacyjnego, na podstawie odrębnych przepisów, przysługuje, na jego wniosek, rekompensata pieniężna.

Stosownie do treści art. 26a ust. 3 i 4 ustawy rekompensatę, przysługującą członkowi OSP niewłączonej do ksrgr, ustala i wypłaca podmiot ponoszący koszty funkcjonowania jednostki ochrony przeciwpożarowej, jako zadanie zlecone z zakresu administracji rządowej. Natomiast rekompensatę, przysługującą członkowi OSP włączonej do ksrgr, ustala i wypłaca właściwy komendant wojewódzki PSP. Zgodnie z art. 26a ust. 5 ustawy, w przypadku, gdy członkowi OSP przysługiwałaby rekompensata przyznana

w wysokości wyższej niż otrzymane wynagrodzenie albo otrzymany zasiłek chorobowy lub świadczenie rehabilitacyjne, na jego wniosek wypłaca się wyrównanie do wysokości rekompensaty.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
Krzysztof Kozłowski
Sekretarz Stanu w MSWiA

Oświadczenie senatora Jarosława Obremskiego

*skierowane do ministra sprawiedliwości,
prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry*

Szanowny Panie Ministrze!

„Wielka Polska Niepodległa” organizowała 11 listopada 2017 r. we Wrocławiu manifestację, która była oprotestowana przez działaczy Obywateli RP. W wyniku tego, jak rozumiem, ze strony policji pojawiło się oskarżenie o blokowanie legalnej manifestacji, co bywa regułą w przypadku działań Obywateli RP. Jednakże zachowanie manifestantów z WPN było według obserwatorów niezmiernie agresywne i wulgarnie.

Zwracam się z prośbą o skontrolowanie postępowania prokuratury.

Czy w świetle m.in. nagrań tym razem Obywatele RP blokowali, czy tylko protestowali oraz czy zostały wyciągnięte konsekwencje także wobec organizatorów manifestacji?

*Za niezmiernie ważne uważam budowanie przeświadczenia o jednako-
wym, a w efekcie sprawiedliwym traktowaniu obu stron, stąd prośba o do-
datkowy nadzór nad tą sprawą.*

*Z poważaniem
Jarosław Obremski*

**Stanowisko
DYREKTORA BIURA MINISTRA
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 10 lipca 2018 r.

Pan
Tomasz Szafrński
Dyrektor Biura Prezydialnego
Prokuratura Krajowa

Szanowny Panie Dyrektorze,

w załączeniu pniekazuję według właściwości pismo Marszałka Senatu RP, Pana Stanisława Karczewskiego, z dnia 29 czerwca 2018 r. nr BPS/043-62-1788/18, przesyłające tekst oświadczenia złożonego przez senatora Jarosława Obremskiego podczas 62. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 czerwca 2018 r.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi Marszałkowi Senatu RP w terminie do dnia 6 sierpnia 2018 r. oraz skierowanie kopii odpowiedzi do Departamentu Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Z poważaniem

Marek Łukaszewicz

**Odpowiedź
PIERWSZEGO ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 23 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie złożone przez Senatora Jarosława Obremskiego podczas 62. posiedzenia Senatu w dniu 29 czerwca 2018 r. uprzejmie informuję, że Komisariat Policji Wrocław-Stare Miasto prowadził, w związku z opisywanymi w oświadczeniu Pana Senatora zdarzeniami, postępowania w sprawach o wykroczenia polegające na przeszkadzaniu w przebiegu niezakazanego zgromadzenia tj. o czyny z art. 52 §2 pkt 1 kodeksu wykroczeń. Postępowania te nie były objęte nadzorem prokuratora i zakończone zostały skierowaniem przez Komendanta Komisariatu Policji Wrocław-Stare Miasto 16 wniosków o ukaranie do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieście.

W związku z manifestacjami mającymi miejsce w dniu 11 listopada 2017 r. we Wrocławiu Prokuratura Rejonowa Wrocław-Stare Miasto prowadzi postępowanie, którego przedmiotem są czyny polegające na nawoływaniu do nienawiści na tle różnic narodowościowych i wyznaniowych. Przedmiotowe postępowanie pozostaje w toku.

Także w tej prokuraturze prowadzone było postępowanie sprawdzające w sprawie niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy Policji we Wrocławiu, poprzez nieustalenie danych personalnych osób skandujących szkalujące Policję hasła oraz w sprawie nawoływania do nienawiści na tle rasowym i wyznaniowym i skandowania hasel znieważających funkcjonariuszy Policji. Przedmiotowe postępowanie zakończono wydaniem decyzji o odmowie wszczęcia śledztwa, przy czym w zakresie czynu polegającego na niedopełnieniu obowiązków przez funkcjonariuszy jej podstawą był brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu, zaś w zakresie czynu polegającego na nawoływaniu do nienawiści podstawą było ustalenie, iż wcześniej wszczęte postępowanie karne co do tego samego czynu, toczy się. Decyzja ta jest prawomocna.

Z poważaniem

Bogdan Święczkowski

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do ministra energii Krzysztofa Tchórzewskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z otrzymaną przez mnie skargą pana J.G. na działanie spółki (...), którą załączam, oraz brak czynności Urzędu Regulacji Energetyki, jeśli chodzi o rozwiązywanie zaistniałego konfliktu, zwracam się z uprzejmą prośbą o ocenę zaistniałej sytuacji oraz ewentualną interwencję w zakresie kwestionowania realizacji obowiązku zakupu energii przez dystrybutorów od wytwórców (energii wytwarzanej w odnawialnych źródłach energii).

Proszę o wyjaśnienie sytuacji w zakresie uregulowania zobowiązań za okres miniony, w którym energia była oddawana do sieci, faktury były wystawiane, lecz nie był realizowany obowiązek zapłaty za dostarczoną energię.

Proszę też o jednoznaczną ocenę legalności takiej sytuacji, że wytwórców, dla wygody operatora na danym terenie, zmusza się do podpisania umów o dystrybucji godzących w interes tych wytwórców. Jednocześnie od podpisania tych umów uzależniany jest dalszy odbiór energii oraz realizowanie zapłaty za jej wytworzenie.

Z wyrazami szacunku

Grzegorz Peczkis

Odpowiedź

Warszawa, 24 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia Senatora Grzegorza Peczkisa złożonego w dniu 29 czerwca 2018 r. przez podczas 62. posiedzenia Senatu RP, w sprawie skargi Pana J. G. na działanie (...) uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Energii wystąpiło do Zarządu (...) z prośbą o odniesienie do poruszonych tam kwestii i zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Z wyjaśnień przedłożonych przez spółkę zależną (...), tj. (...) (dalej również (...) lub Spółka) wynika, iż (...) przedstawiał Panu J. G., prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) ofertę zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej, której podpisania ten odmówił.

W związku z tym (...) wystąpił do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE) o wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie zawarcia oraz treści umowy sprzedaży energii. Prezes URE wydał w tym przedmiocie decyzję, która była zgodna z wnioskiem (...), a od której (...) odwołał się do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej SOKiK), który rozpatruje obecnie tę sprawę.

Kolejno, brak płatności na rzecz (...) jest wyrazem konsekwentnego stanowiska (...), że publicznoprawny obowiązek zakupu energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii nie oznacza istnienia obowiązku zapłaty przez sprzedawcę zobowiązanego (czy też według wcześniejszej nomenklatury sprzedawcę z urzędu), jakim jest (...), z tytułu energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle

energii, jeżeli energia elektryczna nie została dostarczona sprzedawcy zobowiązanemu. Istotne jest, że dostawa taka może nastąpić wyłącznie, jeżeli jednostka wytwórcza została objęta umową dystrybucji energii elektrycznej, w której określony został podmiot odpowiedzialny za bilansowanie handlowe tej jednostki wytwórczej. Innymi słowy, publicznoprawny obowiązek zakupu energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii dotyczyć może tylko energii elektrycznej wyprodukowanej w źródle objętym umową dystrybucji energii elektrycznej, w której wskazano podmiot odpowiedzialny za bilansowanie handlowe. Stanowisko takie wynika z wykładni przepisów prawa, popartej orzecznictwem sądowym. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 755) dostarczenie energii elektrycznej następuje po uprzednim zawarciu umowy sprzedaży energii elektrycznej i umowy świadczenie usług dystrybucji. Umowa dystrybucji energii elektrycznej musi natomiast, zgodnie z art. 5 ust. 2a pkt 2 ustawy Prawa energetyczne zawierać oznaczenie podmiotu odpowiedzialnego za bilansowanie handlowe.

Łączna wykładnia wskazanych przepisów, wykształcona w orzecznictwie sądowym (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 lutego 2016 r., sygn. VI ACa 21/15 oraz z dnia 8 maja 2018 r., sygn. VII AGa 813/18), prowadzi do wniosku, że dla wykonania umowy sprzedaży energii elektrycznej przez wytwórcę w odnawialnym źródle energii niezbędne jest zawarcie przez niego umowy o świadczenie usług dystrybucji i wskazanie w niej podmiotu odpowiedzialnego za bilansowanie handlowe jednostki odnawialnego źródła energii.

Wskazany stan prawny skutkował tym, że brak zawarcia przez (...) umowy dystrybucji energii elektrycznej, w której oznaczony byłby podmiot odpowiedzialny za bilansowanie handlowe, uniemożliwił (...) zakupu wyprodukowanej przez (...) energii elektrycznej. Energia elektryczna, wyprodukowana przez (...) nie została bowiem (...) dostarczona. Z wyjaśnień Spółki wynika, że (...) konsekwentnie odmawiał zawarcia umowy dystrybucji energii elektrycznej i to pomimo faktu, że wskutek zmian przepisów prawa na (...) nałożono obowiązek nieodpłatnego świadczenia usług bilansowania na rzecz takich wytwórców jak (...), a (...) przedstawił temu wytwórcy stosowną ofertę.

Odnosząc się do dokonanej przez (...) płatności na rzecz (...) Spółka poinformowała, że (...) mając na względzie z jednej strony przedstawione ukształtowanie relacji kontraktowanych i stanu prawnego a z drugiej zakładając przestrzeganie przez (...) zasad uczciwości kupieckiej, w okresie weryfikacji statusu (...) z (...) dokonał płatności z tytułu wystawionej przez (...) faktury z zastrzeżeniem jej zwrotu. Po potwierdzeniu z (...), że energia elektryczna wyprodukowana przez (...) przypisywana była zgodnie z zasadami określonymi w przepisach prawa, a więc że energia elektryczna wyprodukowana przez (...) nie została dostarczona (...) z uwagi na nieobjęcie jednostki wytwórczej umową dystrybucji energii elektrycznej, ale na rzecz (...), złożył stosowną reklamację do wytwórcy, którą ten odrzucił.

Ukształtowanie stanu prawnego, w którym energia elektryczna wprowadzana do sieci przez (...) dostarczana jest na rzecz (...), nie zaś na rzecz (...) nastąpiło dopiero na skutek interwencji Prezesa URE i wydania postanowienia tymczasowego w trybie art. 8 ust. 2 ustawy Prawo energetyczne w przedmiocie objęcia jednostki (...) usługami dystrybucji. Postanowienie to zostało wydane na wniosek (...), który podjął działania na prośbę (...).

Z informacji przedłożonej resortowi energii wynika ponadto, że starając się pomóc (...), (...) po zawarciu umowy dystrybucji energii elektrycznej z (...) wyraził warunkowo zgodę na wykorzystanie niestandardowego trybu korekty danych pomiarowych (służącego co do zasady do korekty błędów w pomiarach), aby dostarczoną mu przez (...) energię skorygować na rynku bilansującym jako dostarczoną na rzecz (...). Dzięki takiemu rozwiązaniu, (...) mógł zaproponować (...) porozumienie przewidujące rozliczenie dostarczonej energii za minione okresy czasu. Ze względu na uregulowania Instrukcji Ruchu i Eksploatacji Sieci Przesyłowej (dalej IRiESP), przygotowanej przez Operatora Systemu Przesyłowego i zatwierdzonej przez Prezesa URE, na której treść (...) ani (...) nie mają wpływu, korekty dotyczyć mogły tylko 15 miesięcy wstecz (pkt. 5.3.1.6.5. IRiESP). (...) odmówił jednak zawarcia takiego porozumienia.

Ponadto zaznaczono, że (...), jako podmiot pełniący rolę operatora systemu dystrybucyjnego, nie jest uprawniony do rozliczenia z (...) wytworzonej energii elektrycznej po cenie regulowanej. (...) nie jest uprawniony pod groźbą sankcji administracyjnej do prowadzenia działalności w zakresie obrotu energią elektryczną.

Aktualnie w niniejszej sprawie toczy się, oprócz wskazanych na wstępie postępowań przed SOKiK dotyczących odwołania i zażalenia (...) od rozstrzygnięć Prezesa URE, w których Prezes URE potwierdził prawidłowość stanowiska (...), postępowanie przed Sądem Rejonowym dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie z powództwa (...) o zapłatę przez (...) kwot za energię elektryczną wytworzoną przez (...), ale niedostarczoną (...). Z uwagi na brak wydania dotychczas rozstrzygnięcia we wskazanej sprawie jak i brak istnienia podstaw kontraktowych, będących wynikiem odmowy (...) zawarcia porozumienia mogącego stanowić podstawę płatności za dostarczoną energię elektryczną, (...) nie może dokonać płatności na rzecz (...) za minione okresy czasu.

Mając powyższe na uwadze Spółka stoi na stanowisku, że brak płatności przez (...) na rzecz (...) wynikał z odmowy zawarcia przez (...) stosowych umów. Ponadto, podejmowane przez (...) i (...) próby opracowania rozwiązania tworzącego podstawę prawną do dokonania płatności na rzecz (...) za minione okresy czasu zakończyły się dotychczas niepowodzeniem z uwagi na brak współpracy ze strony (...).

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ENERGII
Tadeusz Skobel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Mariana Poślednika

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej

Zgodnie z brzmieniem ustawy z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (dalej PCC) każda umowa sprzedaży lub zamiany rzeczy ruchomych, których wartość rynkowa przekracza 1 tysiąc zł (z wyjątkiem ustawowo zwolnionych), podlega opodatkowaniu 2-procentowym podatkiem. Płaci go nabywca, jeśli transakcja nie podlega podatkowi VAT.

Obecnie, wraz z rozwojem powszechnego dostępu do sieci internet, nastąpił dynamiczny wzrost nowych trendów w gospodarce, m.in. wymiany dóbr poprzez specjalne serwisy internetowe, nie tylko produktów nowych, ale także używanych. Coraz więcej osób dokonuje transakcji kupna-sprzedaży z wykorzystaniem tego narzędzia. Dotyczy to zarówno korzystania z platform internetowych dających możliwość porównywania cen w celu znalezienia najkorzystniejszej oferty, jak również z portali świadczących usługi pośrednictwa pomiędzy sprzedającym i kupującym (najpopularniejsze to OLX czy Allegro). Niewątpliwie z dużym prawdopodobieństwem można przyjąć, że część tych transakcji skutkuje koniecznością zapłaty PCC. Wynika to z powszechności zjawiska oraz faktu, iż kwota 1 tysiąca zł jest obecnie relatywnie bardzo niska. Należy zauważyć, iż kwota ta od bardzo dawna nie została zwaloryzowana.

1. Czy planowane jest podniesienie progu, którego przekroczenie powoduje obowiązek zapłaty PCC, z obecnie obowiązującej kwoty 1 tysiąca zł?

2. Ile wynosiły wpływy z tytułu PCC w ostatnich 5 latach?

Ze względu na konieczność zapewnienia konkurencyjności wszystkich uczestników rynku i uszczelnienie systemu podatkowego wszyscy jego uczestnicy, niezależnie od formy, w jakiej dokonują sprzedaży swoich towarów i usług, powinni być opodatkowani. Oczywiście możliwe jest w określonych sytuacjach stosowanie pewnych zachęt w postaci zwolnień podatkowych dla określonych rodzajów czy form działalności, np. prowadzonych z zastosowaniem innowacyjnych rozwiązań technologicznych.

3. Czy ministerstwo pracuje obecnie nad specjalnymi rozwiązaniami dotyczącymi opodatkowania transakcji prowadzonych za pośrednictwem internetu?

4. Czy organy skarbowe otrzymują informacje od platform pośredniczących w sprzedaży internetowej o transakcjach powyżej kwoty 1 tysiąca zł pomiędzy osobami fizycznymi? Jeśli nie, to czy w ramach prac nad zmianami podatkowymi planowane jest zobowiązanie takich podmiotów do rejestrowania tego typu transakcji?

Marian Poślednik

Odpowiedź

Warszawa, 1 sierpnia 2018 r.

Pan
 Stanisław Karczewski
 Marszałek Senatu
 Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na wystąpienie z dnia 3 lipca 2018 r. znak BPS/043-62-1790/18, przy którym został przesłany tekst oświadczenia złożonego w dniu 29 czerwca 2018 r. przez Pana Mariana Poślednika, Senatora Rzeczypospolitej Polskiej, podczas 62. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie opodatkowania transakcji dokonywanych za pośrednictwem internetu, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1150) podatkowi temu (PCC) podlegają, m.in. umowy sprzedaży oraz zamiany rzeczy i praw majątkowych. Jeżeli przedmiotem umowy sprzedaży lub zamiany są rzeczy ruchome, nie podlegają PCC czynności w zakresie, w jakim są opodatkowane podatkiem od towarów i usług (VAT), a także te czynności, z tytułu dokonania których przynajmniej jedna ze stron jest zwolniona od VAT (art. 2 pkt 4 lit. a i b ustawy o PCC).

Zwolnienie przedmiotowe określone w art. 9 pkt 6 ustawy o PCC obejmuje sprzedaż rzeczy ruchomych, jeżeli podstawa opodatkowania nie przekracza 1000 zł.

1. W odniesieniu do pytania, czy planowane jest podniesienie progu zwolnienia, którego przekroczenie powoduje obowiązek zapłaty PCC, należy przede wszystkim zauważyć, że PCC jest daniną publiczną, z której wpływy stanowią w całości dochód gmin i przeznaczone są na realizację ich zadań. W związku z wywodzącą z art. 167 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasadą samodzielności finansowej gmin, rozszerzenie zwolnień podatkowych wymagałoby zrekompensowania gminom utraconych dochodów, bądź zmniejszenia zakresu zadań własnych gmin, do realizacji których są one zobowiązane. Celem wprowadzanego zwolnienia było zapewnienie nieobciążania podatkiem oraz obowiązkami biurokratycznymi drobnych zakupów dokonywanych w szczególności poza działalnością gospodarczą. Wprawdzie kwota przedmiotowego zwolnienia nie była waloryzowana, niemniej wyjaśniam, że w przypadku opisywanych umów sprzedaży zwolnionych od PCC ustawodawca nie wprowadził żadnych warunków i obowiązków biurokratycznych, np. obowiązku zgłoszenia umowy organowi podatkowemu.

Wszelkie zwolnienia są odstępstwem od konstytucyjnej zasady powszechności opodatkowania, a zatem ich wprowadzanie powinno być racjonalne. Z powyższych względów, nie wydaje się zasadne podwyższenie progu zwolnienia. Należy bowiem zauważyć, że jeżeli stroną sprzedającą jest podmiot prowadzący działalność gospodarczą, wówczas umowa sprzedaży rzeczy ruchomych nie podlega PCC, jako opodatkowana VAT lub z tytułu której przynajmniej jedna ze stron jest zwolniona od tego podatku. W pozostałych przypadkach, a zatem poza systemem obrotu gospodarczego, limit zwolnienia wydaje się wystarczający.

2. Wpływy z tytułu PCC w ostatnich 5 latach wykazują tendencję wzrostową i kształtują się następująco.

Rok	2013	2014	2015	2016	2017
Wpływy z podatku od czynności cywilnoprawnych w mln zł	1 629	1 798	1 749	2 172	2 551

3. Obecnie w Ministerstwie Finansów nie są prowadzone prace legislacyjne zmierzające do zmiany zasad opodatkowania VAT lub PCC transakcji dokonywanych za pośrednictwem internetu.

Przedstawiciele Ministerstwa Finansów biorą udział w pracach organów unijnych nad opodatkowaniem gospodarki cyfrowej, w tym platform handlu elektronicznego. W chwili obecnej trwają prace nad projektem dyrektywy ustanawiającej przepisy dotyczące opodatkowania osób prawnych, których obecność na rynku cyfrowym jest znacząca COM (2018) 147 oraz nad projektem dyrektywy w sprawie wspólnego systemu podatku od usług cyfrowych, pobieranego od przychodów wynikających ze świadczenia niektórych usług cyfrowych COM (2018) 148.

Należy także wspomnieć, że w dniu 5 grudnia 2017 r. Rada UE przyjęła tzw. pakiet e-commerce, którego trzon stanowi dyrektywa 2017/2455 zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE i dyrektywę 2009/132/WE w odniesieniu do niektórych obowiązków wynikających z podatku od wartości dodanej w przypadku świadczenia usług i sprzedaży towarów na odległość (Dz. Urz. UE L 348 z 29.12.2017 r., s. 7). Jedną z najważniejszych zmian przewidzianych w dyrektywie 2017/2455 jest wprowadzenie począwszy od 1 stycznia 2021 r. regulacji, zgodnie z którymi podmioty ułatwiające (pośredniczące) przy wykorzystaniu interfejsów (platform) elektronicznych będą dla celów VAT uznane za podatników VAT obowiązanych do poboru i zapłaty VAT z tytułu transakcji:

- sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich, z wyjątkiem wyrobów podlegających akcyzie, w przesyłkach o wartości rzeczywistej nieprzekraczającej 150 EUR, bądź
- dostawy towarów na terytorium UE dokonywanej przez podatnika niemającego siedziby w UE na rzecz konsumenta.

Ponadto, dyrektywa 2017/2455 zakłada nałożenie od 1 stycznia 2021 r., na podmioty ułatwiające (pośredniczące) przy wykorzystaniu interfejsów (platform) elektronicznych dostawę towarów lub świadczenie usług na rzecz konsumentów na terytorium UE, obowiązku prowadzenia i przechowywania przez 10 lat ewidencji transakcji. Ewidencja taka będzie musiała być wystarczająco szczegółowa, by umożliwić organom podatkowym zweryfikowanie, czy VAT od tych transakcji został prawidłowo rozliczony.

Powyższe rozwiązania będą się odnosiły do dostaw towarów i świadczenia usług dokonywanych za pośrednictwem platform elektronicznych przez podmioty prowadzące działalność gospodarczą, w rozumieniu przepisów o VAT, na rzecz konsumentów (a więc transakcje o charakterze podatnik-konsument). Nie obejmą one transakcji, o których mowa w oświadczeniu Senatora Mariana Poślednika, dokonywanych przez podmioty nieprowadzące działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o VAT, tj. przez osoby fizyczne, które tylko okazjonalnie, incydentalnie korzystają z usług platform elektronicznych w celu sprzedaży jakiejś rzeczy. Jeżeli chodzi o implementację ww. rozwiązań, to należy mieć na względzie, że od stycznia 2018 r. trwają prace nad przygotowaniem przez Komisję Europejską wniosku legislacyjnego w przedmiocie nowelizacji rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 282/2011 ustanawiającego środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, która ma na celu uszczegółowienie zmian ujętych w dyrektywie 2017/2455.

Dopiero po przyjęciu stosownych unijnych przepisów wykonawczych, zasadne będzie rozpoczęcie prac legislacyjnych nad transpozycją powyższych rozwiązań do krajowego porządku prawnego.

4. W odniesieniu do pytania dotyczącego obowiązków informacyjnych dotyczących transakcji internetowych uprzejmie informuję, że obowiązujące przepisy nie nakładają na podmioty prowadzące platformy elektroniczne obowiązku przekazywania organom podatkowym informacji o umowach sprzedaży, zawieranych między osobami fizycznymi nieprowadzącymi działalności gospodarczej, w rozumieniu przepisów o VAT, w tym tych, których wartość przedmiotu przekracza 1000 zł. Obecnie nie są planowane także zmiany w tym zakresie.

Obowiązek informacyjny wobec organów podatkowych, w postaci składania deklaracji podatkowych, ciąży na podatnikach PCC, którymi w przypadku umów sprzedaży są kupujący (art. 4 pkt 1 i art. 10 ust. 1 ustawy o PCC).

Przedstawiając powyższe, uprzejmie informuję, że obecnie nie jest planowane podejmowanie inicjatywy legislacyjnej w zakresie opisanym w oświadczeniu Senatora Mariana Poślednika.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów
Paweł Gruza

Oświadczenie senatora Mariana Poślednika

skierowane do ministra inwestycji i rozwoju Jerzego Kwiecińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana z interpelacją w sprawie nieprawidłowości w wykonawstwie instalacji dolnego i górnego źródła ciepła.

W instalacjach dolnego i górnego źródła ciepła (chłodu i ogrzewczej) zamiast glikolu, obojętnego dla tych instalacji i użytkowników, instalatorzy stosują zamiennie, bez wiedzy inwestora, spirytus techniczny. Kotłownia, jak również elementy instalacji mające kontakt z tą cieczą, np. pompy obiegowe w kotłowni, pompy obiegowe ogrzewania podłogowego itp., itd., powinny być wykonane według dyrektywy Unii Europejskiej ATEX 94/9/WE, następnie zastąpionej 2014/34/EU, tj. w zabezpieczeniu przeciwwybuchowym. Alkohol etylowy (etanol, denaturat, spirytus techniczny) przy temperaturze +110°C i stężeniu zaledwie 3,5% par w powietrzu atmosferycznym daje mieszaninę potencjalnie wybuchową. Wybuch zainicjowany np. zwarcie, iskra elektryczną w urządzeniu elektrycznym (pompie ciepła) może stanowić potencjalne zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi oraz mienia (pożar w obiekcie budowlanym). Jeżeli urządzenie jest dopuszczone do stosowania w strefach potencjalnie wybuchowych, powinno być oznaczone odpowiednim symbolem, a pompy ciepła co do zasady nie mają takich oznaczeń – specjaliści w tej dziedzinie nie spotkali pompy ciepła z takimi oznaczeniami.

Znane są im przypadki „wybuchu” kotłowni. W tym przypadku można mówić o związku przyczynowo-skutkowym pomiędzy zastosowaniem spirytusu technicznego w instalacji dolnego źródła a zgonem człowieka, pracownika firmy instalacyjnej – opary etanolu wybuchły i człowiek zmarł w wyniku poparzenia układu oddechowego. Problem dotyczy bezpieczeństwa (jw.) i ma charakter techniczny (awarie urządzeń), jak również finansowy. Częstym zjawiskiem jest zastępowanie projektowanego w dolnym źródle glikolu (propylenowego / etylenowego) alkoholem skażonym (etanolem, spirytusem technicznym) z powodu niższej ceny.

Dla przykładu, wykonanie kolektora pionowego w postaci 50 odwiertów po 150 m.b., każdy daje objętość układu około 15 000 l cieczy. Różnica w cenie, np. 4 zł netto, pomiędzy glikolem a etanolem daje kwotę 60 000 zł.

W związku z tym proszę o interwencję Pana Ministra w tej sprawie i zwracam się z zapytaniem:

1. Które przepisy prawa powinny zostać zmienione, aby prawnie zakazane było zastępowanie glikolu alkoholem technicznym?
2. Czy znany jest Panu Ministrowi ten problem? Jeśli tak, to jakie działania zdaniem Pana Ministra należy podjąć, aby go rozwiązać?

Z poważaniem
Marian Poślednik

**Stanowisko
MINISTRA
INWESTYCJI I ROZWOJU**

Warszawa, 17 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
uprzejmie informuję, że pismo Pana Marszałka, przekazujące oświadczenie złożone przez senatora Mariana Poślednika podczas 62. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 czerwca 2018 r. w zakresie nieprawidłowości w wykonawstwie instalacji dolnego i górnego źródła ciepła, zostało przekazane, zgodnie z kompetencjami, do Pani Jadwigi Emilewicz, Ministra Przedsiębiorczości i Technologii.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Artur Soboń
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA
PRZEDSIĘBIORCZOŚCI I TECHNOLOGII**

Warszawa, 10 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na pismo Pana Marszałka (znak: BPS/043-62-1791/18) i przedłożone w załączeniu oświadczenie, które złożone zostało przez senatora Mariana Poślednika podczas 62. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 czerwca 2018 r., przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Poruszone w ww. oświadczeniu kwestie dotyczą obsługi instalacji dolnego i górnego źródła ciepła (tj. systemów typu grzewczego lub chłodzącego) i niezbędności stosowania w nich obojętnego dla tych instalacji glikolu (etylenowego/ propylenowego). Glikol, jako płynny organiczny związek chemiczny, jest zalecany przez projektantów i producentów tego typu instalacji (w skład której wchodzi pompy obiegowe w kotłowni, pompy obiegowe ogrzewania podłogowego itp.), jako najodpowiedniejszy pod względem bezpieczeństwa i wydajności jego użytkowania czynnik grzewczy lub chłodzący (w zależności od istniejących potrzeb), ze względu na jego szczególne właściwości

fizyczno-chemiczne. Dlatego wszelkie ewentualne próby zastępowania ze strony instalatorów niniejszych instalacji najbardziej właściwego do zastosowania w tych instalacjach glikolu – innymi tańszymi, jednakże nieodpowiednimi zamiennikami (np. takimi jak spirytus techniczny, etanol i tym podobnymi) – stanowią ewidentne odstępstwo od przyjętych w tym zakresie norm technicznych i zasad bezpieczeństwa, tym samym nosząc znamiona poważnego wykroczenia dla bezpieczeństwa pracy.

Biorąc pod uwagę poruszone w przedmiotowym oświadczeniu kwestie, przede wszystkim należy mieć na względzie przepisy ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 917, 1000 i 1076), tj. przepisy art. 215, 216, 217, które odpowiednio stanowią:

art. 215. „Pracodawca jest obowiązany zapewnić, aby stosowane maszyny i inne urządzenia techniczne:

- 1) zapewniały bezpieczne i higieniczne warunki pracy, w szczególności zabezpieczały pracownika przed urazami, działaniem niebezpiecznych substancji chemicznych, porażeniem prądem elektrycznym, nadmiernym hałasem, działaniem drgań mechanicznych i promieniowania oraz szkodliwym i niebezpiecznym działaniem innych czynników środowiska pracy;
- 2) uwzględniały zasady ergonomii”.

art. 216. §1. „Pracodawca wyposaża w odpowiednie zabezpieczenia maszyny i inne urządzenia techniczne, które nie spełniają wymagań określonych w art. 215”.

§2. „W przypadku gdy konstrukcja zabezpieczenia jest uzależniona od warunków lokalnych, wyposażenie maszyny lub innego urządzenia technicznego w odpowiednie zabezpieczenia należy do obowiązków pracodawcy”.

art. 217. „Niedopuszczalne jest wyposażanie stanowisk pracy w maszyny i inne urządzenia techniczne, które nie spełniają wymagań dotyczących oceny zgodności określonych w odrębnych przepisach”.

Jednocześnie należy podnieść, że pracodawca, na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 r. *w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy*, (Dz. U. z 2003 r. nr 169, poz. 1650) – jest obowiązany oceniać i dokumentować ryzyko zawodowe, występujące przy określonych pracach oraz stosować niezbędne środki profilaktyczne zmniejszające ryzyko. Zgodnie z §39a ust. 1 niniejszego rozporządzenia – pracodawca ocenia ryzyko zawodowe występujące przy wykonywanych pracach, w szczególności przy doborze wyposażenia stanowisk i miejsc pracy, stosowanych substancji i preparatów chemicznych, biologicznych, rakotwórczych lub mutagennych oraz zmianie organizacji pracy. Podczas oceny ryzyka zawodowego uwzględnia się wszystkie czynniki środowiska pracy występujące przy wykonywanych pracach oraz sposoby wykonywania prac.

Wyniki dokonanej przez pracodawcę oceny ryzyka powinny stanowić merytoryczną bazę informacyjną, niezbędną dla podjęcia przez niego właściwej decyzji w przedmiocie wyboru stosownych dla ewentualnego zagrożenia środków zapobiegawczych.

Zgodnie z przedstawionymi powyżej informacjami, a także biorąc pod uwagę zadane pytania w przedmiotowym oświadczeniu senatora Mariana Poślednika, należy wyjaśnić, że przedstawiony problem wynika przede wszystkim z braku stosowania istniejących w tym obszarze przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, jak również z bezpośredniego niestosowania zaleceń i wskazówek zawartych w instrukcjach producentów w sprawie instalacji i użytkowania wyrobów. Przepisy bhp w poruszonym w oświadczeniu obszarze są na tyle wystarczające, że nie wymagają ich rozszerzenia ani nowelizacji.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Marcin Ociepa
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Przedsiębiorczości
i Technologii

Oświadczenie senatora Sławomira Rybickiego*skierowane do ministra środowiska Henryka Kowalczyka**Szanowny Panie Ministrze!*

Opinia publiczna jest informowana o odnajdywaniu nad Zatoką Pucką i Zatoką Gdańską kolejnych martwych fok. W przeciągu kilku miesięcy odnaleziono już kilkadziesiąt ciał (ponad 40). Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że jest to efektem niezgodnego z prawem działania człowieka, m.in. zabijania fok, za co grozi odpowiedzialność karna. Warto podkreślić, że na podstawie rozporządzenia ministra środowiska z dnia 16 grudnia 2016 r. w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt (DzU 2016, poz. 2183) foki podlegają ścisłej ochronie gatunkowej. W związku z tym są one objęte szczególną ochroną prawną. Zakazuje się m.in. umyślnego zabijania, umyślnego okaleczania lub chwytania czy umyślnego płoszenia lub niepokojenia tych zwierząt. Z informacji medialnych oraz oświadczeń właściwych służb, dotyczących okoliczności odnajdywania martwych fok i stanie ich ciał, wynika, że były to zabójstwa z premedytacją.

W związku z tym proszę o następujące informacje:

- 1. Jakież działania organy państwa podjęły lub planują podjąć w tej materii?*
- 2. Czy planuje się ulepszenie bądź wprowadzenie nowych kompleksowych rozwiązań prawnych, i nie tylko prawnych, w systemie ochrony środowiska, tak aby w przyszłości takie sytuacje nie miały miejsca?*
- 3. Czy w związku z opisanym procederem zwiększona została aktywność służb odpowiedzialnych za ściganie sprawców wymienionych czynów zabronionych?*

*Z poważaniem
Sławomir Rybicki*

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE ŚRODOWISKA**

Warszawa, 18.08.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie senatora Sławomira Rybickiego, złożone podczas 62. posiedzenia Senatu RP, w dniu 29 czerwca 2018 r. w sprawie odnajdywania nad Zatoką Gdańską i Zatoką Pucką kolejnych martwych fok znak: BPS/043-62-1792/18, przesyłam następujące informacje.

W celu zapewnienia ochrony gatunku, foka szara objęta jest ścisłą ochroną gatunkową – w chwili obecnej na mocy Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 16 grudnia 2016 r. w sprawie ochrony gatunkowej zwierząt (Dz. U. poz. 2183). Rozporządzenie to, w §6 ust. 1 zawiera zakazy w stosunku do dziko występujących zwierząt objętych ochroną ścisłą oraz częściową, m.in. zakaz umyślnego zabijania, umyślnego okaleczania lub chwytania, niszczenia siedlisk lub ostoi, będących ich obszarem

rozrodu lub wychowu młodych. Za złamanie tych zakazów, zgodnie z art. 131 pkt 14 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2018 r. poz. 142, z późn. zm.), grozi kara aresztu bądź grzywny. Ponadto, zgodnie z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2017 r. poz. 1840 ze zm.), kto zabija zwierzę (poza sytuacjami przewidzianymi w ww. ustawie) podlega karze pozbawienia wolności do lat trzech. Przepisy prawa w kompleksowy sposób regulują kwestie odpowiedzialności za wykroczenia lub przestępstwa związane z zabijaniem zwierząt i wydaje się, że obecnie są wystarczające.

Do prowadzenia czynności wyjaśniających w zakresie postępowania w sprawach o wykroczenia na mocy ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2018 r., poz. 475, z późn. zm.) uprawniona jest przede wszystkim Policja. Orzekanie w sprawach naruszania zakazów obowiązujących w stosunku do roślin, zwierząt lub grzybów objętych ochroną gatunkową, zgodnie z art. 132 ustawy o ochronie przyrody następuje na podstawie przepisów ww. Kodeksu, a zgodnie z art. 9 §1 tej ustawy, w sprawach o wykroczenia w pierwszej instancji orzeka sąd rejonowy.

Decyzją Prokuratora Okręgowego w Gdańsku do prowadzenia postępowania dotyczącego martwych fok została wyznaczona Prokuratura Rejonowa w Gdyni. Ministerstwo Środowiska pozostaje w kontakcie z funkcjonariuszami policji na wybrzeżu, prowadzącymi tę sprawę.

Trwają prace dotyczące ustanowienia planów ochrony morskich obszarów Natura 2000. Plany te w skuteczny sposób winny zabezpieczyć warunki do trwałego egzystowania fok w ich ostojach. W dniu 28 czerwca br. odbyło się kolejne spotkanie z przedstawicielami Urzędów Morskich m.in. w tej sprawie.

Ministerstwo Środowiska współpracuje z Ministerstwem Gospodarki Wodnej i Żeglugi Śródlądowej w sprawie powołania zespołu eksperckiego ds. strat powodowanych przez ssaki i ptaki chronione. Obecnie oczekujemy na sfinalizowanie kwestii formalnych przez MG MiŻŚ. Do działań zabezpieczających foki przed agresją ludzi można zaliczyć rekompensaty za szkody spowodowane przez foki w połowach, które mają być wypłacane przez Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej. Wyrażam nadzieję, że będzie to podstawowe narzędzie skutecznie łagodzące potencjalne konflikty, poprzez niwelowanie strat w rybach złowionych w sieci.

Kwestia liczebności, jak i stanu siedlisk fok jest monitorowana przez Główny Inspektorat Ochrony Środowiska w ramach oceny i badania stanu środowiska Bałtyku.

W trakcie uzgodnień międzyresortowych resort środowiska przekazuje uwagi do dokumentów sporządzanych przez Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej mające na celu ochronę bioróżnorodności Bałtyku, w tym fok. Uwagi dotyczące m.in. wykorzystania alternatywnych narzędzi połowowych, bezpiecznych dla fok, znalazły swoje odbicie m.in. w Programie Operacyjnym Rybactwo i Morze 2014-2020.

Ministerstwo Środowiska, Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska i regionalne dyrekcje ochrony środowiska zamieszczają na swoich stronach internetowych m.in. artykuły informujące o ochronie tego gatunku oraz o tym jak zachować się w przypadku spotkania foki na plaży. Na stronach tych jednostek znajdują się również informacje piętnujące ostatnie skandaliczne przypadki zabijania fok, jak i przypominające o konsekwencjach karnych. Ponadto, resort środowiska na bieżąco włącza tematykę ochrony środowiska morskiego w kampanie edukacyjne dotyczące szeroko pojętej ochrony przyrody.

Jednocześnie informuje, iż w Bałtyku występują trzy gatunki fok: foka szara, obrączkowana i pospolita – wszystkie te gatunki objęte są ochroną ścisłą. Na polskim wybrzeżu występują głównie foki szare, natomiast foki obrączkowane i pospolite pojawiają się okazjonalnie.

Wielkość populacji foki szarej podlegała zmianom. W końcu XIX wieku jej wielkość szacowano na 90–100 tys. sztuk, lata 30 XX wieku – 30 tys. sztuk, lata 70–80 XX wieku – 2,5–3,5 tys. sztuk, lata 90 XX wieku – 5,25 tys. sztuk.

Najnowsze dane publikowane przez Konwencję Helsińską (Konwencja o ochronie środowiska morskiego w Bałtyku) określają liczbę fok szarych w Bałtyku na 30 tysięcy sztuk, przy czym populacja zdaje się stabilizować na tym poziomie. Na polskim

wybrzeżu w roku 2004 zaobserwowano jedną fokę. Obecnie zarejestrowano obecność 300 sztuk, foki utworzyły swoją stałą kolonię na piaszczystej łasze w ujściu Wisły.

Proporcjonalnie do większej liczby fok zasiedlających nasze wybrzeże, rośnie liczba martwych osobników znajdujących na brzegu, w roku 2010 było to 46 sztuk, w roku 2011– 46 sztuk, w roku 2012 – 57 sztuk, w roku 2013 – 105 sztuk, w roku 2014 – do 24 czerwca – 47 sztuk.

W latach 2010, 2012, 2014 pojedyncze ciała znajdujących na wybrzeżu martwych fok nosiły na sobie ślady ingerencji człowieka.

Z poważaniem

Małgorzata Golińska
SEKRETARZ STANU

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki oraz senatora Michała Potoczego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Dziękujemy za krótką pisemną odpowiedź wiceministra Marka Chodkiewicza na moje pytanie zadane podczas 58. posiedzenia Senatu, pytanie w sprawie rewitalizacji zabytkowego dworca kolejowego w Sosnowcu-Maczkach.

Jako wiceprzewodniczący senackiej Komisji Kultury i Środków Przekazu proszę mimo wszystko o szybką pomoc w ocaleniu tego pięknego obiektu, dworca carskiej kolei łączącej kiedyś Rosję z Europą, perełkę architektury. Monumentalny neorenesansowy budynek stacji, nazywanej przez lata „Granica”, budowano w latach 1839–1848 według projektu znanego architekta Enrico Marconiego. Położony między torami ma 214 m długości. Ozdobiono go m.in. stiukami, gzymsami i pilastrami, a dachy peronów podtrzymywały kształtne żeliwne kolumny. Wokół stacji powstało osiedle dla kolejarzy, pracowników komory celnej, funkcjonariuszy straży granicznej, wojska i żandarmerii.

Ten kompleks budynków historycznych (warsztaty parowozowni, wieża ciśnienia, dawny budynek szkoły, służbowe kolejowe budynki, kościół i kaplica wraz z plebanią) stanowi cenny obiekt dziedzictwa narodowego. O tym, jak wyglądał dworzec, można się przekonać, oglądając archiwalne zdjęcia i pocztówki. Widać na nich m.in. elegancką restaurację działającą na dworcu czy znajdujące się na piętrze carskie apartamenty, w których podczas podróży mógł zatrzymywać się władca z rodziną i świtą.

Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości w 1918 r. wraz z przesunięciem granic państwowych znaczenie Maczek osłabło. Po drugiej wojnie światowej nadal kursowały tam pociągi – m.in. z Jaworzna-Szczakowej do Dąbrowy Górniczej-Ząbkowic. W 2009 r. zatrzymał się tam ostatni pociąg osobowy, jednak już wcześniej dworzec – wraz z otoczeniem – zaczął niszczyć.

Panie Ministrze, nie piszemy tych słów, aby przypominać Panu o dawnej świetności stacji kolejowej w Sosnowcu-Maczkach, która była jednym z najważniejszych węzłów kolejowych w Europie. Chodzi o pomysł uratowania obiektu, który wkrótce popadnie w całkowitą ruinę. Nie pomogło to, że został wpisany do rejestru zabytków. Aby go uratować, potrzebne są nie tylko pieniądze, dobra wola, ale także pomysł, jak go zagospodarować.

PKP zapowiadały, że zrewitalizowany dworzec Sosnowiec-Maczki zostanie przekazany do użytku na rzecz Centrum Naukowo-Dydaktycznego Transportu Kolejowego Politechniki Śląskiej. Jednostka miała tu kształcić inżynierów, specjalistów dla branży kolejowej. Studenci centrum mieli odbywać staże i praktyki w spółkach grupy PKP, a w przyszłości stać się również ich pracownikami. Podjęto w tym celu remont, który pochłonął miliony złotych. O ile nam wiadomo, politechnika wycofała się z pomysłu.

Także lokalny samorząd, pragnąc uratować od zapomnienia i zniszczenia obiekt, chciałby umieścić w nim filię technikum kolejowego. To jest pewien jego pomysł na zagospodarowanie obiektu, ale sam nie udźwignie remontu. Oczywiście należą się podziękowania dla PKP za zewnętrzne zabezpieczenie obiektu, niestety, prace przerwano.

Dworzec jest na liście Wojewody Śląskiego, liście obiektów do rewitalizacji, ale przerwanie budowy przez PKP i obecnie kompletna cisza wokół losów obiektu, źle wróży przyszłości: wiele historycznych elementów dworca, jak zadaszenia peronów z pięknymi odlewanymi filarami, zniknęło. Zapewne zniszczeniu ulegnie wkrótce wystawna carska restauracja. Po opuszczeniu dworca w Maczkach przez ekipę budowlaną obiekt będzie niszczał. Sprawa wymaga więc szybkiej interwencji. I o to prosimy Pana Ministra w celu uratowania naszego kulturowego dziedzictwa.

*Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka
Michał Potoczny*

Odpowiedź

Warszawa, 07.08.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na wspólne oświadczenie złożone przez senatorów Pana Czesława Ryszkę i Pana Michała Potocznoego podczas 62. posiedzenia Senatu w dniu 29 czerwca br., dotyczące rewitalizacji zabytkowego dworca kolejowego w Sosnowcu – Maczkach, uprzejmie informuję, że podzielam pogląd Panów Senatorów w kwestii podejmowania starań w zachowaniu obiektów zabytkowych świadczących m.in. o historii transportu kolejowego. Jednocześnie pragnę zapewnić, że Ministerstwo Infrastruktury wspiera inicjatywy społeczne i samorządowe z tym związane, jednak realizacja działań oraz ich skuteczność opiera się na obowiązujących przepisach prawa, zaangażowaniu stron i ich możliwości finansowych.

W odniesieniu do podejmowanych przez PKP SA działań związanych z obiektem dworca kolejowego Sosnowiec-Maczki, spółka wyjaśniła, że w związku z trudnościami w osiągnięciu porozumienia zarówno z Politechniką Śląską, jak i z Urzędem Miasta Sosnowca, spółka zdecydowała o podjęciu prac modernizacyjnych zabytkowego dworca, które pozostaną bez wpływu na przyszłe zagospodarowanie obiektu. W ramach tych prac zaplanowano wykonanie m.in. prac konserwatorskich, izolacji i wzmocnienia fundamentów, elewacji budynku wraz z wymianą otworów okiennych i drzwiowych, dachu, klatek schodowych, instalacji wewnętrznej, przyłączy, przejścia podziemnego i zagospodarowania terenu.

We wrześniu 2017 roku wykonawca robót budowlanych odstąpił od umowy i przerwał prace. W związku z tym tylko część z ww. prac została wykonana. Następnie PKP SA przeprowadziła inwentaryzację obiektu i uzgodniła zakres prac niezbędnych do zabezpieczenia obiektu przed degradacją. Prace zabezpieczające zostały zakończone w grudniu 2017 r., a obiekt ma zapewnioną całodobową ochronę wraz z monitoringiem. PKP SA poinformowała ponadto, że z uwagi na specyfikę usytuowania dworca w Maczkach, jednej z dzielnic regionu „Wschód” miasta Sosnowca, otoczonej lasami, z zabudową mieszkaniową i jednorodzinną oraz na fakt, że dworzec zlokalizowany jest na stacji z wyłączonym pasażerskim ruchem kolejowym, znalezienie alternatywy dla kompleksowego zagospodarowania przedmiotowego obiektu, jest bardzo trudne, co zdaniem spółki potwierdziły dotychczasowe działania mające na celu pozyskanie potencjalnego najemcy. Jednocześnie spółka zapewniła, że podejmuje wszelkie kroki w celu pozyskania nowego najemcy, co pozwoli na prowadzenie dalszych prac w zakresie rewitalizacji i zagospodarowania obiektu, obejmujących określoną przez najemcę docelową funkcjonalnością budynku.

Łączę wyrazy szacunku

Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do ministra spraw wewnętrznych
i administracji Joachima Brudzińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana w imieniu pani M.N., zam. (...), która zgłosiła się do mojego biura senatorskiego, prosząc o udzielenie pomocy prawnej.

Z przekazanych przez nią informacji wynika, iż we wniosku z dnia 26 listopada 1990 r. K.D. i J.D. zwrócili się do Urzędu Miasta w T. o potwierdzenie prawa do rekompensaty z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej. Wniosek ten został przekazany do rozpoznania wojewodzie (...). J.D. zmarł 7 kwietnia 1991 r., a K.D. – 25 sierpnia 2014 r. W miejsce wnioskodawców do postępowania wstąpili ich spadkobiercy: M.N., E.G. oraz A.D.

23 maja 2018 r. wojewoda (...) decyzją nr NW/XIII/7725/4431/04 „RZ” odmówił M.N., E.G. oraz A.D. potwierdzenia prawa z tytułu pozostawienia przez K.D. i J.D. nieruchomości położonej w miejscowości C., pow. (...), woj. (...) na Ukrainie. W uzasadnieniu decyzji wojewoda stwierdził, iż wnioskodawcy nie dołączyli dokumentów przewidzianych przez ustawodawcę, a brak spełnienia chociaż jednej z przesłanek określonych w ustawie powoduje, że rekompensata nie przysługuje.

Organ zakwestionował przede wszystkim złożone do akt sprawy oświadczenia A.Ś., K.W. oraz W.K. W przypadku oświadczeń złożonych przez A.Ś. oraz K.W. organ zarzucił, że nie zostały one złożone we właściwej, określonej ustawą formie. Oświadczenia te bowiem, zdaniem wojewody, nie zostały złożone przed notariuszem, a jedynie z podpisem notarialnie poświadczonym. Zauważyć należy, że organ w toku postępowania nie zakwestionował tych oświadczeń i, co więcej, przesłuchał w drodze pomocy prawnej wskazane osoby na okoliczność pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej.

Zaznaczyć należy, iż wnioskodawcy działali w zaufaniu do organu i urzędu notariusza, nie będąc biegli w przepisach prawa i rozróżnianiu form czynności prawnych. Dodatkowo, gdyby organ zwrócił uwagę na tę okoliczność, oświadczenia zostałyby złożone w odpowiedniej formie. Stanowisko organu jest tym bardziej niejasne, że w dalszej części uzasadnienia podaje on, że przesłuchania świadków A.Ś. i W.K. spełniają wymagania ustawowe.

Dodatkowo wojewoda wskazał, iż wątpliwości wzbudziła wiedza historyczna przywołanych świadków, gdyż A.Ś. urodziła się 7 lat po wybuchu II wojny światowej, K.W. – 3 miesiące po jej wybuchu, a W.K. miał w dniu jej wybuchu 4 lata. Zdaniem organu, nie mogli mieć oni szczegółowych informacji o własności nieruchomości. Podkreślić należy jednak, że przy dokonywaniu tej oceny organ całkowicie pominął fakt, że rodzina D. mieszkała tam od dawna, a w dniu wyjazdu z miejscowości C. wskazani świadkowie byli już albo nastolatkami, albo dorosłymi ludźmi.

Jedną z przesłanek ustawowych jest przysługiwanie prawa własności nieruchomości w chwili opuszczenia byłego terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W świetle powyższego decyzja odmowna jest nieuzasadniona, gdyż zgodnie z art. 6 ustawy zabużańskiej w przypadku braku dokumentów, o których mowa w ust. 4 pkt 1 i 2, dowodami, o których mowa w ust. 1 pkt 1, mogą być oświadczenia dwóch świadków złożone pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia, przed notariuszem, organem prowadzącym postępowanie lub w polskiej placówce konsularnej w kraju zamieszkania świadka.

Wojewoda ustalił, że ani A.Ś. ani W.K. nie są spokrewnieni z wnioskodawcami, a ponadto mieszkali w miejscowości, w której znajduje się pozostawiona nieruchomość. W związku z tym wywoły dotyczące dopuszczalności w postępowaniu dowodu w postaci zeznań świadków z podpisami notarialnie poświadczonymi są bezcelowe. Wojewoda w uzasadnieniu sam

przyznaje, iż wskazani świadkowie złożyli stosowne oświadczenia przed organem prowadzącym postępowanie, więc spełniają one wszystkie przesłanki ustawowe.

Pani M.N. podkreśla również, że organ nie wzywał jej do dostarczenia dokumentu dziedziczenia po W.D. Ustawa natomiast wskazuje, że w przypadku śmierci właściciela nieruchomości pozostawionych poza obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej do wniosku należy dołączyć postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku albo o dziale spadku lub wskazanie osoby uprawnionej do rekompensaty, co następuje przez złożenie oświadczenia z podpisem poświadczonym notarialnie lub przed organem administracji publicznej albo przez złożenie oświadczenia w polskiej placówce konsularnej. Wnioskodawcy dołączyli w toku postępowania stosowne dokumenty, a wojewoda nie wzywał ich do przedłożenia innych w tym zakresie. Treść art. 6 wyraźnie normuje, iż w sytuacjach, w których brak jest wskazanych w ustawie dokumentów, dowód mogą stanowić oświadczenia dwóch świadków. Zatem skoro sam ustawodawca przewidział taką możliwość, to organ nie powinien rozstrzygać na niekorzyść wnioskodawców wobec braku stosownych dokumentów, tym bardziej że ich nie zażądał.

Niezasadne było również odstąpienie od przesłuchania w charakterze strony M.N. oraz E.G. i A.D., gdyż w toku tego przesłuchania wnioskodawcy mogli wyjaśnić ewentualne wątpliwości organu. Pani M.N. wbrew twierdzeniom wojewody stawiała się na każde wezwanie organu.

Na osobie ubiegającej się o potwierdzenie prawa do rekompensaty spoczywa główny ciężar wykazania okoliczności, od których uzależniona została realizacja prawa do rekompensaty. Nie oznacza to jednak, że organ administracji został całkowicie zwolniony z obowiązku wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej (art. 7 k.p.a.). Organ prowadzący postępowanie w pierwszej kolejności powinien dokonać weryfikacji środków dowodowych przedstawionych przez wnioskodawców, zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 80 k.p.a.), ale może też z własnej inicjatywy poszukiwać i przeprowadzać inne dodatkowe dowody poza dołączonymi do wniosku, jeżeli miałyby to przyczynić się do usunięcia wątpliwości w sprawie. Ponadto w ustawie wyszczególnione zostały środki dowodowe potrzebne do wykazania określonych okoliczności faktycznych mających znaczenie dla realizacji prawa do rekompensaty.

Od wskazanej decyzji pani M.N. wniosła odwołanie do Pana Ministra, które wraz z aktami postępowania wojewoda przesłał do Pana Ministra w dniu 12 czerwca 2018 r. Jednak jako osoba nieposiadająca wykształcenia prawniczego nie zawsze rozumie ona treść przepisów i ich zastosowanie. Dlatego zwróciła się do mnie z prośbą o pomoc, aby Pan Minister dokonał w drodze kontroli odwoławczej dokładnej analizy sprawy, tym bardziej że, jak podaje, w analogicznych sprawach jej kuzynostwu zostało przyznane prawo do rekompensaty. Pani M.N. w każdej chwili może złożyć dodatkowe wyjaśnienia czy stawić się na przesłuchanie.

Mając to na uwadze, wobec niezrozumiałego tak pod względem faktycznym, jak i prawnym rozstrzygnięcia wojewody (...), proszę Pana Ministra o pochylenie się nad sprawą pani M.N. i szczegółowe zbadanie toku postępowania oraz dokonanych naruszeń zarówno w zakresie prawa materialnego, jak i przepisów postępowania w okolicznościach faktycznych i prawnych niniejszej sprawy, oraz o prawidłową ocenę całokształtu materiału dowodowego prowadzącą do uznania, że istniały przesłanki do zastosowania tego przepisu, i o potwierdzenie M.N., E.G. oraz A.D. prawa do rekompensaty.

Z wyrazami szacunku
Czesław Ryszka

Odpowiedź

Warszawa, 18 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Senatora RP Pana Czesława Ryszki w sprawie prawa do rekompensaty z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami RP, złożone podczas 62. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 czerwca 2018 roku, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W dniu 23 maja 2018 roku Wojewoda (...) wydał decyzję odmowną w sprawie potwierdzenia prawa do rekompensaty z tytułu pozostawienia nieruchomości położonej poza obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej w miejscowości C., powiat (...), województwo (...), uzasadniając ją niezłożeniem przez Strony dokumentów, które potwierdzałyby prawo własności wobec wymienionej nieruchomości.

Pismem z dnia 4 czerwca 2018 roku wniesiono odwołanie od ww. decyzji, w uzasadnieniu którego Strona zarzuciła organowi I instancji błąd w ustaleniach faktycznych poprzez niewłaściwe rozpoznanie materiału dowodowego.

Wojewoda (...) pismem z dnia 12 czerwca 2018 roku przesłał do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji ww. odwołanie Strony wraz z aktami sprawy, po stwierdzeniu braku podstaw do zastosowania przepisu art. 132 *Kodeksu postępowania administracyjnego*¹.

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji decyzją z dnia 26 czerwca 2018 roku uwzględnił odwołanie Strony i uchylił powyższą decyzję Wojewody (...), przekazując sprawę do ponownego rozpoznania organowi I instancji. W treści ww. rozstrzygnięcia organ odwoławczy odniósł się do zgromadzonych dowodów, w szczególności oświadczeń świadków, ponadto zobowiązał Wojewodę (...) do przeprowadzenia kwerendy archiwalnej, a następnie do ponownej oceny całości zebranego materiału dowodowego i wydania nowej decyzji w sprawie.

Z wyrazami szacunku

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Paweł Szefenaker
Sekretarz Stanu

¹ Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2017, z późn. zm.).

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Od przeszło 2 lat obserwujemy niepokojące zjawisko, jakim jest przygotowywanie do przeniesienia siedziby Izby Administracji Skarbowej (IAS) w województwie lubuskim z Zielonej Góry do Gorzowa Wielkopolskiego. Wielokrotnie krytyczne uwagi względem tego pomysłu wyrażaliśmy nie tylko ja osobiście, lecz także inni parlamentarzyści Ziemi Lubuskiej, samorządowcy, pracownicy IAS, ale przede wszystkim mieszkańcy.

Decyzja o przeniesieniu siedziby IAS z Zielonej Góry do Gorzowa Wielkopolskiego w dalszym ciągu budzi wiele kontrowersji. Efektem takich działań będzie zwolnienie blisko 250 wysoko wykwalifikowanych osób, posiadających bogate doświadczenie oraz niezbędne do rzetelnej służby w administracji skarbowej umiejętności. Pracownicy administracji obecnie zatrudnieni w zielonogórskiej siedzibie IAS byli wielokrotnie nagradzani przez Ministerstwo Finansów za swoją działalność, co potwierdza ich kwalifikacje do sprawowania obecnie pełnionych funkcji. Przeniesienie siedziby Izby Administracji Skarbowej do Gorzowa Wielkopolskiego wpłynie niekorzystnie nie tylko na zainteresowane osoby, lecz także członków ich rodzin. Będzie to miało również niekorzystny wpływ na sytuację społeczno-ekonomiczną Zielonej Góry, ponieważ jednorazowo pracę straci blisko ćwierć tysiąca osób, co w znacznym stopniu przyczyni się do wzrostu poziomu bezrobocia w mieście oraz wpłynie na marginalizowanie Zielonej Góry.

Poziom doświadczenia i wykwalifikowania obecnych pracowników IAS w Zielonej Górze jest również argumentem uzasadnionym ekonomicznie, ponieważ przeniesienie siedziby Izby Administracji Skarbowej do Gorzowa Wielkopolskiego będzie skutkowało koniecznością przystosowania nowej kadry administracyjnej. Nowo zatrudnione osoby będą wymagały kosztownego przeszkolenia do pracy w jednostce skarbowej. Kolejnym niepotrzebnym wydatkiem związanym z planowanym przeniesieniem IAS na północ województwa lubuskiego jest również konieczność przystosowania infrastruktury, zarówno drogowej, jak i budowlanej.

Szanowny Panie Premierze, w nawiązaniu do toczącej się od przeszło 2 lat dyskusji na temat przeniesienia siedziby IAS z Zielonej Góry do Gorzowa Wielkopolskiego, wzięwszy pod uwagę również stanowiska władz samorządowych oraz opinie pracowników i mieszkańców, a także odnosząc się do treści zawartych w niniejszym oświadczeniu, proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Jakie są motywy mające doprowadzić do zmiany lokalizacji siedziby Izby Administracji Skarbowej w województwie lubuskim?

2. Czy w sprawie przeniesienia siedziby IAS były prowadzone konsultacje z pracownikami administracji skarbowej na terenie województwa lubuskiego? Jeśli tak, to proszę o opublikowanie raportu z tych konsultacji.

3. Czy Kancelaria Prezesa Rady Ministrów dysponuje analizami pokazującymi, jakie skutki niesie za sobą przeniesienie siedziby IAS z Zielonej Góry do Gorzowa Wielkopolskiego? Jeżeli tak, to proszę o ich upublicznienie.

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

**Odpowiedź
MINISTRA FINANSÓW**

Warszawa, 26 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Senatora Pana Waldemara Sługockiego podczas 62. posiedzenia Senatu w dniu 29 czerwca 2018 r., skierowane do Prezesa Rady Ministrów, w sprawie przeniesienia siedziby Izby Administracji Skarbowej w Zielonej Górze do Gorzowa Wielkopolskiego, które następnie przekazane zostało do Ministra Finansów celem zajęcia stanowiska i udzielenia odpowiedzi, uprzejmie przedkładam Panu Marszałkowi stanowisko w zakresie poruszonej w tym oświadczeniu sprawy.

Na mocy przepisów ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej oraz ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, z dniem 1 marca 2017 r. rozpoczęła funkcjonowanie Krajowa Administracja Skarbowa, która stanowi wyspecjalizowaną administrację rządową, wykonującą zadania z zakresu realizacji i dochodów z tytułu podatków, należności celnych, opłat oraz niepodatkowych należności budżetowych, ochrony interesów Skarbu Państwa oraz ochrony obszaru celnego Unii Europejskiej. Krajowa Administracja Skarbowa zapewnia również obsługę i wsparcie podatnika oraz płatnika w prawidłowym wykonywaniu obowiązków podatkowych i celnych. Siedziby oraz terytorialny zasięg działania organów Krajowej Administracji Skarbowej, określa rozporządzenie Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 24 lutego 2017 r. w sprawie terytorialnego zasięgu działania oraz siedzib dyrektorów izb administracji skarbowej, naczelników urzędów skarbowych i naczelników urzędów celno-skarbowych oraz siedziby dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, które weszło w życie z dniem 1 marca 2017 r. W przypadku województwa lubuskiego siedzibą Izby Administracji Skarbowej jest miasto Zielona Góra.

Odpowiadając na stawiane w oświadczeniu pytania, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż obecnie nie są prowadzone prace nad nowelizacją ww. rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów w sprawie terytorialnego zasięgu działania oraz siedzib dyrektorów izb administracji skarbowej, naczelników urzędów skarbowych i naczelników urzędów celno-skarbowych oraz siedziby dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia i informacje wyrażam nadzieję, że zostaną one przyjęte przez Pana Marszałka i Pana Senatora za wyczerpujące.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Sekretarz Stanu
Marian Banaś

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do minister finansów Teresy Czerwińskiej

Od przeszło 2 lat obserwujemy niepokojące zjawisko, jakim jest przygotowywanie do przeniesienia siedziby Izby Administracji Skarbowej (IAS) w województwie lubuskim z Zielonej Góry do Gorzowa Wielkopolskiego. Wielokrotnie krytyczne uwagi względem tego pomysłu wyrażaliśmy nie tylko ja osobiście, lecz także inni parlamentarzyści Ziemi Lubuskiej, samorządowcy, pracownicy IAS, ale przede wszystkim mieszkańcy.

Decyzja o przeniesieniu siedziby IAS z Zielonej Góry do Gorzowa Wielkopolskiego w dalszym ciągu budzi wiele kontrowersji. Efektem takich działań będzie zwolnienie blisko 250 wysoko wykwalifikowanych osób, posiadających bogate doświadczenie oraz niezbędne do rzetelnej służby w administracji skarbowej umiejętności. Pracownicy administracji obecnie zatrudnieni w zielonogórskiej siedzibie IAS byli wielokrotnie nagradzani przez Ministerstwo Finansów za swoją działalność, co potwierdza ich kwalifikacje do sprawowania obecnie pełnionych funkcji. Przeniesienie siedziby Izby Administracji Skarbowej do Gorzowa Wielkopolskiego wpłynie niekorzystnie nie tylko na zainteresowane osoby, lecz także członków ich rodzin. Będzie miało również niekorzystny wpływ na sytuację społeczno-ekonomiczną Zielonej Góry, ponieważ jednorazowo pracę straci blisko ćwierć tysiąca osób, co w znacznym stopniu przyczyni się do wzrostu poziomu bezrobocia w mieście oraz wpłynie na marginalizowanie Zielonej Góry.

Poziom doświadczenia i wykwalifikowania obecnych pracowników IAS w Zielonej Górze jest również argumentem uzasadnionym ekonomicznie, ponieważ przeniesienie siedziby Izby Administracji Skarbowej do Gorzowa Wielkopolskiego będzie skutkowało koniecznością przystosowania nowej kadry administracyjnej. Nowo zatrudnione osoby będą wymagały kosztownego przeszkolenia do pracy w jednostce skarbowej. Kolejnym niepotrzebnym wydatkiem związanym z planowanym przeniesieniem IAS na północ województwa lubuskiego jest również konieczność przystosowania infrastruktury, zarówno drogowej, jak i budowlanej.

Szanowna Pani Minister, w nawiązaniu do toczącej się od przeszło 2 lat dyskusji na temat przeniesienia siedziby IAS z Zielonej Góry do Gorzowa Wielkopolskiego, wzięwszy pod uwagę również stanowiska władz samorządowych oraz opinie pracowników i mieszkańców, a także odnosząc się do treści zawartych w niniejszym oświadczeniu, proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Jakimi motywami kieruje się Ministerstwo Finansów, chcąc doprowadzić do zmiany lokalizacji siedziby Izby Administracji Skarbowej w województwie lubuskim?

2. Czy kierowany przez Panią Minister resort prowadził konsultacje z pracownikami administracji skarbowej na terenie województwa lubuskiego? Jeśli tak, to proszę o opublikowanie raportu z tych konsultacji.

3. Czy Ministerstwo Finansów dysponuje analizami pokazującymi, jakie skutki niesie za sobą przeniesienie siedziby IAS z Zielonej Góry do Gorzowa Wielkopolskiego? Jeżeli tak, to proszę o ich upublicznienie.

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

**Odpowiedź
MINISTRA FINANSÓW**

Warszawa, 26 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Senatora Pana Waldemara Sługockiego podczas 62 posiedzenia Senatu w dniu 29 czerwca 2018 r., skierowane do Ministra Finansów, w sprawie przeniesienia siedziby Izby Administracji Skarbowej w Zielonej Górze do Gorzowa Wielkopolskiego, uprzejmie przedkładał Panu Marszałkowi stanowisko w zakresie poruszanej w tym oświadczeniu sprawy.

Na mocy przepisów ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej oraz ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, z dniem 1 marca 2017 r. rozpoczęła funkcjonowanie Krajowa Administracja Skarbowa, która stanowi wyspecjalizowaną administrację rządową, wykonującą zadania z zakresu realizacji dochodów z tytułu podatków, należności celnych, opłat oraz niepodatkowych należności budżetowych, ochrony interesów Skarbu Państwa oraz ochrony obszaru celnego Unii Europejskiej. Krajowa Administracja Skarbowa zapewnia również obsługę i wsparcie podatnika oraz płatnika w prawidłowym wykonywaniu obowiązków podatkowych i celnych. Siedziby oraz terytorialny zasięg działania organów Krajowej Administracji Skarbowej, określa rozporządzenie Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 24 lutego 2017 r. w sprawie terytorialnego zasięgu działania oraz siedzib dyrektorów izb administracji skarbowej, naczelników urzędów skarbowych i naczelników urzędów celno-skarbowych oraz siedziby dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, które weszło w życie z dniem 1 marca 2017 r. W przypadku województwa lubuskiego siedzibą Izby Administracji Skarbowej jest miasto Zielona Góra.

Odpowiadając na stawiane w oświadczeniu pytania, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż obecnie nie są prowadzone prace nad nowelizacją ww. rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów w sprawie terytorialnego zasięgu działania oraz siedzib dyrektorów izb administracji skarbowej, naczelników urzędów skarbowych i naczelników urzędów celno-skarbowych oraz siedziby dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia i informacje wyrażam nadzieję, że zostaną one przyjęte przez Pana Marszałka i Pana Senatora za wyczerpujące.

Z poważaniem

Z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Sekretarz Stanu
Marian Banaś

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do minister rodziny, pracy
i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Szanowna Pani Minister!

Rozporządzenie ministra pracy i polityki socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie sposobu usprawiedliwiania nieobecności w pracy oraz udzielania pracownikom zwolnień z pracy (DzU z 1996 r. nr 60 poz. 281) mówi, iż pracodawca jest zobowiązany zwolnić od pracy pracownika będącego członkiem ochotniczej straży pożarnej (OSP). Takie prawo przysługuje dziś członkowi OSP na czas niezbędny do uczestniczenia w akcjach ratowniczo-gaśniczych.

Sytuacja strażaków ochotników od momentu wprowadzenia przedmiotowego rozporządzenia znacznie się zmieniła. Dziś na barkach tej niezwykle ważnej grupy społecznej spoczywa nie tylko ratowanie zdrowia i życia ludzkiego podczas nagłej akcji, coraz więcej zgłoszeń dotyczy także akcji poszukiwawczych. Obecne przepisy mówią o czasie, w którym strażak uczestniczy w szkoleniach pożarniczych. Trzeba jednak pamiętać, że ustawodawca na takie okoliczności przewidział tylko 6 dni w roku, co stanowi tylko niewielki procent w skali potrzeb.

Szanowna Pani Minister, wpisanie dziś zadania poszukiwawczego, po którym strażakom ochotnikom przysługiwałby dzień wolny od pracy na takich samych zasadach jak w przypadku akcji ratowniczo-gaśniczych, w przedmiotowe rozporządzenie stanowi priorytet nie tylko z punktu widzenia nowelizacji ustawy, która niewątpliwie powinna zostać poddana ocenie, lecz także jest gwarancją bezpieczeństwa przede wszystkim dla strażaków, ale też dla osób, które będą potrzebowały ich pomocy. Bardzo często obecne akcje poszukiwawcze trwają od kilkunastu godzin do kilku dni, co znacznie osłabia kondycję fizyczną i psychiczną zespołu ratowniczego danej jednostki OSP, a przecież często zdarza się tak, że ci sami strażacy na drugi dzień muszą uczestniczyć w niebezpiecznych akcjach gaśniczych.

Dlatego też zwracam się do Pani Minister z prośbą o ustosunkowanie się do tematu oświadczenia oraz o odpowiedź na następujące pytania.

1. Czy Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej planuje nowelizację rozporządzenia ministra pracy i polityki socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie sposobu usprawiedliwiania nieobecności w pracy oraz udzielania pracownikom zwolnień z pracy (DzU z 1996 r. nr 60 poz. 281)? Jeśli tak, to czy brane są pod uwagę poprawki, które zaprezentowałem w niniejszym oświadczeniu?

2. Czy kierowany przez Panią Minister resort posiada zestawienie przedstawiające liczbę akcji poszukiwawczych, w których brały udział jednostki ochotniczej straży pożarnej, w ciągu ostatnich 5 lat oraz informację, jak długo trwały wspomniane akcje? Jeśli tak, to proszę o ich opublikowanie.

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

**Stanowisko
MINISTRA RODZINY, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 23 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w związku z oświadczeniem złożonym przez Pana Senatora Waldemara Sługockiego podczas 62. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 czerwca 2018 r., które przekazane zostało pismem znak: BPS/043-62-1797/18, uprzejmie informuję, że ustosunkowanie się do problematyki przedstawionej w niniejszym oświadczeniu wymaga uzyskania stosownych informacji od Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Wobec powyższego odpowiedź udzielona zostanie niezwłocznie po otrzymaniu niezbędnego stanowiska.

Z poważaniem

MINISTER
Elżbieta Rafalska

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE RODZINY, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 6 września 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Waldemara Sługockiego w sprawie nowelizacji rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie sposobu usprawiedliwiania nieobecności w pracy oraz udzielania pracownikom zwolnień od pracy (Dz.U. z 2014, poz. 1632), przesłaną przy piśmie z dnia 3 lipca 2018 r., znak: BPS/043-62-1797/18, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Na podstawie §11 rozporządzenia w sprawie sposobu usprawiedliwiania nieobecności w pracy oraz udzielania pracownikom zwolnień od pracy pracodawca jest obowiązany zwolnić od pracy pracownika będącego członkiem ochotniczej straży pożarnej – na czas niezbędny do uczestniczenia w działaniach ratowniczych i do wypoczynku koniecznego po ich zakończeniu.

Definicję działań ratowniczych zawiera ustawa z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz.U. z 2018 r. poz. 620). W świetle art. 2 ust. 2 tej ustawy pod

pojęciem „działania ratownicze”, rozumie się każdą czynność podjętą w celu ochrony życia, zdrowia, mienia lub środowiska, a także likwidację przyczyn powstania pożaru, wystąpienia klęski żywiołowej lub innego miejscowego zagrożenia.

Zgodnie ze stanowiskiem przedstawionym przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji definicja pojęcia „działania ratownicze” zawarta w art. 2 ust. 2 ustawy o ochronie przeciwpożarowej obejmuje również prowadzenie akcji poszukiwawczych, ponieważ ich nadrzędnym celem jest ochrona życia lub zdrowia ludzkiego.

Ponadto stosownie do art. 15 ustawy o ochronie przeciwpożarowej, ochotnicze straże pożarne (OSP) są jednostkami ochrony przeciwpożarowej. Członkowie OSP spełniający warunki określone powyższą ustawą mogą brać bezpośredni udział w działaniach ratowniczych, czyli także w akcjach poszukiwawczych.

Uwzględniając powyższe wyjaśnienia pragnę wskazać, że uprawnienia strażaków ochotniczych straży pożarnych przewidziane w rozporządzeniu w sprawie sposobu usprawiedliwiania nieobecności w pracy oraz udzielania pracownikom zwolnień z pracy związane z ich uczestnictwem w prowadzeniu akcji poszukiwawczych, są takie same jak w przypadku prowadzenia akcji ratowniczo-gaśniczych.

Z tego też względu nie znajduje uzasadnienia nowelizacja powołanego rozporządzenia polegająca na wskazaniu, że zwolnienie od pracy przysługuje również pracownikom będącym członkami ochotniczej straży pożarnej w przypadku, gdy prowadzą oni akcje poszukiwawcze (zadania poszukiwawcze).

Jednocześnie informuję, że Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki nie posiada zestawienia (informacji) dotyczących akcji poszukiwawczych, w których brały udział jednostki ochotniczej straży pożarnej.

Mam nadzieję, że przedstawione powyżej informacje i wyjaśnienia uzna Pan Marszałek za satysfakcjonujące i wyczerpujące.

Z poważaniem

Stanisław Szwed

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do ministra sprawiedliwości,
prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Od początku 2012 r. funkcjonuje celowy Fundusz Pomocy Osobom Pokrzywdzonym Przepięstwem i Pomocy Postpenitencjarnej (FPOPPiPP), zwany równieŹ Funduszem Sprawiedliwosci, którego dysponentem jest minister sprawiedliwosci. Jego glównym zadaniem bylo dotychczas przekazywanie zasadzonych funduszy na pomoc osobom poszkodowanym oraz swiadkom zdarzen, a takze na pomoc postpenitencjarną dla osob osadzonych.

Finansowanie zadani, dla ktorých utworzony zostal fundusz, odbywa sie przy pomocy roznych zrodel. Dysproporcja pomiedzy nakladami na pomoc poszkodowanym, ich rodzinom oraz swiadkom zdarzen a nakladami na pomoc postpenitencjarną jest ogromna. Wynika to z faktu, ze na pierwszą grupę celów przeznaczane sa przede wszystkim srodki z nawiazek i swiadczen pieniężnych, a pomoc postpenitencjarna jest finansowana w zdecydowanej wieceksosci z przychodów pochodzących z pensji osob osadzonych decydujących sie na prace. W takiej sytuacji 10% wynagrodzenia kazdego osadzonego trafia na konto Funduszu Sprawiedliwosci.

Istnieja rowniez dysproporcje w finansowaniu poszczegolnych organizacji zajmujących sie problematyką dotyczącą obu częsci FPOPPiPP. Podmioty otrzymujące wsparcie finansowe z tego funduszu wybierane sa na podstawie otwartych konkursow. Przepisy prawne regulują warunki, jakie nalezy spelnic, aby starac sie o pomoc finansową z puli przeznaczonej na pomoc osobom poszkodowanym. W przypadku spelnienia wszystkich kryteriow i zgloszenia sie po wspomnianą pomoc przez wiele ośrodkow zajmujących sie przedmiotowymi działaniami, moze dojsc do sytuacji, w której zainteresowane jednostki nie otrzymają dofinansowania lub bedzie ono bardzo ograniczone. Spowoduje to obnizenie aktywnosci danych podmiotow i brak mozliwosci wypełniania zadani, do ktorých zostaly one powołane.

Inaczej wyglada sytuacja podmiotow odpowiedzialnych za pomoc postpenitencjarną, poniewaz w wieceksosci sa to jednostki państwowe, dla ktorých dofinansowanie z Funduszu Sprawiedliwosci jest tylko dodatkiem.

Szanowny Panie Ministrze, w nawiazaniu do powyższego oświadczenia proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Ile wynoszą wpływy do Funduszu Pomocy Osobom Pokrzywdzonym Przepięstwem i Pomocy Postpenitencjarnej? W odpowiedzi proszę ujac skale kwartalną, półroczną oraz roczną z uwzględnieniem wszystkich lat, w jakich fundusz sprawiedliwosci funkcjonował.

2. Jakie działania sa podejmowane przez organizacje otrzymujące wsparcie finansowe z Funduszu Sprawiedliwosci? Proszę, o ile to mozliwe, o przygotowanie zestawienia i upublicznienie go.

3. Czy Ministerstwo Sprawiedliwosci posiada pełną dokumentację funkcjonowania Funduszu Pomocy Osobom Pokrzywdzonym Przepięstwem i Pomocy Postpenitencjarnej? Jesli tak, to proszę o jej udostępnienie.

4. Czy kierowany przez Pana Ministra resort dysponuje danymi mówiącymi o tym, jaki procent zasadzonych kar wpływa na konto Funduszu Sprawiedliwosci?

Z powazaniem
Waldemar Sługocki

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 28 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

uprzejmie przedstawiam Panu Marszałkowi odpowiedź na oświadczenie Pana Senatora Waldemara Sługockiego złożone podczas 62. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 czerwca 2018 r., które wpłynęło do Ministerstwa Sprawiedliwości w dniu 6 lipca 2018 r. w sprawie działalności Funduszu Sprawiedliwości.

W odpowiedzi na pytania dotyczące powyższego zagadnienia proszę o przyjęcie poniższych informacji.

W zakresie dotyczącym wysokości wpływu środków pieniężnych na rachunek Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej Funduszu Sprawiedliwości uprzejmie przedstawiam wysokość wpływu środków pieniężnych na konto ww. Funduszu w latach 2012-2017:

- rok 2012 kwota 27.250.674,03 zł
- rok 2013 kwota 35.464.310,70 zł
- rok 2014 kwota 35.463.268,87 zł
- rok 2015 kwota 41.087.660,22 zł
- rok 2016 kwota 138.843.179,24 zł
- rok 2017 kwota 212.371.014,53 zł

Wysokość wpływu środków pieniężnych na konto Funduszu w ujęciu półrocznym w okresie od 30.06.2016 r. do 31.12.2017 r.:

- 30.06.2016 r. – 31.12.2016 r. kwota 86.300.253,05 zł
- 01.01.2017 r. – 30.06.2017 r. kwota 95.161.609,97 zł
- 01.07.2017 r. – 31.12.2017 r. kwota 117.209.404,56 zł

Wysokość wpływu środków pieniężnych na konto Funduszu w ujęciu kwartalnym w okresie od 30.06.2016 r. do 31.12.2017 r.:

- 30.06.2016 r. – 30.09.2016 r. kwota 37.915.907,12 zł
- 01.10.2016 r. – 31.12.2016 r. kwota 48.384.345,93 zł
- 01.01.2017 r. – 31.03.2017 r. kwota 44.761.781,13 zł
- 01.04.2017 r. – 30.06.2017 r. kwota 50.399.828,84 zł
- 01.07.2017 r. – 30.09.2017 r. kwota 53.103.504,44 zł
- 01.10.2017 r. – 31.12.2017 r. kwota 64.105.900,12 zł

Uprzejmie informuję, iż organizacje otrzymujące wsparcie finansowe z Funduszu Sprawiedliwości podejmują działania w ramach ogłoszonych przez Ministra Sprawiedliwości w dniu 29 września 2017 r. dwóch Programów na realizację zadań finansowych ze środków Funduszu Sprawiedliwości.

Program I obejmuje zadania z Wiązane z realizacją Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2012 r. nr 2012/29/UE ustanawiającej normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz obejmuje trzy priorytety:

I. Udzielanie pomocy osobom pokrzywdzonym przestępstwem oraz osobom im najbliższym,

II. Udzielanie pomocy świadkom i osobom im najbliższym,

III. Wsparcie i rozwój systemu instytucjonalnego pomocy osobom pokrzywdzonym przestępstwem i świadkom oraz realizacja przez jednostki sektora finansów publicznych zadań ustawowych związanych z ochroną interesów osób pokrzywdzonych przestępstwem i świadków oraz likwidacją skutków pokrzywdzenia przestępstwem.

Priorytet I obejmuje projekty na rzecz wsparcia osób pokrzywdzonych przestępstwem, obejmujące m.in. następujące zadania:

- 1) organizowanie i finansowanie pomocy prawnej, w tym alternatywnych metod rozwiązywania konfliktów;
- 2) organizowanie i finansowanie pomocy tłumacza w celu udzielenia pomocy prawnej osobie uprawnionej, jeżeli nie włada w wystarczającym stopniu językiem polskim, do czasu wszczęcia postępowania przygotowawczego;
- 3) organizowanie i finansowanie pomocy tłumacza języka migowego lub tłumacza-przewodnika w celu udzielenia pomocy prawnej;
- 4) pokrywanie kosztów związanych z psychoterapią, pomocą psychiatryczną lub psychologiczną;
- 5) organizowanie i finansowanie pomocy udzielanej przez osobę pierwszego kontaktu;
- 6) pokrywanie kosztów świadczeń zdrowotnych, lekarstw w zakresie, w którym lek nie podlegałby refundacji lub w części, w której nie jest refundowany, wyrobów medycznych, w tym materiałów opatrunkowych, przedmiotów ortopedycznych oraz środków pomocniczych, w zakresie niezbędnym w procesie leczniczym doznanego uszczerbku na zdrowiu wynikającego z przestępstwa lub jego następstw;
- 7) pokrywanie kosztów związanych z kształceniem w szkołach i przedszkolach publicznych, w tym w ramach indywidualnego nauczania, a także w przypadku realizacji obowiązku przedszkolnego, szkolnego lub obowiązku nauki poza szkołą na podstawie art. 16 ust. 8 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2016 r. poz. 1943, z późn. zm.), odpowiednio do wieku i potrzeb edukacyjnych osób uprawnionych;
- 8) pokrywanie kosztów związanych z opieką nad dziećmi w żłobkach i klubach dziecięcych prowadzonych przez gminy w oparciu o przepisy ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. z 2016 r. poz. 157 oraz z 2017 r. poz. 60 i 1428);
- 9) organizowanie i finansowanie szkoleń i kursów podnoszących kwalifikacje zawodowe oraz pokrywanie kosztów egzaminów potwierdzających kwalifikacje zawodowe;
- 10) pokrywanie kosztów czasowego zakwaterowania lub udzielania schronienia;
- 11) finansowanie okresowych dopłat do bieżących zobowiązań czynszowych i opłat za energię cieplną, energię elektryczną, gaz, wodę, opał, odbiór nieczystości stałych i płynnych za lokal mieszkalny lub dom jednorodzinny, do którego osoba uprawniona posiada tytuł prawny, proporcjonalnie do liczby osób stale zamieszkujących w tym lokalu lub domu;
- 12) usługę dostosowania lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego do potrzeb osoby pokrzywdzonej przestępstwem w przypadku, gdy utrata sprawności fizycznej nastąpiła w wyniku przestępstwa;
- 13) finansowanie przejazdów środkami komunikacji publicznej lub pokrywanie kosztów transportu związanych z uzyskiwaniem świadczeń i regulowaniem spraw określonych w pkt 1-10;
- 14) pokrywanie kosztów żywności lub bonów żywnościowych;
- 15) pokrywanie kosztów zakupu odzieży, bielizny, obuwia, środków czystości higieny osobistej;
- 16) finansowanie kosztów zorganizowanego wyjazdu uprawnionego małoletniego;
- 17) finansowanie kosztów wyjazdu:
  - a. osoby uprawnionej wraz z małoletnim, nad którym sprawuje pieczę,
  - b. uprawnionego małoletniego wraz z osobą, pod której pieczęą pozostaje, podczas którego udzielana będzie pomoc, o której mowa w pkt 4;
- 18) finansowanie robót budowlanych, o których mowa w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2017 r. poz. 1332 i 1529), w tym również przygotowania do realizacji robót budowlanych, w szczególności kosztów opracowania dokumentacji projektowej, przygotowania gruntu pod budowę, ekspertyz, świadectw, operatów, prac geologicznych, niezbędnych do realizacji celów wynikających z ustawy;
- 19) zakup urządzeń i wyposażenia;
- 20) zakup wartości niematerialnych i prawnych.

W zakresie udzielania pomocy osobom pokrzywdzonym przestępstwem oraz osobom im najbliższym oraz pomocy postpenitencjarnej z Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej dotacje otrzymały:

- w roku 2012 – 31 podmiotów w zakresie pomocy pokrzywdzonym,
- w roku 2013 – 34 podmioty w zakresie pomocy pokrzywdzonym,
- w roku 2014 – 31 podmiotów w zakresie pomocy pokrzywdzonym,
- w roku 2015 – 26 podmiotów w zakresie pomocy pokrzywdzonym,
- w roku 2016 – 26 podmiotów w zakresie pomocy pokrzywdzonym,
- w roku 2017 – 31 podmiotów w zakresie pomocy pokrzywdzonym.

Program II obejmuje zadania związane z przeciwdziałaniem przyczynom przestępczości.

W ramach Programu II, Priorytetu I przewidziano projekty mające na celu przeciwdziałanie przyczynom przestępczości, polegające na:

- 1) organizowaniu oraz przeprowadzaniu akcji i przedsięwzięć informacyjnych;
- 2) organizowaniu i zlecaniu badań naukowych i prac rozwojowych dotyczących:
  - a. sytuacji oraz potrzeb osób pokrzywdzonych przestępstwem i świadków,
  - b. przyczyn i uwarunkowań przestępczości oraz jej zapobieganiu;
- 3) finansowaniu przygotowania, druku oraz kolportażu publikacji i wydawnictw związanych z prawami osób pokrzywdzonych przestępstwem oraz zapobieganiu przestępczości;
- 4) tworzeniu, wzmacnianiu i rozbudowie sieci pomocy ofiarom przestępstw oraz zapobieganiu przestępczości;
- 5) organizowaniu lub zlecaniu organizacji konferencji, seminariów;
- 6) zlecaniu organizacji szkoleń w zakresie praw, sytuacji oraz potrzeb osób pokrzywdzonych przestępstwem i zapobieganiu przestępczości;
- 7) finansowanie robót budowlanych, o których mowa w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2017 r. poz. 1332 i 1529), w tym również przygotowania do realizacji robót budowlanych, w szczególności kosztów opracowania dokumentacji projektowej, przygotowania gruntu pod budowę, ekspertyz, świadectw, operatów, prac geologicznych, niezbędnych do realizacji i celów wynikających z ustawy;
- 8) zakupie urządzeń i wyposażenia;
- 9) zakupie wartości niematerialnych i prawnych.

Powyższe przedsięwzięcia są odzwierciedleniem zadań wskazanych art. 43 §8 k.k.w. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej – Funduszu Sprawiedliwości.

Powyższe programy zostały skierowane zarówno do jednostek niezaliczanych do sektora finansów publicznych i niedziałających w celu osiągnięcia zysku, w tym stowarzyszeń, fundacji, organizacji i instytucji oraz jednostek sektora finansów publicznych.

Odnosząc się do udostępnienia dokumentacji dotyczącej funkcjonowania Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej – Funduszu Sprawiedliwości uprzejmie informuję, iż zasady i tryb udostępniania ww. informacji określa ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2017 r. poz. 933). Należy wskazać, iż działalność Funduszu Sprawiedliwości jest ściśle związana z procedurą przeprowadzanych konkursów ofert na powierzenie realizacji zadań ze środków Funduszu, w ramach których dostarczana jest przez uczestniczące podmioty dokumentacja prywatna. Wnioski o dofinansowanie są dokumentami prywatnymi, które nie podlegają udostępnieniu na podstawie ustawy o dostępie do informacji publicznej. Podkreślić należy, że okoliczność, że taki wniosek o dofinansowanie projektu jest następnie załącznikiem do podpisanej umowy nie oznacza, że wniosek ten nabiera przez to cech dokumentu urzędowego. Podobnie karty ocen formalnych i merytorycznych wniosków sporządzonych w ramach konkursów, pomimo że są dokumentami sporządzonymi przez organ władzy publicznej, ich treść nie stanowi informacji publicznej, gdyż odnosi się do oceny treści indywidualnych wniosków, a nie spraw publicznych w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Stwierdzić należy, że są to dokumenty prywatne stanowiące część wniosku

o dofinansowanie. Także samych arkuszy ocen, dotyczących złożonych wniosków (bez integralnej części jakimi są te wnioski) również nie można zakwalifikować jako informacji publicznej, w rozumieniu omawianej ustawy. Harmonogramy rzeczowo-finansowe, harmonogramy realizacji projektów, karty ocen formalnych i merytorycznych i inne protokoły oceny dotyczą bowiem konkretnych spraw indywidualnych, a nie wiedzy o sprawach publicznych, w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej. Bez treści wniosku nie przedstawiają żadnej wartości informacyjnej ani dowodowej. Skoro zatem wniosek o dofinansowanie projektu wraz z kartami oceny nie jest informacją publiczną, to nie podlega on udostępnieniu w trybie i na zasadach określonych w ustawie o dostępie do informacji publicznej. Powyższe stanowisko Ministerstwa Sprawiedliwości jest zbieżne z przyjętą linią orzecniczą przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (wyrok WSA z dnia 07.06.2016 r., sygn. II SAB/WA 1 0/16) oraz Naczelny Sąd Administracyjny (wyrok NSA z dnia 07.08.2014 r., sygn. I OSK 2799/13, wyrok NSA z dnia 13.06.2014 r., sygn. I OSK 3070/13).

Ponadto złożone oferty każdorazowo zawierały koncepcję realizacji świadczeń opracowaną na potrzeby realizacji zadań wynikających z treści rozporządzenia w sprawie Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej – Funduszu Sprawiedliwości, a dofinansowane zostają oferty, które wykażą najbardziej kompleksowy rodzaj świadczonej pomocy. Podkreślenia wymaga fakt, iż poszczególne podmioty, biorące udział w konkursie ofert opracowały własną koncepcję świadczenia usług, w tym również w ramach działań innowacyjnych. Z uwagi na powyższe należy uwzględnić, iż zawierają one informacje, na których ujawnienie nie zgodzili się oferenci jako strony postępowania. Karty oceny merytorycznej ofert odnoszą się do elementów zawartych w treści ocenianych ofert. Tym samym również oceny oferty zawierają informacje dotyczące autorskich rozwiązań, które zostały wypracowane podczas wieloletniej działalności i świadczenia pomocy na rzecz osób pokrzywdzonych. Powyższe karty zawierają bowiem odniesienia do innowacyjnych koncepcji oraz procedur przyznawania i świadczenia pomocy osobom pokrzywdzonym przestępstwem oraz dane osobowe, doświadczenie kadry zaangażowanej w realizację zadań merytorycznych i administracyjnych. Należy mieć na uwadze, iż w przypadku udostępnienia oferty lub kart ocen, pomysły opisane w ofercie mogłyby zostać wykorzystane przez osoby trzecie. Z uwagi na powyższe okoliczności, oferty oraz karty ocen nie są publikowane i są przechowywane w warunkach zapewniających ochronę danych. Podstawowe informacje dotyczące funkcjonowania Funduszu Sprawiedliwości są natomiast zamieszczane na stronach internetowych Ministerstwa Sprawiedliwości oraz stronie Funduszu Sprawiedliwości.

W zakresie dotyczącym wpływu zasądzonych kar na rachunek Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej – Funduszu Sprawiedliwości uprzejmie przedstawiam wysokość wpływu z tytułu zasądzonych nawiązek i świadczeń pieniężnych na konto ww. Funduszu w latach 2012–2017:

- rok 2012 kwota 13.895.325,95 zł
- rok 2013 kwota 22.066.443,23 zł
- rok 2014 kwota 20.322.687,11 zł
- rok 2015 kwota 25.453.204,36 zł
- rok 2016 kwota 120.865.989,69 zł
- rok 2017 kwota 191.151.909,35 zł

Liczba wydanych orzeczeń na podstawie art. 43a §1 i 2 k.k. (świadczenie pieniężne) i na podstawie art. 47 §1 k.k., art. 57a §2 k.k. (nawiązka) na rzecz Funduszu Sprawiedliwości w sądach rejonowych oraz okręgowych w latach 2015–2017:

Rok 2015

Sądy Rejonowe

Liczba ogółem orzeczonych świadczeń pieniężnych 10 118, kwota 49 796 177,88 zł.

Liczba ogółem orzeczonych nawiązek 364, kwota 1 847 650,00 zł.

Sądy Okręgowe

Liczba ogółem orzeczonych świadczeń pieniężnych 12, kwota 72 600,00 zł.

Liczba ogółem orzeczonych nawiązek 16, kwota 57 278,00 zł.

Rok 2016

Sądy Rejonowe

Liczba ogółem orzeczonych świadczeń pieniężnych 51 188, kwota 290 101 394,00 zł.

Liczba ogółem orzeczonych nawiązek 561, kwota 1 724 992,00 zł.

Sądy Okręgowe

Liczba ogółem orzeczonych świadczeń pieniężnych 63, kwota 423 050,00 zł.

Liczba ogółem orzeczonych nawiązek 5, kwota 55 500,00 zł.

Rok 2017

Sądy Rejonowe

Liczba ogółem orzeczonych świadczeń pieniężnych 48 000, kwota 276 934 517,47 zł.

Liczba ogółem orzeczonych nawiązek 672, kwota 2 918 137,81 zł.

Sądy Okręgowe

Liczba ogółem orzeczonych świadczeń pieniężnych 101, kwota 340 600,00 zł.

Liczba ogółem orzeczonych nawiązek 24, kwota 79 970,00 zł.

Wysokość wpływu zasądzonych nawiązek i świadczeń pieniężnych na rachunek Funduszu Sprawiedliwości w ujęciu procentowym w latach 2015–2017:

– rok 2015 – 49,1%

– rok 2016 – 41,3%

– rok 2017 – 68,2%

Przychodami Funduszu są zasadniczo środki pieniężne pochodzące z orzeczonych przez sądy nawiązek oraz świadczeń pieniężnych. Sąd, który wydał orzeczenie w I instancji, prowadzi wyodrębnioną, szczegółową ewidencję księgową nawiązek i świadczeń pieniężnych zasądzonych na rzecz Funduszu i wzywa osobę zobowiązaną do uiszczenia w terminie 30 dni nawiązki albo świadczenia pieniężnego. W razie nieuregulowania świadczenia wszczynane jest postępowanie egzekucyjne. Tym samym wysokość potencjalnych wpływów środków na konto Funduszu jest uzależniona od treści wyroków, wysokości realnych wpłat na rzecz Funduszu osób zobowiązanych do uregulowań zasądzonych świadczeń pieniężnych oraz od skuteczności prowadzonych postępowań egzekucyjnych. W większości przypadków przyczynami nieskuteczności egzekucji są brak dochodu i składników majątkowych, z których można by było prowadzić egzekucję.

Z poważaniem

Michał Wójcik

SEKRETARZ STANU

w Ministerstwie Sprawiedliwości

Oświadczenie senatora Antoniego Szymańskiego

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Po zapoznaniu się z raportem – Informacją o działalności Rzecznika Praw Dziecka za rok 2017 oraz zawartymi w nim Uwagami o stanie przestrzegania praw dziecka, w dziale Prawo do życia i ochrony zdrowia zwróciłem uwagę na informację o utracie z końcem 2018 r. mocy obowiązującej rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie udzielania świadczeń zdrowotnych z zakresu opieki okołoporodowej sprawowanej nad kobietą w okresie fizjologicznej ciąży, fizjologicznego porodu, połogu oraz opieki nad noworodkiem. Jednocześnie rzecznik praw dziecka wskazuje na niezadowalający poziom realizacji procedur wskazanych w standardach opieki okołoporodowej.

Ponadto w odniesieniu do wskazanego rozporządzenia tracącego moc prawną z końcem bieżącego roku sugeruje on zagrożenie systemu monitorowania losów dziecka. Z uwagi na brak narzędzi prawnych kontrolujących losy dziecka w przypadku niezłożenia przez rodzica (opiekuna prawnego) pisemnej deklaracji o wyborze lekarza podstawowej opieki zdrowotnej, monitoring taki może być niemożliwy.

W odniesieniu do opisanych faktów chciałbym zapytać, czy w Ministerstwie Zdrowia trwają prace nad aktualizacją uregulowań prawnych związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych z zakresu opieki okołoporodowej sprawowanej nad kobietą w okresie fizjologicznej ciąży, fizjologicznego porodu, połogu oraz opieki nad noworodkiem.

Istotną kwestią dotyczącą rozwiązań prawnych związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych z zakresu opieki okołoporodowej sprawowanej nad kobietą w okresie fizjologicznej ciąży, fizjologicznego porodu, połogu oraz opieki nad noworodkiem jest uwzględnienie w wymienionym rozporządzeniu edukacji związanej z zagrożeniem, jakie niesie spożywanie alkoholu przez kobiety w ciąży. Państwowa Agencja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych szacuje, że co roku w Polsce rodzi się ok. 9 tysięcy dzieci z zaburzeniami rozwojowymi powstałymi w wyniku kontaktu z alkoholem w czasie życia płodowego. Do sięgania po alkohol podczas ciąży przyznaje się ok. 30% kobiet. Około 1 tysiąca dzieci rocznie rodzi się z pełnoobjawowym FAS. Chciałbym zatem zapytać, czy w wymienionym rozporządzeniu uwzględnione zostaną również elementy edukacji, profilaktyki i prawne związane z ograniczeniem spożywania alkoholu przez kobiety w ciąży i podczas połogu oraz opieki nad noworodkiem.

Antoni Szymański

Odpowiedź

Warszawa, 18.07.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 3 lipca br., znak: BPS/043-62-1799/18, przy którym zostało przekazane oświadczenie senatora Antoniego Szymańskiego złożone podczas 62. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 czerwca br. w sprawie aktualizacji uregulowań prawnych związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych z zakresu opieki okołoporodowej, uprzejmie wyjaśniam co następuje.

W związku ze zmianą brzmienia art. 22 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2018 r. poz. 160), wszystkie rozporządzenia wydane przez Ministra Zdrowia w sprawie standardów postępowania medycznego będą obowiązywały do czasu wydania nowych przepisów, nie później jednak niż do końca 2018 r. Mając na uwadze powyższe, jak również fakt, że standardy organizacyjne w formie rozporządzeń pozwolą zapewnić jednolity schemat organizacji pracy personelu medycznego co ma bezpośredni wpływ na jakość udzielanych świadczeń został opracowany nowy projekt rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie standardu organizacyjnego opieki okołoporodowej. Aktualnie prace legislacyjne nad projektem przedmiotowego rozporządzenia dobiegają końca. Planuje się, aby przepisy rozporządzenia weszły w życie w dniu 1 stycznia 2019 r.

W odniesieniu do kwestii uwzględnienia w projekcie rozporządzenia informacji związanych z niekorzystnymi skutkami spożywania alkoholu przez kobiety w ciąży, uprzejmie wyjaśniam, że Ministerstwo Zdrowia dokłada wszelkich starań, aby wiedza o konsekwencjach spożywania alkoholu przez kobiety w ciąży była szeroko propagowana zarówno przez Państwową Agencję Rozwiązywania Problemów Alkoholowych (PARPA), będącą jednostką wyspecjalizowaną w zakresie profilaktyki i przeciwdziałania alkoholizmowi, jak również przez zwrócenie szczególnej uwagi na powyższą kwestię w standardzie organizacyjnym opieki okołoporodowej. Zgodnie z projektem standardu organizacyjnego, osoba sprawująca opiekę zdrowotną nad kobietą ciężarną (lekarz położnik, położna) zobowiązana jest do identyfikacji czynników ryzyka powikłań okołoporodowych, do których zalicza się używanie przez kobietę substancji psychoaktywnych, produktów leczniczych, alkoholu lub nikotyny w czasie ciąży i w okresie bezpośrednio poprzedzającym ciążę. Zidentyfikowane czynniki ryzyka, osoba sprawująca opiekę powinna omówić z ciężarną lub jej przedstawicielem ustawowym, tak aby umożliwić jej podjęcie świadomej decyzji odnośnie do wyboru miejsca porodu. Wszystkie działania i zalecenia oraz dokonane w porozumieniu z ciężarną ustalenia powinny zostać odnotowane w dokumentacji medycznej. Ponadto, położna lub lekarz już w chwili pierwszego zgłoszenia się kobiety na wizytę (zazwyczaj pierwsza wizyta odbywa się do 10 tyg. ciąży), powinni uzyskać od niej dane w zakresie stylu życia i nawyków żywieniowych, w tym spożywania alkoholu i innych używek, jak również propagować zdrowy styl życia. Z powyższym łączy się również informowanie kobiet, że nawet najmniejsza dawka alkoholu może mieć negatywny wpływ na rozwój dziecka. Jednocześnie w części dotyczącej położni, wskazano, że zadaniem położnej w trakcie wizyt patronażowych jest prowadzenie edukacji zdrowotnej, ze szczególnym uwzględnieniem wpływu palenia tytoniu na zdrowie oraz przenikania alkoholu do mleka matki i jego wpływu na rozwój dziecka. W projekcie standardu organizacyjnego opieki okołoporodowej określono również ramowe treści przekazywane w ramach edukacji przedporodowej. W okresie ciąży zarówno ciężarna jak i towarzysząca jej osoba bliska powinni otrzymać informacje dotyczące zasad odżywiania, używek, nałogów oraz ich wpływu na rozwój ciąży i dziecka. Przyjęto, że za organizację tej opieki będzie odpowiedzialna położna. Z edukacji przedporodowej w formie indywidualnej lub grupowej

będą mogły korzystać wszystkie kobiety od 21 tygodnia ciąży do porodu. Wymiar godzin i częstotliwość spotkań będą dostosowane do indywidualnych ich potrzeb. Oczekuje się, że przepisy te w znacznym stopniu wpłyną na ujednoczenie przekazywanych treści, zapewnią właściwą jakość edukacji, która przełoży się na lepsze przygotowanie do porodu kobiet w ciąży i ich rodzin. Jednocześnie doprecyzowano obowiązek skierowania ciężarnej do objęcia opieką przez położną podstawowej opieki zdrowotnej jeżeli osobą sprawującą opiekę jest lekarz. Ponadto, uznano za istotne zobowiązanie lekarza sprawującego opiekę nad ciężarną do poinformowania jej o możliwości korzystania z opieki położnej oraz doprecyzowano skierowanie kobiety w celu objęcia jej edukacją przedporodową. Powyższe powinno zwiększyć liczbę kobiet objętych edukacją przedporodową oraz ułatwić zapewnienie ciągłości opieki nad położnicą i jej dzieckiem po wypisie ze szpitala.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Sekretarz Stanu
Józefa Szczurek-Żelazko

Oświadczenie senatora Rafała Ślusarza

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Zwracam się z prośbą o zmianę finansowania przez Narodowy Fundusz Zdrowia świadczeń opieki zdrowotnej realizowanych na rzecz mieszkańców Dolnego Śląska, ponieważ aktualnie obowiązujące, ze względu na drastyczny brak środków, uniemożliwia prowadzenie terapii lekami włączanymi do programów lekowych.

Dolnośląski Oddział Wojewódzki NFZ, tłumacząc się brakiem środków w budżecie, nie finansuje na bieżąco wydatków ponoszonych przez szpitale na zakup leków stosowanych w ramach programów lekowych, zmuszając w ten sposób jednostki do kredytowania zakupu tych leków bez pewności ich sfinansowania w przyszłości oraz bez określenia terminu ewentualnego zwiększenia środków. Z doświadczenia można oszacować, że jednostki oczekują minimum pół roku na zwrot środków wydatkowanych na zakup leków stosowanych w chemioterapii i programach lekowych. Szpitale nie stać na finansowanie i kredytowanie NFZ i ponoszenie dodatkowych kosztów, np. odsetek od kredytów zaciągniętych na finansowanie świadczeń gwarantowanych. Ponieważ większość leków stosowanych w programach to leki drogie, ogranicza to dostępność pacjentów do nowoczesnego leczenia, co w przypadku programów onkologicznych przekłada się bezpośrednio na efektywność terapii, rozumianej jako zmniejszenie szans na wydłużenie życia.

W maju 2018 r. decyzją ministra zdrowia do wcześniej zakontraktowanego przez jednostki programu leczenia niedrobnokomórkowego raka płuc włączono leki immunologiczne. Immunoterapia jest sposobem leczenia chorób nowotworowych dającym duże nadzieje na poprawę jakości życia chorych, na kontrolę, a nawet remisję choroby nowotworowej, w tym raka płuc. Jest to jednak leczenie kosztowne. Niestety, ze względu na duże rozpowszechnienie raka płuc w naszym społeczeństwie prowadzenie tego rodzaju leczenia wiązać się będzie z ponoszeniem znacząco wyższych kosztów niż dotychczas.

Dolnośląskie Centrum Chorób Płuc, jako największy na Dolnym Śląsku specjalistyczny ośrodek skoordynowanego leczenia chorób płuc, stosuje substancje czynne w raku płuc u ponad 200 pacjentów miesięcznie, realizując je w ramach około 350 hospitalizacji onkologicznych. Roczna populacja pacjentów z IV stopniem zaawansowania nowotworu złośliwego płuc, wymagających terapii onkologicznej, w DCChP to ok. 840 osób. Szacowana zgodnie z wytycznymi AOTMiT liczba pacjentów spełniających warunki programu w zakresie leków włączonych od 1 maja 2018 r. to 84 osoby. Roczny koszt leków, przy założeniu progresji jak w badaniach klinicznych, wynosi ok. 14 milionów 500 tysięcy zł, a obecne finansowanie to niespełna 1 milion 400 tysięcy zł.

Konieczność zwiększenia nakładów finansowych w związku z sukcesywnym włączaniem nowych leków do istniejących programów lekowych została przedstawiana dyrektorowi DOW NFZ niezwłocznie po ogłoszeniu obwieszczenia ministra zdrowia z dnia 26 kwietnia 2018 r. w sprawie wykazu refundowanych leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych na 1 maja 2018 r., wprowadzającego leczenie immunologiczne w raku płuc. W otrzymanych na półrocze 2018 r. propozycjach finansowania świadczeń dla szpitali dolnośląskich nie zostało w żaden sposób uwzględnione zwiększenie w zakresie leków stosowanych w programach lekowych. Świadczeniodawcy podejmują negocjacje z DOW NFZ, które jak dotychczas nie przynoszą efektów.

W chwili obecnej największy na Dolnym Śląsku ośrodek, realizujący świadczenia w zakresie leczenia onkologicznego raka płuc, nie jest w stanie bez skierowania większych środków finansowych stosować leczenia w ramach programu leczenia niedrobnokomórkowego raka płuc objętego kosztykiem świadczeń gwarantowanych u pacjentów wymagających takiej terapii i spełniających jej wymogi.

Rafał Ślusarz

Odpowiedź

Warszawa, 27 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Senatora Pana Rafała Ślusarza złożone podczas 62. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 czerwca 2018 r. w ww. sprawie, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Odnosząc się do kwestii wzrostu nakładów na ochronę zdrowia, pragnę poinformować, że w dniu 24 listopada 2017 r. została uchwalona przez Sejm RP ustawa o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2434), przewidująca stopniowe osiągnięcie wzrostu nakładów publicznych na ochronę zdrowia do wysokości 6% PKB do roku 2025. Natomiast w dniu 5 lipca 2018 r. Sejm RP uchwalił ustawę o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz niektórych innych ustaw. Przepisy tej ustawy zawierają rozwiązania będące wynikiem dialogu społecznego, którego zwieńczeniem jest Porozumienie Ministra Zdrowia z przedstawicielami Porozumienia Rezydentów Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Lekarzy z dnia 8 lutego 2018 r. Strony Porozumienia jako podstawowy cel swoich działań określiły zwiększenie dostępności do świadczeń opieki zdrowotnej oraz poprawę ich jakości, m.in. przez zwiększenie finansowania publicznego systemu ochrony zdrowia oraz zagwarantowanie lepszych warunków pracy kadrom medycznym. Przyjęta przez Sejm RP ww. regulacja realizuje te cele przez zwiększenie nakładów finansowych ze środków publicznych przeznaczanych na ochronę zdrowia oraz uregulowanie kwestii przeznaczenia środków publicznych na podwyższenie wynagrodzeń lekarzy specjalistów oraz lekarzy rezydentów. Zgodnie z tą ustawą środki finansowe w wysokości nie niższej niż 6% PKB byłyby przeznaczane na zwiększenie dostępności do świadczeń opieki zdrowotnej już od roku 2024, w tym dla Dolnośląskiego OW NFZ. Wobec powyższego podmioty lecznicze będą dysponowały większymi środkami finansowymi przekazywanymi w ramach kontraktu z Narodowym Funduszem Zdrowia, co wpłynie pozytywnie na sytuację finansową podmiotów leczniczych.

Ponadto odnosząc się do kwestii zwiększenia środków dla Dolnośląskiego OW NFZ, Prezes NFZ poinformował, że wartość środków finansowych, jakie Narodowy Fundusz Zdrowia może skierować na koszty świadczeń opieki zdrowotnej wynika z wartości prognozowanych przychodów Funduszu, w tym w szczególności z tytułu składki na ubezpieczenie zdrowotne, będących pochodną podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz wymiaru tej składki. W II kwartale 2018 r. Fundusz dokonał trzech zmian planu finansowego NFZ na rok 2018 zwiększając koszty świadczeń opieki zdrowotnej o kwotę 1 460 779 tys. zł, w tym dla Dolnośląskiego OW NFZ o 135 774 tys. zł. Dodatkowe środki finansowe pozwolą na zwiększenie dostępności do świadczeń opieki zdrowotnej.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Maciej Miłkowski
Podsekretarz Stanu

**Oświadczenie senatorów Jerzego Wcisły, Tomasza Grodzkiego,
Grażyny Sztark, Piotra Zientarskiego, Leszka Czarnobaja,
Piotra Wacha, Piotra Floraka, Marka Borowskiego,
Mieczysława Augustyna oraz Jana Filipa Libickiego**

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Senacki Zespół Monitorowania Praworządności od wielu miesięcy zajmuje się zjawiskiem tzw. wygaszania stosunków pracy lub służby, stosowanego w latach 2016–2018 podczas procesów restrukturyzacji instytucji państwowych, m.in. w czasie tworzenia Krajowej Administracji Skarbowej, Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa czy Służby Ochrony Państwa.

Odbyliśmy posiedzenie senackiego zespołu z przedstawicielami tych instytucji i organizacjami zajmującymi się prawami człowieka i prawami obywatelskimi.

Naszym zdaniem instytucja „wygaszania stosunku pracy lub służby” była stosowana w niedopuszczalnej skali i doprowadziła do nieuzasadnionych zwolnień z pracy tysięcy ludzi.

Przedstawiamy Panu Premierowi stanowisko zespołu w wymienionej sprawie z głęboką nadzieją na pochylenie się nad problemami, na które nasz zespół zwraca uwagę.

*Z poważaniem
Jerzy Wcisła
Tomasz Grodzki
Grażyna Sztark
Piotr Zientarski
Leszek Czarnobaj
Piotr Wach
Piotr Florek
Marek Borowski
Mieczysław Augustyn
Jan Filip Libicki*

**Stanowisko
MINISTRA RODZINY, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 9 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez Pana Senatora Jerzego Wcisłę wspólnie z innymi senatorami podczas 62. posiedzenia Senatu RP w dniu 29 czerwca 2018 r. w sprawie stanowiska Senackiego Zespołu Monitorowania Praworządności dotyczącego „wygaszania stosunków pracy lub służby” w latach 2016–2018 podczas procesów restrukturyzacji instytucji państwowych uprzejmie informuję, że pismem z dnia 20 lipca br. zwrócono się do Ministra Finansów, Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz

Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji o ustosunkowanie się do problematyki przedstawionej w niniejszym oświadczeniu.

Wobec powyższego odpowiedź na oświadczenie Panów Senatorów zostanie udzielona niezwłocznie po otrzymaniu wszystkich stanowisk.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Krzysztof Michałkiewicz
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA RODZINY, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 24 sierpnia 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na wystąpienie z dnia 3 lipca br. znak: BPS/043-62-1802/18, przy którym przekazane zostało oświadczenie złożone przez Pana Senatora Jerzego Weisłę wspólnie z innymi senatorami podczas 62. posiedzenia Senatu RP w sprawie *stanowiska Senackiego Zespołu Monitorowania Praworządności dotyczącego „wygaszania stosunków pracy lub służby” w latach 2016-2018 podczas procesów restrukturyzacji instytucji państwowych*, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wygaśnięcie stosunku pracy jest jednym ze sposobów ustania stosunku pracy. Jego istota polega na tym, że zakończenie stosunku pracy następuje w sposób automatyczny z mocy prawa, w związku z zajściem zdarzenia ściśle określonego w Kodeksie pracy oraz przepisach szczególnych (art. 63 k.p.). W tej sytuacji nie jest potrzebne oświadczenie woli którejkolwiek ze stron stosunku pracy a rola pracodawcy sprowadza się do poinformowania pracownika o wygaśnięciu umowy i wydania świadectwa pracy. Z uwagi na to, że jest to inny sposób ustania stosunku pracy niż na podstawie oświadczeń stron (wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy o pracę) w przypadku wygaśnięcia umowy o pracę, a zatem w przypadku określonym przepisem prawa, nie mają zastosowania przepisy chroniące pracownika przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem umowy o pracę.

Przepisami szczególnymi przewidującymi wygaśnięcie stosunku pracy są przepisy zamieszczone w ustawach reformujących lub reorganizujących funkcjonowanie organów administracji publicznej. Ustawy te przewidują wygaśnięcie stosunków pracy z możliwością kontynuacji zatrudnienia w nowej jednostce tylko w razie złożenia przez pracodawcę oferty i przyjęcia jej przez pracownika. Przykładem takiej regulacji jest art. 170 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1948), jednakże podkreślenia wymaga, że Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej nie jest właściwy w zakresie tych szczególnych regulacji.

W związku z tym, że w stanowisku z dnia 29 czerwca 2018 r. Senacki Zespół Monitorowania Praworządności kwestionuje zastosowanie instytucji wygaszenia stosunków

pracy/służby podczas zmian prawnopracowniczych dokonywanych w związku z powstaniem zarówno Krajowej Administracji Skarbowej jak też Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa oraz Służby Ochrony Państwa, pismem z dnia 20 lipca 2018 r. zwrócono się do Ministra Finansów, Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji o przedstawienie stosownych stanowisk w zakresie posiadanych właściwości.

W piśmie z dnia 26 lipca br. znak: DLK2.054.18.2018 Minister Finansów w poniższych słowach ustosunkował się do wniosków zawartych w oświadczeniu Panów Senatorów:

„Należy zauważyć, iż przedmiotowa instytucja wygaszania została przewidziana w obowiązującej ustawie z dnia 16 listopada 2016 roku – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1948), która jest źródłem obowiązującego prawa. Zgodnie z art. 7 Konstytucji RP Organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. W swoim stanowisku sam Zespół zauważa, iż TK taką konstrukcję „wygaszania stosunków pracy/służb” dopuścił i nie uznał jej stosowania za sprzeczne z Konstytucją. Zarazem jednak dodaje, iż rozwiązanie to powinno być stosowane w nadzwyczajnych i uzasadnionych realizacją ważnych wartości konstytucyjnych sytuacjach. Jedną z naczelnych wartości konstytucyjnych jest bezpieczeństwo i stabilizacja finansowa państwa, o czym świadczy wprowadzony w art. 84 Konstytucji, wobec wszystkich, obowiązek ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków, określonych w ustawie. Realizacji tego obowiązku służyć ma skuteczna i sprawnie działająca administracja skarbowa. Należy podnieść, iż przepisy Konstytucji RP oraz innych ustaw nie gwarantują nienaruszalności zatrudnienia. Konstytucja zwraca jedynie uwagę (art. 65 ust. 1), że swobodę zatrudnienia i miejsca pracy mogą ograniczać jedynie ustawy. Ze względu na potrzebę zmian strukturalnych w Polsce (w tym wypadku zmian ustroju administracji skarbowej), uzasadnione może być ograniczenie praw jednostki, w tym też trwałości stosunku pracy/służby, ze względu na interes publiczny czy dobro wspólne. Przy składaniu propozycji koniecznym było wartościowanie sytuacji prawnych pracowników/funkcjonariuszy, poprzez złożenie odpowiedniego oświadczenia woli, ze względu na indywidualizację okoliczności prawnych i faktycznych w odniesieniu do poszczególnych pracowników/funkcjonariuszy. Warto w tym miejscu wskazać na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 marca 2000 r. – sygn. akt K 1/99 wydany na gruncie przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. – Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną, który może mieć per analogiam odniesienie do rozpatrywanej sprawy. W wyroku tym Trybunał stwierdził, że „Art. 58 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 r. jako przepis szczególny w stosunku do kodeksu pracy i ustawy o związkach zawodowych, wprowadza instytucję ustania stosunku pracy poprzez jego wygaśnięcie z mocy prawa w oznaczonej dacie. Na gruncie tak określonego stanu prawnego, nie mamy zatem do czynienia z jakimkolwiek oświadczeniem woli czy też decyzją pracodawcy, powodującą skutek w postaci wypowiedzenia, bądź rozwiązania umowy o pracę. Umowa wygasa bowiem z mocy samego prawa, po spełnieniu się przesłanki w postaci upływu określonego terminu (30 czerwca 1999 r.). Również nieprzyjęcie przez pracownika zaproponowanych mu nowych warunków pracy lub płacy na dalszy okres (art. 58 ust. 1) nie stanowi elementu władczego działania ze strony pracodawcy, któremu można byłoby przyznać cechy wypowiedzenia (decyzji o wypowiedzeniu) skutkującej rozwiązaniem stosunku pracy. Odrzucenie zaproponowanych warunków pracy stanowi, na gruncie kwestionowanego przepisu, jedynie przesłankę wygaśnięcia stosunku pracy z mocy prawa na zasadach ogólnych przewidzianych w tejże ustawie, z tą jednak różnicą, iż termin wygaśnięcia jest inny niż w przypadku zasady ogólnej (15 czerwca 1999 r.). Wcześniejszą datę wygaśnięcia stosunku pracy w tym przypadku można uznać za usprawiedliwioną okolicznością nieprzyjęcia nowych warunków pracy. Pracownik w gruncie rzeczy decyduje wtedy sam o tym czy poddać się ogólnej zasadzie wygaśnięcia stosunków pracy z mocy prawa czy też przyjąć nowe warunki pracy. Jeżeli nie przyjmie nowych warunków pracy, to niejako godzi się na wygaśnięcie dotychczasowego stosunku pracy z mocy samego prawa.(...) Biorąc pod uwagę dokonywane ważne przeobrażenia ustrojowe, a zwłaszcza przyjętą w art. 58 ust. 1

zasadę wygaśnięcia stosunków pracy osób wymienionych w art. 52-54 i 56 z mocy ustawy, uznać należy, że z punktu widzenia zasady równości wszystkich pracowników, których wspólną łączącą ich cechą relewantną jest właśnie to, że ich stosunki pracy wygasają z mocy prawa, usprawiedliwione jest odstępstwo od niektórych środków prawnych związanych z ochroną stosunków pracy. Przemawiają za tym przynajmniej dwie okoliczności.

Po pierwsze – wygaśnięcie stosunków pracy z mocy samego prawa rodzi pewien automatyzm, gdzie przy konsekwentnym stosowaniu tejże zasady, faktycznie nie ma miejsca na wartościowanie sytuacji prawnych a także na jakąkolwiek formę oświadczenia woli, zarówno ze strony pracodawcy jak i związków zawodowych, ponieważ nie ma miejsca na taką indywidualizację okoliczności prawnych i faktycznych, w której możliwa byłaby aktywność któregośkolwiek z tych podmiotów, mająca wpływ na treść stosunku prawnego. Po drugie – jeżeli uznać, że z punktu widzenia zasady równości wszystkich pracowników, o których mowa w art. 52-54 i 56, podlegających takiemu trybowi rozwiązania stosunku pracy, przyjęta zasada jest uprawniona, to każde odstępstwo od takiego automatycznego wygaśnięcia stosunku pracy prowadzić mogłoby do naruszenia zasady równości”. Z kolei odnosząc się do zarzutów skargi dotyczących „zamknięcia” pracownikom prawa do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji Trybunał stwierdził, że „Art. 78 konstytucji określa prawa stron postępowań sądowych i administracyjnych do zaskarżania orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji. Ponieważ wymienione prawo do zaskarżania rozstrzygnięć dotyczy orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji, to już z wykładni językowej przepisu art. 78 konstytucji wynika, iż zasada ta może być stosowana wyłącznie w sytuacjach, kiedy po przeprowadzeniu konkretnego postępowania wydane zostało (lub może być wydane) jakiekolwiek orzeczenie lub decyzja administracyjna. Istotą naruszenia art. 78 konstytucji, jest zatem sytuacja, w której następczo w stosunku do wydanego orzeczenia lub decyzji administracyjnej pojawia się niemożność zaskarżenia takich rozstrzygnięć w sądowym czy administracyjnym toku instancji. Problem taki może nie pojawiać się (nie pojawia się) w związku ze stosowaniem kwestionowanych przepisów ustawy z 13 października 1998 r. Art. 58 ust. 1 wprowadza bowiem instytucję wygaśnięcia stosunku pracy z mocy prawa.

W przypadku takiego ustania stosunku pracy nie ma ani podstawy prawnej, ani nawet możliwości władczego oświadczenia woli przez pracodawcę, a także wydania decyzji lub orzeczenia przez właściwe organy państwa, których skutkiem byłoby ustanie stosunku pracy.

Pracodawca – nie mając innej możliwości – powiadamia jedynie pracownika, iż w ustawowo określonym terminie stosunek pracy wygaś. Także przy braku powiadomienia skutek w postaci wygaśnięcia stosunku pracy następuje *ex proprio vigore*. Wygaśnięcie z mocy prawa stosunku pracy powoduje, że pracodawca faktycznie nie ma żadnych możliwości korzystania z prawem określonego władztwa, bo żaden zakres takiego władztwa nie został przewidziany.

Nie ma więc możliwości ani negatywnego ani pozytywnego ustosunkowania się do sytuacji prawnych powstałych z mocy samego prawa. Przy wygaśnięciu stosunku pracy z mocy prawa nie ma miejsca połączona z wyrażeniem woli przez pracodawcę indywidualizacja i konieczna przy indywidualnych rozstrzygnięciach podwójna konkretyzacja normy prawnej, w związku z tym nie mogą do takich stanów odnosić się zasady określone w art. 78 konstytucji.

Określona w art. 78 konstytucji zasada znajduje zastosowanie tylko tam, gdzie prawa i wolności podlegają konkretyzacji i indywidualizacji a więc wtedy, gdy istnieje możliwość wydawania indywidualnych rozstrzygnięć prawnych (decyzji, orzeczeń itd.). Nie można więc mówić o prawie do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji, gdy nie istnieją i nie mogą istnieć, ze względu na naturę powstałych stosunków prawnych, indywidualne rozstrzygnięcia, ponieważ – poza Trybunałem Konstytucyjnym – żaden sąd ani organ administracji nie ma, niezależnych od takich indywidualizujących orzeczeń kompetencji orzekania o obowiązywaniu lub nie konkretnych przepisów prawa, zwłaszcza przepisów ustawowych, ponieważ nie jest sądem nad prawem”.

W świetle ww. orzeczenia TK instytucja "wygaszania stosunków pracy/służby" jest dopuszczalna prawnie i nie stanowi naruszenia zasad zawartych w Konstytucji. W mojej ocenie przewidziana przez ustawodawcę gruntowna zmiana funkcjonowania administracji skarbowej (powstanie KAS) i związane z tym zmiany kadrowe była uzasadnioną przyczyną do skorzystania z instytucji wygaszania stosunków pracy/służby, co znalazło odzwierciedlenie w zapisach ustawy wprowadzającej ustawę o KAS. Potwierdza to również stanowisko NSA w Warszawie, który w uzasadnieniu orzeczenia z dnia 18 stycznia 2018 r. – sygn. akt I OSK 2645/17 zauważył, że „Tak szeroka zmiana ustrojowa w płaszczyźnie finansów publicznych wymusiła także konieczność dostosowania dotychczasowego stanu kadrowego Służby Celnej i administracji podatkowej do nowej struktury organizacyjnej i zadań nałożonych na organy KAS – art. 11 ust. 1 ustawy. Nastąpiło to w drodze regulacji prawnych zawartych w rozdziale 3 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U z 2016 r. poz. 1948 ze zm.)”.

Niezależnie od powyższego, uprzejmie informuję że wdrożenie Krajowej Administracji Skarbowej prowadzone było na wielu płaszczyznach problemowych, z udziałem zarówno pracowników, funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej jak i innych środowisk zainteresowanych tworzeniem nowej administracji państwowej, której nadrzędnym celem było zapewnienie prawidłowego wdrożenia KAS, a także wypracowanie mechanizmów uwzględniających dobro funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej oraz pracowników, którzy realizują zadania przewidziane dla Krajowej Administracji Skarbowej. Pragnę zauważyć, że reforma dotyczyła ponad 60 tysięcy pracowników i funkcjonariuszy, stąd nie można wykluczyć, że przy tak ogromnej skali tego przedsięwzięcia, mogły wystąpić sytuacje budzące obawy i wątpliwości.

Wyjaśniam, że podejmując się tak zasadniczej reformy przyjęto założenie, że jednym z najważniejszych obok zwiększenia wpływów do budżetu czynników warunkujących jej powodzenie, jest odpowiedni dobór kadry Krajowej Administracji Skarbowej, posiadającej kwalifikacje i umiejętności do realizacji zadań w różnych obszarach działalności. W procesie podejmowanych decyzji kadrowych dążeniem było, aby wszyscy pracownicy i funkcjonariusze KAS posiadali nie tylko obszerną wiedzę i doświadczenie, ale również charakteryzowali się kulturą osobistą i gwarantowali wysokie standardy etyczne, ponieważ tylko na tych podstawach możliwe jest zbudowanie zaufania obywateli do nowej organizacji.

Informuję, iż zgodnie z art. 25 ust. 1 pkt 9 Ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1947 z późn. zm.) za kształtowanie polityki kadrowej odpowiada dyrektor izby administracji skarbowej. W ramach sprawowanego nadzoru, dyrektorzy izb administracji skarbowej otrzymali polecenie objęcia przedkładania propozycji pracy bądź służby osobistym nadzorem oraz powołania w tym zakresie zespołów składających się z osób bezstronnych, cieszących się szacunkiem wśród współpracowników. W skład poszczególnych zespołów zostali powołani przedstawiciele organizacji związkowych działających w administracji podatkowej, kontroli skarbowej i Służbie Celnej. Składając propozycje służby/pracy dyrektorzy izb administracji skarbowej kierowali się kryteriami wynikającymi z art. 165 ust. 7 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej. Celem prac zespołów było zapewnienie bezstronności i obiektywizmu przy przygotowaniu propozycji pracy/służby, prawidłowości i transparentności procesu przedkładania propozycji, jak również społecznej kontroli tego procesu.

Podkreślam raz jeszcze, że zgodnie z regulacjami zawartymi w ustawie o Krajowej Administracji Skarbowej, w sprawach z zakresu pracy i służby funkcjonariuszy w izbie administracji skarbowej wraz z podległymi jednostkami organizacyjnymi KAS, zadania kierownika jednostki organizacyjnej wykonuje dyrektor izby administracji skarbowej, który decyduje o ostatecznym kształcie obsady kadrowej w danej izbie administracji skarbowej. Zapewnienie właściwej obsady kadrowej dotyczyło zarówno odpowiedniej liczby pracowników i funkcjonariuszy, jak i doboru tychże pracowników i funkcjonariuszy do realizacji zadań zgodnie z kwalifikacjami i przebiegiem dotychczasowej pracy lub służby. Propozycję pełnienia służby mundurowej w KAS mogły

otrzymać tylko te osoby, które realizują zadania przewidziane dla Służby Celno-Skarbowej. Należy tutaj również wskazać, iż przepisy ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1948 z późn. zm.) nie wskazywały pracowników bądź funkcjonariuszy, którym przysługiwałaby prawna ochrona zatrudnienia.

Reasumując powyższe zapewniam, iż wszelkie działania podejmowane w procesie wdrożenia Krajowej Administracji Skarbowej, ukierunkowane były na zapewnienie prawidłowego wypełniania ustawowych celów i zadań KAS”. W zakresie swojej właściwości Minister Rolnictwa i Rozwoju w piśmie z dnia 30 lipca br. znak: GZ.sp.073.147.2018 przedstawił następujące stanowisko:

„W przekazanym Stanowisku, Senacki Zespół Monitorowania Praworządności, negatywnie odniósł się do nagminnego stosowania podczas procesów restrukturyzacji instytucji państwowych instytucji wygaszania stosunków pracy. Jako przykład powołana została ustawa dotycząca utworzenia Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa.

W ramach optymalizacji funkcjonowania agencji wykonawczych nadzorowanych przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w dniu 10 lutego 2017 r. uchwalona została ustawa o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa (Dz.U. z 2017 r. poz. 623, z późn. zm.) oraz ustawa – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa (Dz.U. z 2017 r. poz. 624). W uzasadnieniu ustawy wskazano, że „propozycja zatrudnienia w Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa zostanie złożona pracownikom ARR i ANR do 31 marca 2017 r., natomiast pracownik będzie miał miesiąc na ewentualne przyjęcie albo odmowę przyjęcia przedstawionej propozycji. Na skutek przyjęcia propozycji dotychczasowy pracownik ARR lub ANR stanie się z dniem 1 lipca 2017 r. pracownikiem odpowiednio KOWR albo ARiMR. W przypadku odmowy przyjęcia propozycji zatrudnienia stosunek pracy tych pracowników wygaśnie w dniu 30 czerwca 2017 r. Taki sam skutek, a więc wygaśnięcie stosunku pracy, nastąpi w przypadku niezłożenia w terminie oświadczenia o przyjęciu albo o odmowie przyjęcia propozycji zatrudnienia, a także jeżeli w terminie do dnia 31 marca 2017 r. nie zostaną im zaproponowane warunki zatrudnienia przez Pełnomocnika albo przez Prezesa ARiMR. Jest to szczególny tryb zakończenia stosunków pracy pracowników znośzonych Agencji, w związku z tym konieczne jest wprowadzenie uregulowań gwarantujących określone świadczenia z tego tytułu. Proponuje się, aby tym pracownikom przysługiwała odprawa pieniężna ustalana na zasadach określonych w przepisach z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Zaproponowany mechanizm umożliwi przejęcie odpowiedniej liczby pracowników świadczących pracę w ARR i ANR przez instytucje, które realizują zadania po dacie wejścia w życie ustawy i nie stanowi zagrożenia ciągłości realizacji zadań”.

W wyniku zniesienia z dniem 31 sierpnia 2017 r. Agencji Nieruchomości Rolnych i Agencji Rynku Rolnego zostało wygaszonych 784 stosunków pracy. Ta liczba obejmuje także pracowników ówczesnej ANR i ARR, którzy z własnej woli nie przyjęli propozycji dalszego zatrudnienia w KOWR.

Wygaszanie stosunków pracy jest instytucją prawa znaną i powszechnie stosowaną w polskim systemie prawa (przewidzianą wprost w Kodeksie Pracy). Jak wspomniano wcześniej, taki sposób ustania stosunków pracy niektórych pracowników ARR i ANR przewidziały przepisy ustawy z dnia 10 lutego 2017 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Ośrodku Wsparcia Rolnictwa. Trudno zatem uznać za „sprzeczne z zasadami konstytucyjnymi i zwykłą przyzwoitością” stosowanie instytucji prawnych określonych w powszechnie obowiązujących przepisach prawa. Co więcej, niektórzy pracownicy zniesionych ARR i ANR, których stosunki pracy wygasły (również na skutek nieprzyjęcia złożonych im propozycji zatrudnienia) wystąpili do sądów powszechnych o odszkodowania z tego tytułu i aktualnie sądy w większości przypadków oddalają takie powództwa”.

Stanowisko Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji zostało przekazane pismem znak: BMP-0724-1-5/2018/PS/MM i przedstawia się w sposób następujący:

„W kontekście podniesionej w oświadczeniu kwestii zastosowania tzw. wygaszania stosunków pracy lub służby podczas procesu rekrutacji do Służby Ochrony Państwa

(SOP) informuję, że kwestia ta została uregulowana w art. 359 ustawy o *Służbie Ochrony Państwa*².

Na podstawie ww. przepisu prawa funkcjonariusze pełniący służbę w Biurze Ochrony Rządu (BOR) w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, tj. dnia 1 lutego 2018 roku, oraz pracownicy BOR stali się odpowiednio funkcjonariuszami i pracownikami SOP z utrzymaniem dotychczasowych warunków służby lub pracy, zachowując ciągłość służby lub pracy (art. 359 ust. 1).

Stosunki służbowe funkcjonariuszy oraz stosunki pracy pracowników SOP wygaszały:

1. po upływie 5 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy o *Służbie Ochrony Państwa*, jeżeli funkcjonariusz albo pracownik SOP w terminie dwóch miesięcy od dnia jej wejścia w życie nie otrzymał od Komendanta SOP pisemnej propozycji określającej nowe warunki pełnienia służby albo pracy lub warunki płacy;
2. po upływie 3 miesięcy, licząc od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym funkcjonariusz albo pracownik SOP złożył oświadczenie o odmowie przyjęcia ww. propozycji, jednak nie później niż po upływie 5 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy o *Służbie Ochrony Państwa* (art. 359 ust. 2).

Funkcjonariusz albo pracownik SOP, któremu Komendant SOP przedstawił propozycję został zobowiązany do złożenia w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania oświadczenia o przyjęciu albo odmowie przyjęcia tej propozycji. Niezłożenie oświadczenia w tym terminie – zgodnie z przedmiotowym przepisem prawa – traktowano jako równoznaczne z odmową przyjęcia propozycji pełnienia służby albo zatrudnienia (art. 359 ust. 4).

Komendant SOP w związku z przedstawianiem przedmiotowej propozycji był zobowiązany do uwzględnienia przebiegu służby lub pracy w BOR, a w odniesieniu do funkcjonariuszy dodatkowo spełniania warunków, o których mowa w art. 68 ww. ustawy (art. 359 ust. 3).

Wprowadzenie omawianego rozwiązania, umożliwiającego wygaszenie stosunków służby lub pracy w SOP, było podyktowane koniecznością kompleksowej przebudowy formacji ochronnej i zapewnienia kadr zdolnych do skutecznej i sprawnej realizacji zadań w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa najważniejszych osób i obiektów w państwie.

Należy podkreślić, że w formacji, w której na dzień wejścia w życie ustawy o *Służbie Ochrony Państwa*, pełniło służbę 1994 funkcjonariuszy oraz zatrudnionych było 276 pracowników, 54 funkcjonariuszy wystąpiło z wnioskiem o zwolnienie ze służby, w związku z czym osobom tym przedłożono informację o nieprzedstawianiu wobec nich propozycji. Natomiast informację o braku propozycji nowych warunków pracy/służby w SOP otrzymał 1 pracownik oraz 9 funkcjonariuszy (8 z wyżej wymienionych funkcjonariuszy zostało zwolnionych na podstawie art. 359 ustawy o *Służbie Ochrony Państwa*, 1 funkcjonariusz złożył pisemny wniosek o zwolnienie ze służby i został zwolniony na podstawie art. 107 ust. 3 i 5 ww. ustawy). Ponadto należy wskazać, że przedstawionych propozycji nie przyjęło 107 funkcjonariuszy oraz 2 pracowników SOP.

Zatem jak obrazują powyższe dane, w większości przypadków wygaszenie stosunku służby lub pracy w SOP było zależne od indywidualnych decyzji funkcjonariuszy i pracowników.

Jednocześnie informuję, że przepisy ustawy o *Policji*³ oraz akty wykonawcze do tej ustawy nie przewidują instytucji wygaśnięcia stosunku służby policjantów. Natomiast instytucja wygaśnięcia stosunku pracy może znaleźć zastosowanie do pracowników Policji wyłącznie w przypadkach przewidzianych przez przepisy prawa pracy.

Nadmieniam również, że w przywołanym okresie nie obowiązywały szczególne przepisy prawa, które przewidywałyby wygaśnięcie stosunku pracy lub służby w związku z restrukturyzacją jednostek Policji. Dokonując w tym czasie reorganizacji związanej z likwidacją Biura Spraw Wewnętrznych Komendy Głównej Policji i utworzeniem

² Ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o *Służbie Ochrony Państwa* (Dz. U. z 2018 r. poz. 138, z późn. zm.).

³ Ustawa z dnia 6 kwietnia 1990 r. o *Policji* (Dz. U. z 2017 r. poz. 2067, z późn. zm.).

Biura Spraw Wewnętrznych Policji przyjęto, że z dniem wejścia w życie nowych przepisów dotychczasowi policjanci oraz pracownicy Policji pełniący służbę lub zatrudnieni w Biurze Spraw Wewnętrznych Komendy Głównej Policji stają się z mocy prawa policjantami oraz pracownikami w Biurze Spraw Wewnętrznych Policji.

Podobnie w przypadku Straży Granicznej – nie miały miejsca sytuacje związane z wygaszaniem stosunków służby lub pracy w związku z restrukturyzacją w latach 2016–2018.

Z poważaniem

MINISTER
Elżbieta Rafalska

Oświadczenie senatora Jerzego Wcisły

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi
Jana Krzysztofa Ardanowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

22 czerwca koło Braniewa stwierdzono pierwsze ognisko afrykańskiego pomoru świń u trzody chlewnej. Wcześniej wykryto 134 przypadki choroby u dzików. W tej konkretnej sytuacji zagrożonych uśmierceniem jest ok. 650 świń.

Spełnia się czarny scenariusz, pokazujący, że działania ministerstwa rolnictwa nie zabezpieczą hodowców trzody chlewnej. Na obszarze Warmii i Mazur zarejestrowanych jest 4 tysiące 806 hodowli z ponad 720 tysiącami sztuk trzody. Najbardziej zagrożone afrykańskim pomorem świń są powiaty braniewski, bartoszycki, etcki, piski, iławski, nowomiejski i działdowski.

Wiele gospodarstw na tym terenie to niewielkie gospodarstwa rodzinne. Wymogi i nakazy wynikające z przepisów o bioasekuracji łączą się dla nich z dodatkowymi kosztami, które obniżają opłacalność hodowli. Dodatkowo fakt zaliczenia terenu do strefy zagrożonej skutkuje obniżeniem ceny skupu o 5–10%. W ramach dotychczasowych form pomocy nie bierze się pod uwagę takiej sytuacji.

Wielu rolników traci odszkodowanie z powodu błędów we wprowadzaniu bioasekuracji. Wydaje się, że rząd chce w ten sposób wyciągać konsekwencje w stosunku do rolników, zapominając, że to nie oni doprowadzili do rozprzestrzeniania się choroby i braków kadrowych w Inspekcji Weterynaryjnej.

Proszę o informację, czy te okoliczności są znane ministerstwu i czy ministerstwo ma plan objęcia pomocą finansową tej dużej grupy rolników. Jeśli takiego planu nie ma, to proszę o rozważenie jego wprowadzenia. W imieniu rolników z województwa warmińsko-mazurskiego podjęcia odpowiednich działań domaga się także Warmińsko-Mazurska Izba Lekarska.

Izba wskazuje także, że pomocne byłoby wyznaczenie koordynatorów powiatowych, którzy pomagiliby rolnikom w produkcji, a także sprzedaży tuczników w tym trudnym okresie, uproszczenie procedur odszkodowawczych, wprowadzenie działań ograniczających populację dzików oraz odławianie dzików wchodzących w strefę zamieszkałą i znajdujących się poza obwodami łowieckimi.

Proszę o informację o działaniach podejmowanych w skali kraju i w województwie warmińsko-mazurskim w ramach walki z afrykańskim pomorem świń oraz o efektach tych działań. Proszę też o ustosunkowanie się do spraw podniesionych w niniejszym oświadczeniu.

Jerzy Wcisła

Odpowiedź

Warszawa, 27.07.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 3 lipca 2018 r. znak: BPS/043-62-1803/18 w sprawie oświadczenia Pana Jerzego Wcisły Senatora Rzeczypospolitej Polskiej złożonego podczas 62. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 29 czerwca 2018 r. uprzejmie informuję, co następuje.

W okresie od 1 stycznia do 18 lipca br. na terytorium Polski wykryto 1633 przypadki afrykańskiego pomoru świń u dzików oraz 61 ognisk tej choroby u świń, z czego 158 przypadków oraz 1 ognisko zostało wykryte na terenie województwa warmińsko-mazurskiego.

W związku z rozwojem choroby na terytorium kraju od 2014 roku, podejmowano następujące działania:

1) W zakresie zwalczania ASF u dzików:

- a) Zmiany przepisów ułatwiające polowanie na dziki, tj.:
  - zniesienie okresu ochronnego na lochy, dzięki czemu możliwe jest polowanie na dziki przez cały rok;
  - umożliwienie stosowania przez myśliwych sprzętu ułatwiającego pozyskanie dzików – noktowizorów i termowizorów;
  - możliwość rozwiązania umowy dzierżawy z obwodem łowieckim w przypadku niewykonywania lub nienależytego wykonywania gospodarki łowieckiej;
  - wykonywanie działań polegających na redukcji dzików na terenach miejskich bez użycia broni palnej (odłowy);
- b) opracowanie procedury w zakresie akcji poszukiwań padłych dzików, zawierającej metodykę, częstotliwość oraz wskazanie instytucji odpowiedzialnych za przeprowadzanie poszukiwań;
- c) kontynuowanie czynności związanych z realizacją ww. procedury w 2018 roku;
- d) opracowanie strategii w zakresie odstrzału sanitarnego dzików w 2017 roku;
- e) opracowanie zmian do Programu mającego na celu wczesne wykrycie zakażeń wirusem ASF oraz poszerzenie wiedzy na temat ryzyka wystąpienia tej choroby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dotyczących m.in. zwiększenia stawek za znalezienie padłych dzików, jak i pozyskanie dzików w ramach odstrzału, celem zwiększenia zainteresowania ze strony myśliwych zarówno prowadzeniem akcji poszukiwań padłych dzików i usuwania ze środowiska naturalnego rezerwuaru wirusa, jak też pozyskania dzików w ramach gospodarki łowieckiej i odstrzałów sanitarnych.

2. W zakresie zwalczania ASF u świń:

- a) wykonywanie działań związanych ze zwalczaniem ognisk ASF w gospodarstwach utrzymujących świnię. Właściwi powiatowi lekarze weterynarii w przypadku stwierdzenia wystąpienia zakażenia wirusem ASF świń w gospodarstwach, podejmują niezwłocznie działania określone w przepisach prawa, tj.:
  - likwidację świń w ognisku choroby;
  - szacowanie wartości zabitych zwierząt, pasz i innych materiałów i przedmiotów nienadających się do dezynfekcji tylko do zniszczenia;
  - usunięcie zwłok zabitych i padłych świń poprzez przekazanie do zakładów sektora utylizacyjnego;
  - przeprowadzenie w ognisku ASF dezynfekcji wstępnej i końcowej;
  - wyznaczenie wokół ogniska ASF obszaru zagrożonego (o promieniu co najmniej 10 km) i zawartego w nim obszaru zapowietrzonego (o promieniu co

najmniej 3 km) oraz przeprowadzenie perlustracji w obszarach oraz ustanowienia czasowych zakazów w zakresie przemieszczania świń.

- b) Realizacja trzech edycji „Programu bioasekuracji” na podstawie rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie wprowadzenia „Programu bioasekuracji mającego na celu zapobieganie szerzeniu się afrykańskiego pomoru świń” na lata 2015–2018. Program bioasekuracji realizowany jest od 29 kwietnia 2015 r. na obszarach uznanych wówczas za obszary o największym zagrożeniu wystąpienia ASF u świń w gospodarstwach.

Celem Programu bioasekuracji jest ustanowienie wysokiego poziomu bioasekuracji w gospodarstwach położonych na terenach uznanych za tereny wysokiego ryzyka wystąpienia ASF u świń lub umożliwienie hodowcom dobrowolnej, czasowej rezygnacji z hodowli świń w przypadku niespełnienia wymagań określonych w tym Programie.

Program bioasekuracji przewidywał uzyskanie odszkodowania za ubite/zabite świnie przebywające w gospodarstwie oraz możliwość uzyskania rekompensaty za nieprzerwane nieutrzymywanie świń w tym gospodarstwie do końca okresu obowiązywania Programu w przypadku złożenia oświadczenia o niespełnieniu wymagań w zakresie bioasekuracji, czyli dobrowolnej rezygnacji z utrzymywania świń przez okres obowiązywania Programu.

W związku z obowiązywaniem Programu bioasekuracji, w Głównym Inspektoracie Weterynarii opracowano wzór oświadczenia w sprawie niespełnienia wymagań wynikających z tego Programu oraz współpracując z Agencją Rynku Rolnego opracowano materiał informacyjny w formie ulotki do wykorzystania przez posiadaczy świń, w którym opisano m.in. wymagania wynikające z Programu oraz zasady dobrowolnej rezygnacji z utrzymywania świń, w przypadku braku możliwości dostosowania się gospodarstw do tych wymagań.

Poniżej prezentuję dane dotyczące gospodarstw, które czasowo zrezygnowały z utrzymywania świń w ramach realizacji Programu bioasekuracji i nabyły uprawnienia do otrzymywania rekompensat z tytułu czasowego nieutrzymywania tych zwierząt, do końca obowiązywania programu, tj. do końca 2018 r.

W 2015 r. 254 posiadaczy świń złożyło oświadczenia w sprawie niespełnienia wymagań wynikających z Programu. Łączna liczba świń w tych gospodarstwach wyniosła 4915 sztuk. Kwota odszkodowań wypłaconych za świnie zabite lub poddane ubojowi w tych gospodarstwach wyniosła 1 808 090,11 PLN.

W roku 2016 oświadczenia złożyło 38 właścicieli gospodarstw utrzymujących świnie. Liczba świń w tych gospodarstwach wyniosła 1767 sztuk. Za świnie zabite lub poddane ubojowi w związku z likwidacją gospodarstw, których właściciele złożyli oświadczenia wypłacono odszkodowania w kwocie 804 461,52 PLN.

W 2017 r., w ramach realizacji III edycji Programu bioasekuracji, oświadczenia złożyło 2190 właścicieli gospodarstw, w których w sumie utrzymywano 29 470 świń. Łączna kwota odszkodowań, wyniosła 10 183 803,02 PLN.

W sumie, w trakcie realizacji Programu bioasekuracji z możliwości dobrowolnej czasowej rezygnacji z utrzymywania świń, na obszarze obowiązywania tego Programu, skorzystało 2482 właścicieli gospodarstw, w których w sumie utrzymywano 36 152 świnie. Łączna kwota odszkodowań przyznanych przez właściwych powiatowych lekarzy weterynarii za świnie zabite lub poddane ubojowi w związku z czasowym wygaszeniem hodowli tych zwierząt w tych gospodarstwach, wyniosła 12 796 354,65 PLN.

- c) Ustanowienie nadzwyczajnego środka pomocowego dla gospodarstw utrzymujących średniorocznie nie więcej niż 50 świń w okresie od 1 lipca 2016 r. do 30 czerwca 2017 r. na obszarach: ochronnym, objętym ograniczeniami oraz zagrożenia, które zostały wymienione w załączniku do decyzji Komisji 2017/1481, w przypadku rezygnacji z hodowli świń. Powyższa pomoc wypłacana jest ze środków Unii Europejskiej na podstawie rozporządzenia wykonawczego Komisji nr 2017/1536. Od września 2017 r. przeprowadzane są przez Inspekcję Weterynaryjną intensywne kontrole gospodarstw kwalifikujących się do pomocy.

W okresie od września 2017 r. do czerwca 2018 r. Inspekcja Weterynaryjna przeprowadziła łącznie około 14 000 kontroli takich gospodarstw, wydano blisko 2 000 decyzji administracyjnych, umożliwiających rolnikom skorzystanie z powyższej pomocy.

- d) Wykonywanie przez Inspekcję Weterynaryjną, w miarę możliwości kadrowych, kontroli gospodarstw znajdujących się poza obszarami wymienionymi w załączniku do decyzji Komisji 2014/709/UE pod kątem weryfikacji spełniania wymagań wynikających z rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 6 maja 2015 r. w sprawie środków podejmowanych w związku z wystąpieniem afrykańskiego pomoru świń:
- w dniu 28 lutego 2018 r. weszła w życie nowelizacja ww. rozporządzenia. Na mocy tej nowelizacji, na terytorium Polski, obejmującym obszary inne niż wymienione w załączniku do decyzji Komisji 2014/709/UE, ustanowiono dodatkowe wymagania dla gospodarstw utrzymujących świnie, w celu ochrony tych zwierząt przed potencjalną możliwością zakażenia wirusem ASF;
  - od dnia 1 kwietnia 2018 r. właściwi powiatowi lekarze weterynarii realizują kontrole gospodarstw, które poprzedzone były prowadzeniem akcji informacyjnej wśród posiadaczy świń.

Ponadto, organy Inspekcji Weterynaryjnej prowadzą cykliczne akcje informacyjne za pośrednictwem środków masowego przekazu, tj. udzielanie wywiadów dla prasy, radia, telewizji, wystąpienia publiczne, udział w spotkaniach organizowanych na szczeblu lokalnym np. z hodowcami świń, dystrybucja ulotek informacyjnych dla posiadaczy świń, wzorów dokumentacji, jaką należy prowadzić w gospodarstwach, zamieszczanie materiałów informacyjnych na stronach internetowych własnych urzędów.

Odnosząc się do stwierdzenia Pana Senatora, że dotychczasowe formy pomocy przyznane producentom świń w związku ze skutkami afrykańskiego pomoru świń nie uwzględniają obniżenia cen skupu otrzymywanych przez rolników, uprzejmie wyjaśniam, że dwie formy pomocy miały właśnie na celu wyrównanie cen sprzedaży do tzw. cen rynkowych.

W odpowiedzi na złożony w dniu 4 listopada 2016 r. wniosek dotyczący kompleksowego wsparcia sektora wieprzowiny w związku ze skutkami ASF, Komisja Europejska przyjęła m.in. rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/647 z dnia 5 kwietnia 2017 r. przyjmujące nadzwyczajne środki wspierania rynku wieprzowiny w Polsce w odniesieniu do niektórych loch i innych świń poddanych ubojowi w okresie od dnia 1 sierpnia do dnia 30 listopada 2016 r.

W ramach tej formy pomocy, wdrożonej do polskiego prawodawstwa rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 8 czerwca 2017 r. w sprawie realizacji przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa zadań związanych z ustanowieniem nadzwyczajnych środków wspierania rynku wieprzowiny w Polsce, pomocą w postaci wyrównywania cen sprzedaży świń objęto rolników, którzy ponieśli straty w związku z niższymi cenami uzyskiwanymi za sprzedane świnie. Pomoc przyznawana była w formie rekompensat z tytułu niższych niż rynkowe cen sprzedaży świń przeznaczonych do uboju, które zostały poddane ograniczeniom handlowym z powodu ASF w dowolnym okresie między dniem 1 sierpnia 2016 r. a dniem 18 listopada 2016 r. i zostały poddane ubojowi w okresie od dnia 1 sierpnia 2016 r. do dnia 30 listopada 2016 r. Wysokość pomocy była wyliczana na podstawie różnicy między średnią ceną zakupu netto masy poubojowej ciepłej tuszy świni, dla wszystkich klas według klasyfikacji poubojowej, notowanej w regionie, w którym znajduje się siedziba stada producenta świń, z której świnie zostały dostarczone do rzeźni, oraz w tygodniu, w którym świnie zostały dostarczone, opublikowanej w biuletynie informacyjnym Zintegrowanego Systemu Rolniczej Informacji Rynkowej MRiRW a ceną uzyskaną przez rolnika (na podstawie faktury). Łączna kwota pomocy wypłacona z tego tytułu w 2017 r. wyniosła 0,5 mln zł w ramach rozliczenia 97 wniosków o pomoc.

Ponadto, zdecydowano o przeznaczeniu części środków przyznanych Polsce rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2016/1613 z dnia 8 września 2016 r.

przewidującym nadzwyczajną pomoc dostosowawczą dla producentów mleka i rolników w innych sektorach hodowlanych na pomoc dla producentów świń dotkniętych skutkami ASF. Na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lutego 2017 r. w sprawie realizacji przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa zadań związanych z ustanowieniem nadzwyczajnej pomocy dostosowawczej dla producentów mleka i rolników w innych sektorach hodowlanych, producentom świń udzielono pomocy w postaci rekompensat z tytułu niższych cen sprzedaży świń za okres od dnia 1 września 2016 r. do dnia 31 sierpnia 2017 r. (wyrównywanie cen sprzedaży) (obszar objęty pomocą: część II i III załącznika do decyzji 2014/709 i decyzje 2016/1367 i 2016/1406). Również w tym przypadku pomoc była przeznaczona na pokrycie różnicy między średnią ceną zakupu netto masy poubojowej ciepłej tuszy świni dla wszystkich klas według klasyfikacji poubojowej, notowaną w regionie, w którym znajduje się siedziba stada producenta świń, z której świni zostały sprzedane, oraz w tygodniu, w którym świni zostały sprzedane, opublikowaną w biuletynie informacyjnym Zintegrowanego Systemu Rolniczej Informacji Rynkowej MRiRW, a ceną sprzedaży świń wyrażoną w cenie netto masy poubojowej ciepłej tuszy świni, jaką uzyskał producent świń. Łącznie wypłacono rolnikom 23,5 mln złotych.

Odnosząc się do kwestii pomocy finansowej uprzejmie informuję, że zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobów realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. z 2015 r. poz. 187 z późn. zm.) producenci rolni prowadzący chów lub hodowlę świń na obszarze zapowietrzonym lub zagrożonym wystąpieniem afrykańskiego pomoru świń lub na obszarze objętym częścią II lub III załącznika do decyzji wykonawczej Komisji z dnia 9 października 2014 r. w sprawie środków kontroli w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do afrykańskiego pomoru świń w niektórych państwach członkowskich i uchylającej decyzję wykonawczą 2014/178/UE zgodnej z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) nr 702/2014 z dnia 25 czerwca 2014 r. uznającego niektóre kategorie pomocy w sektorach rolnym i leśnym oraz na obszarach wiejskich za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 193 z 01.07.2014, str. 1) mogą ubiegać się o:

- 1) nieoprocentowane pożyczki, na sfinansowanie nieuregulowanych zobowiązań cywilnoprawnych, które zostały podjęte w związku z prowadzeniem działalności rolniczej na ww. obszarach. Przedmiotowe pożyczki są udzielane na okres do 10 lat, a ich wysokość nie może przekroczyć kwoty nieuregulowanych zobowiązań cywilnoprawnych producentów świń i kwoty:
  - a) 50 000 zł na siedzibę stada, w której w 2016 r. utrzymywanych było średniorocznie do 50 sztuk świń,
  - b) 100 000 zł na siedzibę stada, w której w 2016 r. utrzymywanych było średniorocznie powyżej 50 do 100 sztuk świń,
  - c) 300 000 zł na siedzibę stada, w której w 2016 r. utrzymywanych było średniorocznie powyżej 100 do 500 sztuk świń,
  - d) 500 000 zł na siedzibę stada, w której w 2016 r. utrzymywanych było średniorocznie powyżej 500 do 1 000 sztuk świń,
  - e) 1 000 000 zł na siedzibę stada, w której w 2016 r. było utrzymywanych średniorocznie powyżej 1 000 sztuk świń.

W 2017 r. Agencja zawarła z producentami świń 114 umów pożyczek na kwotę 21,5 mln zł. Natomiast w bieżącym roku do 3 lipca zawarte zostały 304 umowy pożyczki na kwotę 49.405,6 tys. zł.

2) pomoc na wyrównanie kwoty dochodu uzyskanej:

- a) ze sprzedaży poczynszy od 1 lipca 2017 r., w porównaniu do średniego dochodu uzyskiwanego z produkcji świń w analogicznym okresie w trzech ostatnich latach lub trzech latach z okresu pięcioletniego po odjęciu roku z najwyższymi i najniższymi dochodami,
- b) w 2017 r. w związku z wprowadzeniem, w tym roku, na podstawie przepisów o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zakazu

przemieszczania świń lub obrotu świniami z siedziby stada położonej na ww. obszarach z ograniczeniami, w wysokości iloczyn średniej dziennej liczby świń sprzedanych w kolejnych trzech latach przed złożeniem wniosku albo średniej liczby świń sprzedanych w ciągu trzech lat w okresie pięcioletnim poprzedzającym rok, w którym został złożony wniosek, z pominięciem roku o najwyższej i najniższej wielkości sprzedaży świń, i kwoty 0,36 zł oraz liczby dni obowiązywania zakazu przemieszczania świń lub obrotu świniami z siedziby stada.

Do 3 lipca 2018 r. wydano 579 decyzji przyznających pomoc na kwotę 17.226 tys. zł.

Do rozpatrzenia przez Radę Ministrów przedłożony został projekt rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie szczegółowego zakresu i sposobów realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, w którym przewiduje się m.in.:

- a) uruchomienie pomocy dla producentów świń, którzy w związku z obowiązującym zakazem utrzymywania w gospodarstwie świń lub ich wprowadzenia do gospodarstwa, wydanym w związku z wystąpieniem afrykańskiego pomoru świń na podstawie przepisów o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, zaprzestali produkcji świń. Kwota pomocy, będzie obliczana jako iloczyn średniej rocznej liczby świń utrzymywanych w gospodarstwie w okresie 12 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym został wprowadzony zakaz, jednak nie więcej niż 50 sztuk dla jednego producenta świń, i kwoty 0,36 zł oraz liczby dni w danym roku kalendarzowym obowiązywania zakazu.
- b) umożliwienie ubiegania się wszystkim producentom świń refundację kosztów zakupu mat dezynfekcyjnych, sprzętu niezbędnego do wykonania zabiegów dezynfekcyjnych, dezynsekcyjnych lub deratyzacyjnych oraz niezbędnych produktów lub środków do przeprowadzenia tych zabiegów, odzieży ochronnej i obuwia ochronnego oraz wydatków poniesionych na zabezpieczenie budynków, w których są utrzymywane świnie, przed dostępem zwierząt domowych. Wysokość refundacji zgodnie z projektowanym rozporządzeniem będzie wynosić 75% ww. kosztów w 2018 r. i 50% w kolejnych latach.

W związku z wystąpieniem ASF, na terenie kraju w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014–2020 (PROW 2014-2020) przewidziano pomoc dla producentów trzody chlewnej na:

- inwestycje zabezpieczające gospodarstwo przed przedostaniem się wirusa ASF („Wsparcie inwestycji w środki zapobiegawcze, których celem jest ograniczenie skutków prawdopodobnych klęsk żywiołowych, niekorzystnych zjawisk klimatycznych i katastrof”),
- zaprzestanie produkcji trzody chlewnej i rozwój innej działalności rolniczej („Restrukturyzacja małych gospodarstw”) albo pozarolniczej („Pomoc na rozpoczęcie pozarolniczej działalności gospodarczej na obszarach wiejskich”).

W ramach poddziałania 5.1. „Wsparcie inwestycji w środki zapobiegawcze, których celem jest ograniczenie skutków prawdopodobnych klęsk żywiołowych, niekorzystnych zjawisk klimatycznych i katastrof” producenci trzody chlewnej mogą ubiegać się o przyznanie pomocy na inwestycje i urządzenia służące bioasekuracji.

Maksymalna kwota wsparcia dla beneficjenta wynosi 100 000 zł. Pomoc stanowi refundację do 80% kosztów kwalifikowalnych operacji.

O pomoc może ubiegać się rolnik, jeżeli jest posiadaczem samoistnym lub zależnym nieruchomości, na której prowadzi na terenie kraju chów lub hodowlę świń – co najmniej 50 sztuk świń.

Zakres kosztów kwalifikowalnych obejmuje koszty ogrodzeń lub niecek do dezynfekcji, urządzeń do dezynfekcji i inwestycji służących bioasekuracji.

Szczegółowe warunki oraz tryb przyznawania pomocy określa rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 14 lipca 2017 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania oraz wypłaty pomocy finansowej na operacje typu „Inwestycje zapobiegające zniszczeniu potencjału produkcji rolnej” w ramach poddziałania „Wsparcie inwestycji w środki zapobiegawcze, których celem jest ograniczenie

skutków prawdopodobnych klęsk żywiołowych, niekorzystnych zjawisk klimatycznych i katastrof” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014–2020 (Dz. U. poz. 1478).

Obecnie przygotowwany jest projekt rozporządzenia zmieniającego ww. rozporządzenie. Celem zmian jest wprowadzenie do przepisów krajowych rozwiązań przyjętych w PROW 2014-2020.

W ramach tego instrumentu wsparcia odbyły się dwa nabory wniosków: w okresie od 28 września do 27 października 2017 r. – złożono wówczas 192 wnioski o przyznanie pomocy na kwotę 11,03 mln zł, z czego dotychczas zawarto 138 umów na kwotę 8,1 mln zł, zaś odrzucono bądź wycofano 54 wnioski oraz od 2 do 31 stycznia 2018 r. – złożono 116 wniosków na kwotę 7,9 mln zł, z czego dotychczas zawarto 47 umów o wartości 2,97 mln zł.

Beneficjenci dotychczas złożyli 24 wnioski o płatność o wartości 1,12 mln zł (z czego zautoryzowano 1 wniosek o płatność i wypłacono 1 zaliczkę).

Szacuje się, że w ramach tego instrumentu ze wsparcia może skorzystać ok. 830 beneficjentów.

W poddziałaniu 6.3. „Pomoc na rozpoczęcie działalności gospodarczej na rzecz rozwoju małych gospodarstw” operacja typu „Restrukturyzacja małych gospodarstw” wsparcie służy restrukturyzacji gospodarstwa w zakresie produkcji żywnościowych lub nieżywnościowych produktów rolnych lub przygotowania do sprzedaży produktów rolnych wytwarzanych w gospodarstwie. O pomoc może ubiegać się rolnik ubezpieczony na podstawie przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników w pełnym zakresie na wniosek jako rolnik, prowadzący wyłącznie działalność rolniczą. Pomoc przyznaje się rolnikowi albo małżonkowi rolnika, jeżeli podlega przez 2 miesiące ubezpieczeniu społecznemu rolników jako rolnik albo małżonek rolnika i nie prowadzi innej działalności gospodarczej. W wyniku restrukturyzacji powinien nastąpić wzrost wielkości ekonomicznej do co najmniej 10 tys. euro i co najmniej o 20% w stosunku do wielkości wyjściowej. Koncepcja restrukturyzacji gospodarstwa przedstawiana jest w biznesplanie (załącznik do wniosku o przyznanie pomocy), który zawiera opis wyjściowej sytuacji gospodarstwa (w tym strukturę produkcji, wielkość ekonomiczną gospodarstwa), opis docelowej sytuacji gospodarstwa, tj. sytuacji po realizacji biznesplanu (w tym strukturę produkcji, wielkość ekonomiczną), informację o tym, jak realizacja biznesplanu doprowadzi do osiągnięcia ww. wzrostu wielkości ekonomicznej gospodarstwa oraz informacje dotyczące działań mających na celu rozwój gospodarstwa.

W budżecie instrumentu wsparcia „Restrukturyzacja małych gospodarstw” PROW 2014-2020 wyodrębniono kwotę 139 569 863 euro na pomoc na restrukturyzację gospodarstw rolników, którzy prowadzą produkcję świń na obszarach wyznaczonych w związku z wystąpieniem afrykańskiego pomoru świń i zdecydują się na trwałą rezygnację z produkcji świń, tzn. zobowiążą się do niepodejmowania chowu i hodowli świń co najmniej do upływu 5 lat od wypłaty pierwszej raty premii. Ubiegając się o tę pomoc, wnioskodawca nie uwzględnia świń w wyliczeniu wielkości ekonomicznej gospodarstwa w opisie sytuacji wyjściowej.

Pomoc w postaci premii w wysokości 60 tys. zł (wypłacanej w dwóch ratach) ma umożliwić przeprowadzenie zmian w gospodarstwie polegających na zaprzestaniu chowu lub hodowli świń i rozwój produkcji innego rodzaju, w wyniku których nastąpi poprawa konkurencyjności tego gospodarstwa i zwiększenie jego rentowności poprzez wzrost wielkości ekonomicznej. Premia może zostać przyznana rolnikowi albo małżonkowi rolnika, który podlega ubezpieczeniu społecznemu rolników w pełnym zakresie nieprzerwanie przez co najmniej 2 miesiące poprzedzające miesiąc złożenia wniosku o przyznanie pomocy i w okresie 12 miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku o przyznanie pomocy nie prowadził działalności potwierdzonej wpisem do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.

W okresie od 29 czerwca do 28 lipca 2017 r. przeprowadzono nabór wniosków dedykowany rolnikom prowadzącym gospodarstwa na obszarach objętych ASF, którzy zobowiązali się do zaprzestania produkcji trzody chlewnej. W ramach tego naboru

wpłynęło 98 wniosków na kwotę 5,9 mln zł, z czego odrzucono bądź wycofano 22 wnioski, a 76 beneficjentom wydano decyzje przyznające pomoc na kwotę 4,56 mln zł. Beneficjenci Ci dotychczas złożyli 68 wniosków o płatność o wartości 3,26 mln zł, a łącznie 60 beneficjentów otrzymało płatności w wysokości 2,88 mln zł. Najwięcej rolników otrzymało pomoc na obszarze województwa lubelskiego – 53 na kwotę 2,54 mln zł, następnie woj. mazowieckiego 6 rolników na kwotę 288,0 tys. zł i woj. podlaskiego 1 beneficjent otrzymał 48,0 tys. zł. Szacuje się, że w ramach tego instrumentu ze wsparcia może skorzystać jeszcze ok. 10 430 beneficjentów.

W ramach poddziałania 6.2 „Pomoc na rozpoczęcie pozarolniczej działalności gospodarczej na obszarach wiejskich” operacja typu „Premie na rozpoczęcie działalności pozarolniczej”. Wsparcie ma formę premii w wysokości 100 000 zł, która musi być wydana na uruchomienie pozarolniczej działalności gospodarczej. Premia ta wypłacana jest w ratach: I rata – 80% kwoty pomocy po spełnieniu warunków kwalifikowalności, II rata – 20% kwoty pomocy po prawidłowym zrealizowaniu biznesplanu.

Celem instrumentu wsparcia jest różnicowanie działalności związanej z rozpoczęciem pozarolniczej działalności gospodarczej, m.in. na obszarach wyznaczonych w związku ze zwalczaniem choroby afrykańskiego pomoru świń, w których są położone gospodarstwa, które prowadzą chów lub hodowlę świń.

O pomoc może ubiegać się osoba fizyczna prowadząca gospodarstwo rolne podlegająca ubezpieczeniu społecznemu rolników w pełnym zakresie jako rolnik, małżonek rolnika lub domownik rolnika nieprzerwanie od co najmniej 12 miesięcy poprzedzających dzień złożenia wniosku o przyznanie pomocy i w okresie 24 miesięcy poprzedzających dzień złożenia wniosku o przyznanie pomocy nie prowadziła pozarolniczej działalności gospodarczej potwierdzonej wpisem do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo ewidencji prowadzonej przez jednostkę samorządu terytorialnego obowiązującą do prowadzenia odpowiedniego typu szkół i placówek publicznych.

W budżecie instrumentu wsparcia „Premie na rozpoczęcie działalności pozarolniczej” PROW 2014-2020 wyodrębniono kwotę 65 430 137 euro na operacje związane z rozpoczęciem pozarolniczej działalności gospodarczej oraz zaprzestaniem chowu i hodowli świń w gospodarstwach, w których prowadzona jest produkcja świń na obszarach wyznaczonych w związku z wystąpieniem afrykańskiego pomoru świń. W przypadku uzyskania wsparcia beneficjent zobowiązuje się do niepodejmowania chowu i hodowli świń co najmniej do upływu 5 lat od wypłaty pierwszej raty premii.

W okresie od 29 czerwca do 28 lipca 2017 r. przeprowadzono nabór wniosków w ww. zakresie. W ramach naboru nie złożono wniosków o przyznanie pomocy.

Szacuje się, że w ramach tego instrumentu ze wsparcia może skorzystać ok. 2 616 beneficjentów.

Ponadto, zgodnie z uchwałą nr 28 Komitetu Monitorującego Program Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014-2020, który odbył się 25 czerwca br., planuje się dokonać zmiany w poddziałaniu „Inwestycje w odtwarzanie gruntów rolnych i przywracanie potencjału produkcji rolnej zniszczonego w wyniku klęsk żywiołowych, niekorzystnych zjawisk klimatycznych i katastrof” operacja typu „Inwestycje odtwarzające potencjał produkcji rolnej” mającej na celu wprowadzenie możliwości udzielania wsparcia na odtworzenie potencjału produkcji rolnej, zniszczonego w związku z wystąpieniem afrykańskiego pomoru świń u świń utrzymywanych w gospodarstwie lub w związku z nakazem likwidacji zwierząt w gospodarstwie z obszaru zapowietrzonego lub zagrożonego. Pomoc będzie polegała na wsparciu realizacji inwestycji dotyczących produkcji roślinnej lub zwierzęcej innej niż produkcja świń.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi uznaje bowiem za zasadne udzielenie pomocy na odtworzenie produkcji rolnej w innym zakresie niż produkcja świń tym rolnikom, którzy stracili stado i wspomóc ich w odtworzeniu zniszczonego potencjału produkcji poprzez rozwój innej działalności rolniczej. Niemniej jednak proponowana ww. propozycja wymaga zmiany PROW 2014-2020, a co za tym idzie zgody Komisji Europejskiej oraz zmian w przepisach krajowych.

Zgodnie z Harmonogramem planowanych do 31 grudnia 2018 r. naborów wniosków w ramach PROW 2014-2020, dostępnym na stronie internetowej Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, kolejne nabory ogłaszane będą na podstawie analizy sytuacji dotyczącej występowania kolejnych ognisk ASF.

Z poważaniem

w z. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Sekretarz Stanu
Szymon Giżyński

Oświadczenie senatora Andrzeja Wojtyły

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator RP oraz były minister zdrowia w jednym z pierwszych rządów postsolidarnościowych w Polsce zwracam się do Pana Ministra o wyjaśnienie kwestii związanych z szeroko pojętymi problemami zdrowia publicznego w Polsce.

W 2006 r. na badania cytologiczne w kierunku raka szyjki macicy zgłosiło się w Polsce 12,7% kobiet, zaś w roku 2015, po 10 latach od wprowadzenia programu badań przesiewowych – 42,11% kobiet. Wzrost zgłaszalności był związany z wprowadzonym programem screeningu populacyjnego.

Od 2016 r. zaprzestano wysyłania zaproszeń na badania, argumentując to wysokimi kosztami wysyłki i niską efektywnością programu. Na skutek tych działań doszło do załamania programu, co spowodowało, że w 2016 r. na badania zgłosiło się jedynie 20,5% kobiet w całej Polsce.

Jako przedstawiciel Polski w wielu międzynarodowych gremiach, w International Prevention Research Institute i World Prevention Alliance, z niepokojem obserwuję negatywne opinie o działaniach rządu polskiego w zakresie walki z rakiem szyjki macicy jako tzw. nowotworem biedny.

Polska od kilku lat zaliczana jest do państw wysoko rozwiniętych wg standardów WHO. Dane epidemiologiczne w zakresie zachorowań na raka szyjki macicy wskazują, jednak, że Polska jest krajem zacofanym i zaliczana jest do grupy krajów „biednych”, podobnie jak Indie, w których problemy raka szyjki macicy pozostają nierozwiązane.

Pytam więc Pana Ministra:

1. Dlaczego program badań przesiewowych w kierunku raka szyjki macicy nie jest realizowany?

2. Realizowany program uwzględnił również, co powinien Pan wiedzieć, aspekty promocji zdrowego stylu życia i profilaktyki w zakresie raka szyjki macicy. Likwidacja regionalnych ośrodków koordynujących Populacyjny Program Profilaktyki i Wczesnego Wykrywania Raka Szyjki Macicy, które prowadziły działania promocyjne i profilaktyczne wśród młodzieży, spowodowała, że profilaktyka raka szyjki macicy została zlikwidowana. Co w związku z tym proponuje ministerstwo?

3. Jak mam bronić na arenie międzynarodowej dobrego imienia Polski?

Z wyrazami szacunku
Andrzej Wojtyła

Odpowiedź

Warszawa, 20 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z przekazaniem przy piśmie z dnia 3 lipca 2018 r. znak: BPS/043-62-1804/18, wystąpieniem Pana senatora Andrzeja Wojtyły podczas 62. posiedzenia Senatu RP w sprawie programu badań przesiewowych raka szyjki macicy, proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Poprawa funkcjonowania dotychczas realizowanych programów profilaktycznych jest jednym z priorytetów Ministerstwa Zdrowia w ramach Narodowego Programu Zwalczenia Chorób Nowotworowych na lata 2016-2024. Zgodnie z uchwałą nr 208 Rady Ministrów z dnia 3 listopada 2015 r. w sprawie ustanowienia programu wieloletniego na lata 2016-2024 pod nazwą „Narodowy Program Zwalczenia Chorób Nowotworowych” (M.P. z 2018 r. poz. 6) działania edukacyjno-informacyjne, mające na celu poprawę świadomości zdrowotnej społeczeństwa oraz zgłaszalności na badania przesiewowe, nadzoruje komórka organizacyjna Ministerstwa Zdrowia, zajmująca się promocją oraz działaniami medialnymi przy udziale organizacji pozarządowych. Realizacja tych działań przez osoby i instytucje zajmujące się na co dzień działaniami edukacyjnymi i medialnymi, a nie jak dotychczas podmioty lecznicze pełniące funkcję Centralnego oraz Wojewódzkich Ośrodków Koordynujących, pozwoli na prowadzenie bardziej efektywnej kampanii społecznej.

Obecnie w zakresie promocji profilaktyki nowotworowej prowadzone są różnego rodzaju działania promocyjne, edukacyjne i informacyjne na rzecz zwiększenia zgłaszalności Polaków na badania profilaktyczne.

W 2017 r. m.in. nawiązano współpracę z ogólnopolskimi telewizjami i rozgłościami w Polsce. W dniu 4 października 2017 r. zorganizowano Wielki Test o Zdrowiu dotyczący zagadnień zdrowotnych ze szczególnym uwzględnieniem tematów dotyczących profilaktyki nowotworowej. W teście wzięli udział przedstawiciele mediów, show biznesu oraz polityki. W ramach emisji programu pojawiły się krótkie felietony we wskazanej tematyce. Program emitowany był na antenie telewizji publicznej oraz w specjalnie przygotowanym na potrzeby wydarzenia interaktywnym serwisie internetowym.

Realizowany był również cykl felietonów w godzinach porannych o tematyce dotyczącej nowotworów i profilaktyki. W programach śniadaniowych brali udział eksperci, którzy przedstawiali najważniejsze informacje o omawianych nowotworach, wskazaniach profilaktycznych oraz perspektywach leczenia.

Ponadto prowadzone były działania dotyczące lokowania tematu dotyczącego profilaktyki w serialach. Temat ten pojawił się w serialach „Na dobre i na złe” i „Barwy szczęścia” na antenie TVP, serialu „Pierwsza miłość” i programie „Galileo” na antenie POLSATU, programie „Na Zdrowie” w telewizji TRWAM oraz w serialu „Lekarze na start” w telewizji Puls.

Należy zauważyć, że głównym celem realizacji badań przesiewowych jest zmniejszenie umieralności (drugorzędne cele to zmniejszenie zachorowalności i kosztów leczenia). Warunkiem skuteczności badań przesiewowych jest ich masowość, długoterminowość i wysoka jakość. Zdrowotne efekty skryningu pojawiają się dopiero po wielu latach jego prowadzenia.

Zgłaszalność na badania cytologiczne nadal nie jest zadowalająca, jednak należy zauważyć, że biorąc pod uwagę liczbę faktycznie zrealizowanych profilaktycznych badań cytologicznych (w ramach programów skryningowych i Ambulatoryjnej Opieki Specjalistycznej) szacuje się, że poziom zgłaszalności kobiet w populacji objętej skryningiem jest o ok. 20 % wyższy. Podkreślenia wymaga, że powyższe dane nie uwzględniają badań wykonanych u świadczeniodawców prywatnych.

Należy jednocześnie zauważyć, że w poszczególnych latach odnotowywano wahania poziomu zgłaszalności na poziomie ok 1,5%-3%. Na chwilę obecną bez rzetelnej analizy przyczyn takiego stanu rzeczy, potwierdzonej właściwymi badaniami, trudno jest jednoznacznie wskazać powody utrzymującej się w ostatnich latach tendencji zmniejszania się liczby wykonywanych badań cytologicznych. Spadek poziomu zgłaszalności na badania jest bowiem kwestią trudną i złożoną.

Profilaktyczne badania cytologiczne dla kobiet finansowane są w ramach programu zdrowotnego pn. „Program profilaktyki raka szyjki macicy” przez Narodowy Fundusz Zdrowia.

Odnośnie do kwestii dostępności do profilaktycznych badań cytologicznych w ramach programów zdrowotnych, określonych w rozporządzeniu Ministra Zdrowia w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 188), informuję, że zgodnie z przepisami rozporządzenia w ramach „Programu profilaktyki raka szyjki macicy” badania realizowane są przy uwzględnieniu

kryteriów kwalifikujących do przedmiotowego programu, zgodnie z którymi badanie wykonuje się:

- 1) co 36 miesięcy u kobiet w wieku od 25 do 59 lat (przy określaniu wieku należy wziąć pod uwagę rok urodzenia);
- 2) co 12 miesięcy u kobiet w wieku od 25 do 59 lat (przy określaniu wieku należy wziąć pod uwagę rok urodzenia) obciążonych czynnikami ryzyka (zakażonych wirusem HIV, przyjmujących leki immunosupresyjne, zakażonych HPV – typem wysokiego ryzyka).

Niemniej jednak powyższe ograniczenia wiekowe dotyczą jedynie badań przesiewowych w ramach programów profilaktycznych. Należy podkreślić, że kobiety nie spełniające kryteriów kwalifikacji, o których mowa powyżej, mogą również skorzystać z bezpłatnych badań cytologicznych w ramach porady specjalistycznej udzielonej przez lekarza ubezpieczenia zdrowotnego.

Warto zatem podkreślić, iż badania wykonywane w ramach omawianego powyżej programu są niejako dodatkową możliwością dla osób z grup wiekowych podwyższonego ryzyka zachorowania.

Ponadto informuję, iż przepisy rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 6 listopada 2013 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (Dz.U. z 2016 r., poz. 357, z późn. zm.), określają w załączniku nr 1, lp. 34 poradę specjalistyczną, realizowaną w poradniach położniczo-ginekologicznych. Zgodnie z warunkami realizacji przedmiotowej porady, wskazanymi w punkcie – Dostępność badań lub procedur medycznych, w ramach powyższej porady zapewniony jest dostęp do:

- 1) badań laboratoryjnych i mikrobiologicznych wykonywanych w medycznym laboratorium diagnostycznym wpisanym do ewidencji Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych;
- 2) USG z głowicami: przezpochwową, przezbrzuszną, do badania piersi;
- 3) RTG;
- 4) mammografii;
- 5) kolposkopii;
- 6) krioterapii;
- 7) elektrokoagulacji.

Powyższy przepis gwarantuje zatem świadczeniobiorcy bezpłatny dostęp do przedmiotowych badań.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Sławomir Gadomski
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Wojtyły

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Z niepokojem przyjąłem informację, że minister zdrowia przygotował rozporządzenie w sprawie wprowadzenia nowego świadczenia zwanego „poradą pielęgniarstwa”. Według zapowiedzi pani minister Józefy Szczurek-Żelazko w rmf24.pl, w ramach takiej porady pielęgniarka lub pielęgniarz mogliby m.in. wykonywać niektóre badania, wystawiać skierowania i „przedłużać” recepty.

Zaniepokoiła mnie jako byłego ministra zdrowia, samodzielnego pracownika naukowego w dziedzinie medycyny i ciągle czynnego lekarza, zapowiedź dotycząca tzw. przedłużania recept.

Zgodnie ze sztuką lekarską receptę może wystawić lekarz po wypełnieniu niezbędnych procedur uprawniających go do wystawienia recepty. Procedura ta polega na uprzednim zebraniu wywiadu od pacjenta, fizykalnym zbadaniu pacjenta, wykonaniu zgodnie z aktualną wiedzą koniecznych badań dodatkowych i postawieniu diagnozy. Po spełnieniu tych warunków lekarz może wystawić pacjentowi receptę na niezbędne leki czy materiały medyczne. Pominięcie któregoś ze wspomnianych elementów niesie ze sobą nie tylko skutki prawne, o czym wielokrotnie się przekonałem jako biegły sądowy występujący przed sądem głównie w procesach dotyczących relacji lekarz – pacjent, lecz także zawodowe i etyczne.

W prawie 40-letniej praktyce lekarskiej na różnych stanowiskach w polskiej ochronie zdrowia przekonałem się, że przepisując pacjentowi leki, należy uwzględnić aktualny stan zdrowia pacjenta, nie zaś stan jego zdrowia np. sprzed miesiąca. Stosowane w przeszłości leki wcale nie muszą być wskazane i skuteczne w stanie, w którym pacjent znajduje się aktualnie. Co gorsza, leki przepisane pacjentowi bez jego zbadania, zebrania wywiadu i postawienia aktualnej diagnozy (czyli tzw. przedłużenie recepty) mogą pacjenta narazić na pogorszenie stanu zdrowia, a nawet zagrozić jego życiu.

Lekarz przepisujący pacjentowi określony lek odpowiada swoim podpisem i pieczętką za jego zdrowie i życie w momencie wystawienia recepty oraz za skutki, jakie niesie przyjmowanie zaleconych pacjentowi specyfików. Mieści się to w podstawowym kanonie postępowania lekarza nie tylko w Polsce, ale także na całym świecie.

Znane są na świecie skutki prawne okresowego odchodzenia od powyższej procedury w stanach nadzwyczajnych (np. w okresie ostatniej pandemii grypy) w niektórych krajach świata. Toczące się tam jeszcze obecnie procesy sądowe i ich wyniki dowodzą, że te uniwersalne procedury w postępowaniu medycznym są ciągle obowiązujące.

Podawane są różne powody, dla których próbuje się wprowadzić w Polsce to rozwiązanie. Najważniejszym z nich jest niedobór lekarzy, zwłaszcza rodzinnych, i ich obciążenie pracą.

Swoją pracę rozpoczynałem właśnie jako lekarz rodzinny. Przy obecnie stosowanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia normach liczby pacjentów przypadających na jednego lekarza rodzinnego argument ten jest chybiony, co opieram na własnym doświadczeniu.

Jeśli lekarz rodzinny kładzie nacisk na promocję zdrowia i prawidłowo prowadzoną profilaktykę zdrowotną nie może być przy wspomnianych normach nadmiernie obciążony liczbą chorych pacjentów. Piszę to jako lekarz jeszcze 2 lata temu pracujący w gabinecie lekarza rodzinnego. Z pełną odpowiedzialnością stwierdzam, że opinie o braku czasu na zbadanie pacjenta przez lekarza kreują urzędnicy, będący co prawda lekarzami, ale aktualnie niepracujący aktywnie z pacjentami.

Dlatego też zwracam się z apelem do Pana Ministra o zastanowienie się nad proponowanymi w rozporządzeniu zmianami, zwłaszcza w zakresie tzw. przedłużania recept.

Z poważaniem
Andrzej Wojtyła

Odpowiedź

Warszawa, 20 lipca 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Andrzeja Wojtyłę, podczas 62. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 29 czerwca 2018 r., otrzymanym przy piśmie z dnia 3 lipca 2018 r., znak: BPS/043-62-1805/18, w sprawie uprawnień zawodowych pielęgniarek i położnych, w szczególności w zakresie projektowanych rozwiązań dotyczących porady pielęgniarskiej związanej z wystawianiem recept na leki, niezbędne do kontynuacji leczenia, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji w przedmiotowej sprawie.

Wyjaśniam, że projektowane rozwiązanie dotyczące utworzenia nowego produktu dla pielęgniarek – porady pielęgniarskiej związanej m.in. z wystawianiem recept na leki, niezbędne do kontynuacji leczenia, wynika z już posiadanych przez pielęgniarki i położne uprawnień zawodowych. Nadmieniam, że środowisko zawodowe pielęgniarek i położnych wnosilo do Ministra Zdrowia prośbę o wypracowanie mechanizmu umożliwiającego pielęgniarsce i położnej uzyskanie wynagrodzenia za wykonywane czynności. Przewiduje się, że porada pielęgniarska, w tym domowa wizyta pielęgniarska, obejmować będzie, zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami: badanie fizykalne, samodzielną ordynację leków lub wystawienie recepty na leki zlecone przez lekarza, niezbędne do kontynuacji leczenia, skierowanie na badania diagnostyczne i samodzielne wykonanie badań np. EKG, wystawienie zlecenia na wyroby medyczne.

Podkreślam, że zgodnie z przepisami art. 15a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 123, ze zm.), w ramach samodzielnego wykonywania świadczeń zapobiegawczych, diagnostycznych, leczniczych i rehabilitacyjnych, pielęgniarka i położna posiadające dyplom ukończenia studiów drugiego stopnia na kierunku pielęgniarstwo lub położnictwo oraz pielęgniarki i położne posiadające tytuł specjalisty w dziedzinie pielęgniarstwa lub położnictwa mają prawo samodzielnie:

- 1) ordynować leki zawierające określone substancje czynne oraz środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego, w tym wystawiać na nie recepty,
- 2) ordynować określone wyroby medyczne, w tym wystawiać na nie zlecenia albo recepty – jeżeli ukończyły kurs specjalistyczny w tym zakresie.

W ramach realizacji zleceń lekarskich w procesie diagnostyki, leczenia i rehabilitacji pielęgniarka i położna posiadające dyplom ukończenia studiów co najmniej pierwszego stopnia na kierunku pielęgniarstwo lub położnictwo oraz pielęgniarka i położna posiadające tytuł specjalisty w dziedzinie pielęgniarstwa mają prawo wystawiać recepty na leki, z wyłączeniem leków zawierających substancje bardzo silnie działające, środki odurzające i substancje psychotropowe, oraz środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego niezbędne do kontynuacji leczenia, jeżeli ukończyły kurs specjalistyczny w tym zakresie.

Szczegółowe regulacje związane z realizacją uprawnień zawodowych pielęgniarek i położnych zostały określone w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 20 października 2015 r. w sprawie wykazu substancji czynnych zawartych w lekach, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wykazu wyrobów medycznych i wykazu badań diagnostycznych (Dz. U. poz. 1739, ze zm.) oraz w rozporządzeniu

Ministra Zdrowia z dnia 28 października 2015 r. w sprawie recept wystawianych przez pielęgniarki i położne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1589).

Mając na uwadze zastrzeżenia Pana Senatora Andrzeja Wojtyły wyrażone w przedłożonym oświadczeniu, związane z możliwością wystawiania przez pielęgniarki recept na leki, niezbędne do kontynuacji leczenia, podkreślam, że zarówno lekarz, pielęgniarka i położna wykonują zawód zgodnie z kwalifikacjami uzyskanymi w toku kształcenia zawodowego i przynależnymi dla danego zawodu uprawnieniami. Zgodnie z art. 11 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej, pielęgniarka i położna wykonują zawód z należytą starannością, zgodnie z zasadami etyki zawodowej, poszanowaniem praw pacjenta, dbałością o jego bezpieczeństwo, wykorzystując wskazania aktualnej wiedzy medycznej.

Pielęgniarki i położne wykonując swoje obowiązki służbowe, zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej, mają prawo wglądu do dokumentacji medycznej pacjenta oraz do uzyskania od lekarza pełnej informacji o stanie zdrowia pacjenta, rozpoznaniu, proponowanych metodach diagnostycznych, leczniczych, rehabilitacyjnych, zapobiegawczych i dających się przewidzieć następstwach podejmowanych działań, w zakresie niezbędnym do udzielanych przez siebie świadczeń zdrowotnych.

Wobec powyższego, należy stwierdzić, że zarówno lekarz jak i pielęgniarka zobowiązani są do wzajemnej współpracy w zakresie udzielania świadczeń opieki zdrowotnej. Dobra współpraca między personelem medycznym zapobiegnie występowaniu niepożądanych sytuacji w zakresie realizowania i dokumentowania udzielanych świadczeń zdrowotnych.

Informuję, że szkolenia z zakresu ordynacji leków i wypisywania recept dla pielęgniarek i położnych realizowane są na terenie kraju od grudnia 2015 r. Zgodnie z informacją przekazaną przez Centrum Kształcenia Podyplomowego Pielęgniarek i Położnych, wg stanu na dzień 31 grudnia 2017 r., szkolenia ukończyło 11 582 pielęgniarki i położne. Część I kursu (ordynacja) ukończyło 7 620 pielęgniarek i położnych, natomiast część II kursu (kontynuacja) ukończyły 3 962 pielęgniarki i położne. Powyższe dane wskazują, iż w systemie opieki zdrowotnej sukcesywnie przybywa pielęgniarek i położnych z uprawnieniami do ordynacji leków i wypisywania recept.

Osoby, które rozpoczęły kształcenie w zawodzie pielęgniarki lub położnej od roku akademickiego 2016/2017 kształcą się na podstawie nowych standardów kształcenia, zawierających treści związane z nowymi uprawnieniami zawodowymi, co oznacza, że nie będą musiały kończyć kursów specjalistycznych w tym zakresie, a opuszczając uczelnie, będą posiadały kompetencje do ordynacji i kontynuacji leczenia jako naturalną umiejętność wynikającą z toku kształcenia na obydwu poziomach nauczania zawodowego – magister i licencjat.

Wg danych otrzymanych z Centrali NFZ, wg stanu na dzień 31 grudnia 2017 r., liczba pielęgniarek i położnych, które mają nadane przez oddziały wojewódzkie NFZ uprawnienia do pobierania unikalnych numerów identyfikujących recepty wynosi 1 451, z czego 692 to indywidualne pielęgniarki i położne a 759 to pielęgniarki i położne ubezpieczenia zdrowotnego, dla których świadczeniodawcy pobierają unikalne numery identyfikujące recepty. Liczba zrealizowanych recept wystawionych przez uprawnione pielęgniarki i położne wynosi 176 205 (stan na dzień 31 grudnia 2017 r.), z czego 1 865 recept zostało wystawionych w ramach samodzielnej ordynacji, a 174 340 recept zostało wystawionych w ramach realizacji zleceń lekarskich (kontynuacja).

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Zbigniew J. Król

Oświadczenie senatora Andrzeja Wojtyły

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W związku ze zgłoszeniem się do mojego biura senatorskiego rodziców dzieci chorych na hemofilię oraz członków Polskiego Stowarzyszenia Chorych na Hemofilię proszę Pana Ministra o rozwianie obaw dotyczących Narodowego Programu Leczenia Chorych na Hemofilię i Pokrewne Skazy Krwotoczne. Dotychczas realizowany program na lata 2012–2018 obowiązuje do grudnia 2018 r.

Jest połowa 2018 r. i dotychczas nie został określony ani kształt, ani harmonogram programu na lata następne, co jest podstawą do zapewnienia jego realizacji, a zwłaszcza finansowania.

Prace nad budżetem państwa na rok 2019 są już mocno zaawansowane. Zwłoka z przygotowaniem programu grozi brakiem jego finansowania. Obawy pacjentów i stowarzyszenia wydają się uzasadnione.

Dotychczasowa realizacja programu i jego organizacja jest pozytywnie oceniana przez pacjentów. Program jest pozytywnie oceniany przez ekspertów międzynarodowych, jako bardzo nowoczesny i efektywny. Przekonałem się o tym, uczestnicząc w wielu konferencjach naukowych na świecie. W trakcie jednej z moich wizyt w CDC w Atlancie właśnie ten program, realizowany w Polsce, prezentowany był jako wzorzec dla innych krajów.

Pytam więc Pana Ministra:

1. Czy zamierza Pan realizować wspomniany program w przyszłych latach? Jeśli tak, to:

2. Z czego wynika opóźnienie w przygotowaniu wspomnianego programu?

3. Kto poniesie koszty zdrowotne, społeczne i polityczne opóźnienia działań związanych z rozwiązywaniem tak ważnego problemu zdrowotnego społeczeństwa polskiego?

4. Czy Ministerstwo Zdrowia ma świadomość skutków ekonomicznych, społecznych i etycznych związanych z brakiem realizacji programu w naszym kraju?

Hemofilia jest chorobą, która występuje ze stałym natężeniem w każdej populacji. Brakuje środków, które eliminowałyby przyczyny występowania tej choroby. Stosowanie rozwiązań zawartych w dotychczas realizowanym programie w Polsce wydaje się optymalne.

Proszę Pana Ministra o ewentualne rozwianie zastrzeżeń i obaw w tej sprawie.

Andrzej Wojtyła

Odpowiedź

Warszawa, 16.07.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie senatorskie, złożone 29 czerwca 2018 r. podczas 62. posiedzenia Senatu przez Pana Senatora Andrzeja Wojtyłę, w sprawie „Narodowego Programu Leczenia Chorych na Hemofilię i Pokrewne Skazy Krwotoczne”, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego.

Projekt „Narodowego Programu Leczenia Chorych na Hemofilię i Pokrewne Skazy Krwotoczne”, który ma być realizowany począwszy od 1 stycznia 2019 r. został opracowany przez powołany, przez Dyrektora Narodowego Centrum Krwi w dniu 12 czerwca 2017 r., dedykowany do tego celu Zespół. W jego skład wchodzi m.in. przedstawiciele środowiska lekarzy hematologów oraz pacjentów chorych na hemofilię. Projekt programu stanowi niejako kontynuację programów polityki zdrowotnej Ministra Zdrowia realizowanych w poprzednich edycjach, tj. w latach 2005-2011 i 2012-2018.

Na obecnym etapie, po uzyskaniu ustawowo wymaganej opinii Prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji dotyczącej projektu programu, projekt wraz z ww. opinią został przekazany Zespołowi. Minister Zdrowia oczekuje na opinię Zespołu i propozycje dotyczące modyfikacji projektu programu wobec zgłoszonych uwag i zastrzeżeń. Takie postępowanie jest uzasadnione, gdyż zgodnie z art. 48a ust. 12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1938, z późn. zm.), w przypadku otrzymania warunkowo pozytywnej opinii, z mocy ustawy, należy wprowadzić w projekcie programu polityki zdrowotnej zmiany zgodnie z tą opinią. Co więcej w ustawie dookreślono, że ma to nastąpić przed rozpoczęciem wdrożenia, realizacji i finansowania programu polityki zdrowotnej. Dlatego też skierowanie ww. opinii do Zespołu, który opracował projekt programu, jest konieczne i nie powinno wzbudzać zaniepokojenia. Dodatkowo nadmienić należy, że wśród Członków Zespołu są również przedstawiciele pacjentów, więc tym bardziej zasadne jest, aby to Zespół odniósł się w pierwszej kolejności do uwag i zastrzeżeń sformułowanych przez Prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji.

Jednocześnie pragnę zaznaczyć, że otrzymanie opinii Prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji – nawet zawierającej wnioski o dokonanie modyfikacji czy korekt – jest częścią procesu tworzenia programu, który ostatecznie ma zostać przyjęty przez Ministra Zdrowia.

Odnosząc się do wskazanego w treści oświadczenia pozytywnej oceny obecnie realizowanego programu przez pacjentów i ekspertów międzynarodowych, zaznaczam, że o ile ustanowiony w dotychczasowym programie sposób dostępu do koncentratów czynników krzepnięcia jest rzeczywiście chwalony przez pacjentów, to pozostałe postanowienia programu, w tym utworzenie ośrodków leczenia hemofilii, było i jest przez nich krytykowane w związku z niepełnym (w porównaniu z tekstem programu i oczekiwaniami oraz ustanowionym wcześniej harmonogramem) zrealizowaniem tego zadania.

Odnosząc się do poszczególnych pytań, to jak wskazano powyżej, obecnie trwają dalsze prace nad projektem programu, który docelowo ma być realizowany w latach 2019-2023. Jednocześnie należy wskazać, iż na obecnym etapie nie można mówić o opóźnieniach w przyjęciu programu. Zgodnie z dyspozycją Ministra Zdrowia Zespół opracowujący projekt programu miał go przekazać, co też uczynił, do 31 marca 2018 r., po czym niezwłocznie bez ingerencji Ministerstwa Zdrowia w jego treść został przekazany celem uzyskania opinii. Ponownie pragnę wskazać, że opinia Prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji zawierająca nawet wnioski o dokonanie modyfikacji czy korekt jest częścią procesu tworzenia programu i nie może być traktowana jako pewnego rodzaju „przeszkoda” na drodze w przejściu do realizacji i finansowania programu polityki zdrowotnej. W związku z powyższym Minister Zdrowia nie dostrzega opóźnień w procesie opracowywania projektu programu. Dodatkowo, Minister Zdrowia wielokrotnie informował, m.in. organizacje zrzeszające pacjentów chorych na hemofilię, że jest świadomy konieczności zachowania ciągłości leczenia chorych na hemofilię i pokrewne skazy krwotoczne oraz zdaje sobie sprawę z istoty utrzymania nieprzerwanego dostępu do koncentratów czynników krzepnięcia, które stanowią leki ratujące zdrowie i życie.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Sławomir Gadomski
Podsekretarz Stanu